

တက္ကသိုလ်

နေပင်းဒေါက်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

BURMESE CLASSIC

တစ်သိမ်းပိုင်း

တက္ကသိုလ်
နေ့လင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

စာစဉ် (၈)

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၃၀၅၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၁၀၅၁၂

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀

ထုတ်စေသူ

ဒေါ်မိုးကေနိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

အမှတ် - ၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်ထမ်းဆောင်သူ

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ရွှေ့ပြောင်းအခြေစိုက်ရေးအဖွဲ့အစည်း၏အဖွဲ့ဝင်များသည် ပြည်ထောင်စုသားစည်းလုံးမှု၊ ဝန်ထမ်းစာပေနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

ပြည်သူ့အာဏာ

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခွဲ အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြပါသည်။

နိုင်ငံရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး

အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်ပရေးရာများကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်

အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

နိုင်ငံတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

အခန်း (၁၃၆)

တောင်ကလပ်ပေါ်မှလူ

နေမင်းကြီးသည် အနောက်ဘက်ကျွန်းသို့ ငုတ်လျှိုးဝင်
ရောက်သွားလေပြီ။

သို့သော် ဖျော့တော့တော့ ရောင်ခြည်များသည် မှန်ယုယု
ဆင်းနေဆဲ ရှိသေးသည်။

နှင်းပွင့် ဖြူဖြူများသည် ဝမ်းစိုင်ဝမ်းလိပ်ကြီးများအလား
ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ်နေဆဲရှိသည်။

ဖူတိန်ဖုန်း ဦးခေါင်းတောင်ထိပ်နှင့် ကျုံးဟိုဖုန်းမတောင်
ဆီသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။

ဖူတိန်ဖုန်းသည် ကျုံးဟိုဖုန်းလောက် မမြင့်ပေ။

သို့သော် ဖူတိန်ဖုန်းက ကျုံးဟိုဖုန်းထက် ပိုပြီး အန္တရာယ် များသည်။ သွားရလာရခက်သည်။

ကျုံးဟိုဖုန်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ညိုမှိုင်းသော တောအုပ် များနှင့် ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်များကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

မှန်သည်။ ဖူတိန်ဖုန်းသည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်း လွန်းသောတောင်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကျေးငှက် သာရကာတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်မြူးရာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောတိရစ္ဆာန်တို့ ပြေးလွှား သံ၊ ဟိန်းဟောက်သံ၊ မာန်ဖီသံတို့ကို ကြားရတတ်သည်။

တောင်ကလပ်နှင့် တောင်ထိပ်သည် တောတိရစ္ဆာန်တို့ အတွက် အစာရေစာ ခေါင်းပါးသောနေရာဖြစ်သည်။

ထိုတောင်ပေါ်မှကြည့်လျှင် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော ရှုခင်းများကို မြင်ရသည်။ ထိုတောင်ပေါ်မှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် မှုသည် ထူးထူးခြားခြားကြီး လွမ်းစရာကောင်းနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေရောင်ခြည်များ လုံးဝ ပျောက် ကွယ်သွားလေပြီ။ တောနှင့်တောင်သည် အမှောင်ဖုံးနေပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အလင်းမဲ့နေသောလသည် လင်းစပြုလာလေ ပြီ။ ထိုအချိန်၌ . . .

လူတစ်ယောက်သည် နှင်းမြေကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဝိုးခနဲ

ခြည်အောင် ခုန်ဖျံလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို တွဲလွဲခဲ့ပြီး၊ ဘစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ခုန်ကူးသွားသည်။

တောင်ထိပ် ဂူပေါက်အနီးသို့ရောက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။

နောက်တွင် ခြေရာများ ထင်ခြင်း မရှိပါ။ ဤအချက်ကို ကြည့်ရှုနှင့် ထိုလူသည် ထိပ်တန်းရောက် ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာရှင် ချန်း သီလာသည်။

ထိုလူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေ ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေသည်။

တောင်ထိပ် လိုက်ဂူပေါက်သည် လူတစ်ရပ်စာ အမြင့်ရှိ သော ဂူပေါက်တစ်ခုပင် . . .

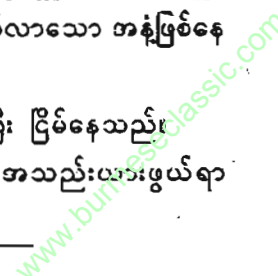
ထိုလူသည် လိုက်ဂူပေါက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန် သ်။ သိုင်းလောကသားတို့ကို ပျုပ်ရုံကျိုးစေသည့် အပြုံးပင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူသည် လည်တံရှည်ရှည်နှင့် အကျီဖြူဝတ်လူ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အကျီဖြူသည် လိုက်ဂူပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် နေရင်းက ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်မိလာသည်။

ထိုအနံ့သည် လိုက်ဂူထိပ်ဝမှ ထွက်လာသော အနံ့ဖြစ်နေ သည်။

အကျီဖြူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ တဝှမ်း တဟူးဟူးအသံများကို အသည်းယားဖွယ်ရာ

ကြားနေရသည်။ အသံသည် ဝေးရာမှအသံလိုလို နီးရာမှအသံလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထိုအသံသည် လိုဏ်ဂူပေါက်၏ ရှေ့ လေးငါး ပေအကွာမှ ဖြစ်ပေါ်နေသောအသံပင်။ အသံသည် တစ်စတစ်စ ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။ မိုးချုန်းသံလို မြည်ဟိန်းလာသည်။

အကျီဖြူသည် နှင်းခဲကြီးများကို ကောက်ယူပြီး လိုဏ်ဂူ ပေါက်ထဲသို့ တရစပ် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

နှင်းခဲတုံးကြီးများသည် ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့်လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အကျီဖြူသည် နောက်ထပ် လေးငါးကြိမ် ထပ်စမ်းကြည့် သည်။ မည်သို့မျှ မထူးခြား။

ကြီးမားသော နှင်းခဲတုံးကြီးများသည် အစရှာမရအောင် ပျောက် ပျောက်သွားသည်။

အကျီဖြူသည် တအံ့တဩ ရေရွတ်မိတော့သည်။

‘တော်တော် ကြောက်စရာတောင်းတဲ့ ဝိုင်းဖုန်း လေလှိုင်း ပါလား။ ငါ့ရောက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ဝိုင်းဖုန်းလေလှိုင်း ဖြစ်ပေါ်တိုက် ခတ်ရန် ကြုံကြိုက်နေတာလား’

‘ဝိုင်းဖုန်းလေလှိုင်းဟာ မရပ်မနားဘဲ အမြဲ ဖြစ်ပေါ်တိုက် ခတ်နေတာလား’

အကျီဖြူသည် အမျိုးမျိုးတွေးတော နေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၃၇)

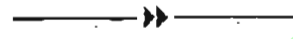
ပွင့်သွားသော လိုဏ်ဂူတံခါး

အကျီဖြူသည် တောင်ခုလတ်တွင် ရှိနေသော သစ်ပင်အုပ် တလေးတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရွှံ့ခနဲ လေချွန်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရပ်နေသော ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဌှိ ရှိနေသော ကျောက်တုံးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ပျံ့ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ခုလတ် သစ်ပင်အုပ်ထဲမှ ခရမ်း ရောင်အကျီဝတ်တစ်ယောက်သည် တောင်ထိပ်သို့ တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးတက်လာနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

မကြာမီ ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်သည် အကျီဖြူ ပထမဆုံး ရပ်ခဲ့သည့် ကျောက်တုံးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ခရမ်းရောင်

အကျီဝတ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

'ဟဲဟဲ . . . ကျုပ်က ငှက်အော်တယ်လို့ ပြောလည်း ယုံမှာ

မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ . . .'

ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်သည် စကားရပ်ပြီး နှင်းမြေကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အကျီဖြူ၏လက်ရာများကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တုန်ခန်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထိုလက်ရာများသည် နှင်းခဲများကို ကောက်ယူခဲ့သဖြင့်
ထင်ကျွန်နေသော လက်ရာများပင်ဖြစ်သည်။ ခရမ်းရောင်
အကျီဝတ်သည် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိ လာသဖြင့် . . .

'ဟဲဟဲ . . . ကျုပ် ခန်းမှန်းတာတွေ လွဲသွားပြီ' ဟု ရေရွတ်
တော့သည်။

အကျီဖြူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေရင်းက ခရမ်း
ရောင်အကျီဝတ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလာသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးကြီးရဲ့ ခန်းမှန်း
ချက်တွေ လွဲချော်နေပြီ'

ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်သည် တုန်ခန် ဖြစ်သွားပြီး
အကျီဖြူကို လှမ်းကြည့်သည်။ အကျီဖြူသည် အေးစက်စက် အမူ
အရာနှင့် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်ကို ကြည့်ပြီး ထိမထင်ဟန် ပြုံးပြ
သည်။

'ကျုပ်ကို ဘာမှမမေးနေနဲ့၊ ဒီလိုတိရုထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို
ဖမ်းချုပ်ထားသလဲဆိုတာသာ ပြော'

'ဟား . . . ဟား။ ခင်ဗျား အတော် အတင့်ရဲတဲ့လူပါလား။
ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းကို လာပြီး ထောက်လှမ်း . . .'

'တော် . . . အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်မေးတာသာဖြေ'
'ဟဲဟဲ . . . အာဏာသံ ပြင်းလှချည်လား မိတ်ဆွေရဲ့၊

ကေန္တတော့ . . .'

ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ပြီး အကျီဖြူ၏
ရင်ညွန့်ကို လက်ဝါးတိုက်ကွက်နှင့် ဘောင်းခနဲ မျက်လိုက်တော့
သည်။

'ဟဲဟဲ . . . ခင်ဗျား တော်တော်မြန်တဲ့လူပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ
ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းရဲ့ နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူး ဖြစ်နေတာကိုး'

အကျီဖြူသည် ပုံပန်းမပျက် ပြောရင်း ကိုယ်ကို ဘေးသို့
အသာ ယိမ်းပေးလိုက်သည်။

ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်သည် အပိုင်တိုက်ကွက်သည်
ဝှစ်ခနဲ မြည်ပြီး ချော်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် . . .

သူ့လက်ကိုသူ ပြန်ရုပ်သိမ်း၍ မရတော့။

သူ၏ ရန်လိုသောလက်သည် အကျီဖြူ၏ ပြုတ်တူလို
သန်မာသောလက်တွင် တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံထား
ရလေပြီ။

'ခင်ဗျား ဘယ်လောက်မြန်မြန် ကျုပ်ထက်တော့ မမြန်ပါ

ဘူး မိတ်ဆွေ'

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်သည် မည်သို့မျှ တုန်ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

သူ၏ နဖူးပြင်မှ သွေးကြောများသည် တောင့်တင်းလာပြီး အစိမ်းရောင် သမ်းနေပေပြီ။ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ဒူးညွတ်လာလေပြီတည်း။

'ကဲ . . . ကျုပ်အကြောင်းကို သိပြီ မဟုတ်လား။ အသက်ရှည်ရှည်နေချင်သေးရင် ကျုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ၊ လိုက်ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ'

'မ . . . မသိပါဘူး။ ဒီနေရာက ဝိုင်းဖုန်းလှိုင်း အမြဲတိုက်နေတော့'

အင်္ကျီဖြူက ညစ်အားကို ဖိပေးလိုက်သည်။

'အား . . .'

'အော်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားအသံကို ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။ ကျုပ်ကို လိမ်လို့လည်း မရဘူး။ ခင်ဗျား ဒီလိုဏ်ဂူထဲ ဝင်သွားတာ ကျုပ်ထွေးပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုဝင်ပြီး ဘယ်လိုထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါဖြော'

'ခင် . . . ခင်ဗျား အမြင်မှားနေတာပါဗျာ၊ ဒီထဲကို ကျုပ် မပြောနဲ့၊ နတ်ပိဋ္ဌာတောင် ဝင်လို့မရပါဘူး'

'ဪ . . . ဪ . . . ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေး မေးနေတုန်း မှန်မှန်ကန်ကန် မဖြေဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ပဲ စမ်းသပ်ကြည့်ရတော့မှာပေါ့ . . . ဟဲ ဟဲ'

အင်္ကျီဖြူသည် ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ၊ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ လိုဏ်ဂူပေါက်ဝသို့ ထိုးသွင်းတော့သည်။

'အား အား . . . အမယ်လေး။ ကြောက် ကြောက်ပါပြီဗျာ၊ အား . . . အား'

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်၏ အသံသည် ငယ်သံပါလာသည်။ အင်္ကျီဖြူက ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး နှင်းမြေပေါ် ပြန်ချသည်။

'ကဲ . . . ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပေးမယ်။ ကျုပ် မေးတာကို ဖြေ၊ မဖြေရင် ခင်ဗျားအတွက် နောက်ထပ် အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး'

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် ပြင်းထန်သော နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို ခံစားနေရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ပြီး တွန့်လိမ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ မောဟိုက်သံကြီးနှင့် ပြောလာသည်။

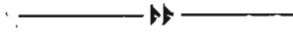
'အသက်တိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ၊ ကျုပ်ဖြေပါမယ်၊ ကျုပ်ဖြေပါမယ်'

'ဒါဖြင့် ဖြေ'

'အမည်မသိ အဘိုးအိုကြီးကို ထိန်းသိမ်းထားတာပါ'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အထဲကို ဘယ်လို ဝင်ခဲ့သလဲ'

'လေလှိုင်းရပ်တုန်း ဝင်ခဲ့တာပါ။ ခု ဝင်လို့မရသေးပါဘူး။ နောက်သုံးရက်မြောက် မွန်းတည့်ချိန်ကျမှ ဝင်လို့ရပါလိမ့်မယ်။

ကျုပ်က လေလှိုင်းရပ်ချိန်ကိုတွက်ပြီး အစားအစာ ဝင်ပို့ရတဲ့သူပါ
 'ဪ... ဪ... ခင်ဗျားဖြေက မှန်တစ်ဝက် လိမ်
 တစ်ဝက် အဖြေပဲ၊ ကျုပ် နောက်သုံးရက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး'
 'ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ အမှန်
 အတိုင်း ပြောနေတာပါ'

'ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ငြင်းမနေချင်ဘူး၊ ကျုပ်
 ကြားဖူးတာတော့ရှိတယ်၊ ဝိုင်းဖုန်းလေလှိုင်းဟာ လူသားရဲ့ သွေး
 ကို သောက်သုံးပြီးရင် အနားယူတဲ့သဘောနဲ့ ရပ်သွားလေ့ရှိသတဲ့
 ဒီတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲက သွေးတွေနဲ့ပဲ စမ်းကြည့်လိုက်ပါမယ်ဗျာ'

အကျိုးဖြူသည် အေးစက်စက်ပြောနေရင်းက ခရမ်းရောင်
 အကျီဝတ်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲမ လိုက်တော့သည်။

'နေပါဦး၊ နေပါဦး'

ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်က အလန့်တကြား တားတော့
 သည်။

'ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ'

အကျိုးဖြူက ရယ်ကျဲကျဲ မေးသည်။

'ကျုပ်... ကျုပ် ညာပြောမိလို့ပါဗျာ'

'ဟဲ့ဟဲ့... ကျုပ်ကိုညာလို့ရမှာလားဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား
 ရဲ့ အဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါဗျ'

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုက်လံ လက်စွဲဘက်
 က လေလှိုင်းလွတ်ရာ ကျောက်နံရံမှာ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက် ရှိပါတယ်'

တယ်၊ အောက်ကိုဆင်းတဲ့ ကျောက်လှေကားလည်း ရှိပါတယ်၊
 လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားရင် လိုရာရောက်ပါတယ်'

'ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဂေ... ကျုပ်ကို လမ်း
 ပြပေတော့'

'ကျုပ်... ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြီးမှပဲဗျာ'

'ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး၊ အသက်ချမ်းသာခွင့် ပေး
 မယ်၊ ခရီးဆုံးအထိ အေးအေးဆေးဆေးဆေးလို့က်ပြု၊ ဒီလိုမှ
 မဟုတ်ရင်တော့ ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ... ရှေ့က သွား'

ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်သည် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပေ။
 ထို့ကြောင့်... .

အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေစေရန်အတွက် သတိထားပြီး
 လျှောက်သွားရတော့သည်။ ထို့နောက်...

'ကျောက်လိုက်ဂူ၏ လက်ဝဲဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း နံရံရှေ့
 တွင် ရပ်လိုက်ပြီး၊ နံရံကို ဝုန်းခနဲဖြည့်အောင် တွန်းပစ်လိုက်သည်။

အထဲမှ မြည်ဟိန်းသံများ ပေါ်လာပြီး ကျောက်သား နံရံ
 တစ်ခုသည် ဘေးတစ်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွား
 သည်။

ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်သည် မထူးတော့သည့် အခြေ
အနေ ဖြစ်သည်။ ကျောက်လှေကားအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး
ဆင်းသွားသည်။

လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားသောအခါ ကြေကွဲဖွယ်
ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရတော့သည်။

လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော သံတိုင်များပတ်လည် စိုက်ထူ
ထားသည့် အချုပ်ခန်းထဲတွင် ပိန်လီလီဖြစ်နေသော အဘိုးအို
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

အချုပ်ခန်းသည် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး အနံ့အသက်
မကောင်းပေ။ အဘိုးအို၏ဘေးတွင် မြေအင်တုံတစ်လုံး ရှိနေသည်။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် ခင်းထားသော အရာကား မြက်
ခြောက်များဖြစ်သည်။

အဘိုးအို၏ကိုယ်ပေါ်မှ အကျီအဝတ်အစားများသည်
ညစ်ပတ်ပေကျပြီး စုတ်ပြတ်နေလေသည်။

ဆံပင်များသည် မညှပ်ရသည်မှာ မည်မျှကြာပြီမသိ။
ဒွာရရကြပြီး မျက်နှာကိုပင် ဖုံးအုပ်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်တမျှ ပိန်လီခြောက်ကပ်
နေသည်။

ဤမျှ အင်အားကုန်ခမ်းနေသော အဘိုးအို၏ ခြေထောက်
နှစ်ဘက်တွင် သံခြေကျင်းများ ခတ်ထားသေးသည်။

အခန်းထဲမှ အနံ့အသက်များကလည်း အသက်ရှူကျပ်လှ

အခန်း (၁၃၈)

အညှဉ်းခံနေရသော အဘိုးအို

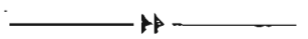
မကြာပါ။

ကျောက်သားနံရံတွင် လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ အပေါက်
တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အတွင်းမှ အလင်းရောင်ကို တလက်လက်
မြင်ရတော့သည်။

အကျီဖြူသည် ထန်းရှန်းဂိုဏ်း၏ အချုပ်ခန်းတည်ဆောက်
မှုပညာကို ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျောက်လှေကားထစ်များ
ကိုတွေ့ရသည်။

သည်။

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဖေးပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း အင်္ကျီဖြူသည် ငြိမ်ပြီးငေးနေဆဲ ရှိသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အလွန်ထိခိုက်ကြေကွဲသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေပြီထင်သည်။

'တောက်... ဒါလားဗျ၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ရက်စက်ယုတ်မာလိုက်တာလွန်ရော'

အင်္ကျီဖြူ၏ အသံသည် မိုးချန်းသံလို မြည်ဟိန်းသွားသည်။ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေသည်။

အင်္ကျီဖြူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသဖြင့် ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်၏ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် မည်သို့မျှ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ဒူးညှတ်ကာ ခွေလဲသွားတော့သည်။

အင်္ကျီဖြူသည် ထိုအခါကျမှ အချုပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်။

'အဘိုး၊ အင်္ကျီဖြူက ကရုဏာသံနှင့်ခေါ်သည်။ အဘိုးအိုက ပြန်မထူးပါ။

'အဘိုး၊ အဘိုး၊ အင်္ကျီဖြူက ထပ်ဆင့်ခေါ်သည်။ အဘိုးအိုထံမှ စိတ်မရည်

သံပေါ်လာသည်။

'ဘာလဲကွ၊ သိုင်းကျမ်းကိစ္စပဲလား၊ မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး၊ ကျွန်တော် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကလူမဟုတ်ပါဘူး'

'ဘာပြောတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကလူ မဟုတ်ဘူး၊ ထုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင် အဘိုး သိမြင်ပါလိမ့်ဗေ'

'ဟားဟား... မယုံနိုင်စရာ စကားပဲကွ၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဉာဏ်များသလောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့လူတွေချည်းပဲကွ'

'ကျွန်တော်က အဲဒီလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရဲ့၊ အဘိုး မယုံတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အဘိုးကို အသက်စွန့်ပြီး အခက်အခဲကြားက လာတွေ့သူပါ'

'ဒါ မင်းအပြောပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါတွေ့ချင်တဲ့လူကိုသာ ခေါ်လာခဲ့'

'ဘုတို့က အဘိုးတွေ့လိုသူကို ခေါ်ခဲ့ပါပြီ အဘိုးရဲ့၊ အဘိုးအိုသည် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာသည်။

ထိုအခါကျမှ အဘိုးအို၏ မျက်တွင်းဟောက်ပက် မျက်နှာကြီးတို့ မြင်ရတော့သည်။

၂၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဘိုးအိုသည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်နေလေပြီ။

သို့သော် အသား မရှိတော့သော်လည်း ပေါ်လွင်သော နှုတ်နှင့် မျက်လုံးအိမ် အနေအထား၊ ပါးစပ် အနေအထားများ ကြောင့် နုပျိုစဉ်ကမူ လူချောလူလှတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ သေချာနေသည်။

အကျိုးဖြူ ငိုငံနေစဉ် အဘိုးအို၏အသံ ပေါ်လာသည်။

‘ငါတွေ့ချင်တဲ့လူကို ခေါ်ခဲ့ကြပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အဘိုးတွေ့ချင်တဲ့လူကို ခေါ်ခဲ့ကြပါပြီ’

‘ခါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ’

‘ထန်ချန်စန်းတောင်ပေါ်မှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ငါက သူ့နဲ့တွေ့မှ သိုင်းကျမ်းအကြောင်း ပြောမှာကွ’

‘အဘိုးက အဲဒီလူငယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ မဖြစ်မနေ

တွေ့ချင်နေတာလဲ’

‘ဒါ ငါ့ကိစ္စ၊ မင်း ဘာမှ ဝင်မစွက်နဲ့၊ မင်းတို့တွေဟာ ယုံ

ရတာမဟုတ်ဘူး’

‘အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်က သူတို့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ

ကြောင့် မင်းတို့လို့ မပြောပါနဲ့’

‘ဟားဟား... နောက်တစ်ယောက် လာပြန်ပြီလား’

‘အဘိုး အထင်မလွဲပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဘိုးတွေ့

ချင်နေတဲ့ လူနဲ့ ဒီတောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး အဘိုးဆီကို ရောက်လာ

တာပါ၊ လေ့လာစရာ သိချင်စရာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ’

‘မင်းက ဘာလေ့လာတာလဲ၊ သိုင်းကျမ်းကို လိုချင်လို့

မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘိုးပေးလည်း ကျွန်တော် မယူပါဘူး’

‘မင်းစကားက တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့စကားပဲ၊

ဒီမယ် ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ငါဟာ အသက်ကြီးပြီ၊ အတွင်းအား

ပညာတွေလည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းနေပြီ၊ အနှိပ်စက်၊ အညှဉ်းပန်း

ခံရလွန်းလို့လည်း ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်

ငါ့ကို စကားရည်လှသလို လာပြောမနေနဲ့၊ အဲဒီလူကို ငါ့မျက်စိနဲ့

သေသေချာချာမြင်ရမှ အဲဒီလူလက်ထဲကို ထည့်ပေးမယ်၊ ဒါပဲ’

‘အဘိုးကလည်း တစ်ဘက်သတ်ကျလိုက်တာဗျာ၊ ဘာ

ဖြစ်လို့ လူတိုင်းကို အယုံအကြည် နည်းနေရတာလဲဗျာ’

‘ခဲရပေါင်း များလို့ပေါ့ကွ၊ ခဲရပေါင်းများလို့ပေါ့’

‘ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ကြည့်ရင် သိုင်းကျမ်းစာ

အုပ် လိုချင်လို့ ရောက်လာသူ ဟုတ်မဟုတ် သိသာပါတယ် အဘိုး

ရယ်’

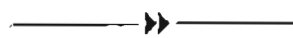
‘အင်း... မင်းစကားက ယုတ္တိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်

ငါမေးတာကို ဖြေကြည့်စမ်း’

‘ဖြေပါမယ် အဘိုး’

‘ငါဟာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ထန်းရှုန်းဂိုးဘီး

လက်ထဲ မထည့်ဘဲ ဒုက္ခခံနေတာလဲ၊ ကဲ... ဖြေ’

‘ရှင်းပါတယ် အဘိုး၊ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘေးဆိုး အန္တရာယ် ကျရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ’

‘အိမ်... မင်းအဖြေမဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ လူများစွာရဲ့ အလိမ်အညာကို ခံခဲ့ရပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့တစ် သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညာခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းစကားကို မယုံသေးဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘိုး၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ အဘိုးဟာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိစ္စလေးအတွက်နဲ့တော့ တွေ့ချင် နေတဲ့လူကို မတွေ့ဆုံသင့်ပါဘူး’

အဘိုးအိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွားသည်။
ဤလူငယ်၏ စကားသည် ထူးခြားသော စကားစေ တကား။

အတန်ကြာ ငိုနေပြီးမှ ခေါင်းယမ်းပြီး...
‘ငါက သူ့အတွက် အသက်ရှင်နေတာကွ’

‘ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက အဘိုးဟာ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စကို အလေးပေးနေတာပါ။ လုပ်သင့်တာက သိုင်းလော ကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ဘက်ပေါင်းစုံ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်’

‘မင်းဉာဏ်ကောင်းသားပဲ၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေထက် သာလွန်တာတွေကိုလည်း ငါတွေ့နေပါတယ်၊ ပြောစမ်းပါကွာ... မင်းနာမည်’

‘မင်ရင်ကြယ်ပါ အဘိုး’

‘ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ငါ့ခေတ် ငါ့အခါတုန်းကတော့ ငါဟာ သိုင်းလောကကို ထုံးလိုချေ၊ ရေလိုနှောက်ခဲ့သူပဲ၊ ဒီတုန်းက မင်း မမွေးသေးပါဘူး။ မွေးလည်း ပုခက်ထဲမှာပဲ ရှိဦးမှာ’

‘ဒါဖြင့် အဘိုးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ’

‘မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီလို အချုပ်ခံထားရတာ ကြာလှ ပြီ။ ဒီနေရာက နေလား၊ ညလား၊ ခွဲလို့ရတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ ဆိုတာလည်း မတွက်တတ်တော့ဘူး’
မင်ရင်ကြယ်သည် ရင်ထဲနှင့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲသွားတော့ သည်။

ဤအဘိုးကြီးသည် ကြီးမားသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားနေ ရသူပါတကား။

အခန်း (၁၃၉)

အတိတ်ကဗျာ

အဘိုးအိုက မေးပြန်သည်။

‘မင်း အသက်ကကော...’

‘နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပါပြီ အဘိုး’

‘ဟဲဟဲ... ငါလည်း မင်းအသက်အရွယ်တုန်းကဆိုလို့ အို... မပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အတိတ်ကို အတိတ်နဲ့ ထားတာကောင်းပါတယ်၊ အတိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ဆွဲယူလာတာကြောင့်ဝမ်းနည်းနေရရုံပဲကွာ၊ သူ့ရဲ့ကောင်းဆိုတာ အတိတ်က ရွေးဆောင်းခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ပြီး ကြားဝါမနေဘူးကွာ၊ အရင်က ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ ဧကျဉ်းကျ ခုကွသည်ပဲ...’

ဟား၊ ရယ်စရာကောင်းတဲ့လောက’

အဘိုးအိုက လောကကြီးကို အပြစ်တင်သည်။

ရွတ်ချသည်။

အမှန်က သူ ပြစ်တင်ရွတ်ချရမည်မှာ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်အပေါင်းပါ၊ ခေါင်းတော်ညိတ်များသာတည်း။

အကျိုးဖြူ မင်ရင်ကြယ်က... .

‘အဘိုးအိုဟာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်ကြီး ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ် ဗျာ’

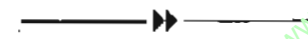
‘တကယ်တမ်းကျတော့ ကျော်ကြားမှုဆိုတာ အလကားပါ ကွာ၊ ကျဆုံးသွားပြီဆိုရင် အဲဒီကျော်ကြားမှုဟာ အသုံးမဝင်တော့ ပါဘူး၊ ဘယ်လောက် ကျော်ကြားအောင်မြင်တဲ့လူ ဖြစ်ဖြစ် သေပြီး ရင် သူလိုကိုယ်လို အရိုးစုတစ်စုံပဲ ဖြစ်ကြရတာပဲ’

‘အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ကျော်ကြား မှုဆိုရင် လူသေပေမယ့် နာမည်မသေပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကောင်း မြတ်တဲ့ ကျော်ကြားအောင်မြင်မှုဟာ လူသားမျိုးဆက်တွေအတွက် အမြဲထာဝရ စံထားစရာဖြစ်နေပြီး မွေးယုံနေမှာပါ အဘိုး’

‘မင်းက ဒီလို မြင်တယ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒီအတိုင်းပဲ မြင်ပါတယ်’

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွဲ့၊ အင်မတန် အောင်မြင်ကျော် ကြားတဲ့လူဟာ လောကဓံရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် သားတွေ၊ မယားကွဲ့

ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲစရာ ဝေဒနာကိုလည်း ခံစားကြရတယ်ကွယ်၊ ဒါကို တော့ သတိပြုဖို့လိုတယ်'

'မှန်ပါတယ် အဘိုး၊ ခုလို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်'

'အိမ်း... မင်းလိုလူငယ်မျိုးကတော့ ရှာမှရှားပါပဲကွာ၊ ခု အတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါတွေ့ချင်နေတဲ့လူကို မင်းရှာပေးနိုင်လိမ့် မယ်ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီလူဟာ မင်းလိုပဲ အရည်အချင်း ရှိပါလိမ့်မယ်'

'အဘိုးဆိုလိုတာက...'

'တော်ပြီကွာ၊ ငါ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုးရယ်'

'ပြောရင် နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်လှန်ရမယ်ကွာ၊ အဲဒီ အခါကျရင် ငါ့သားမယားအကြောင်းပါ ပါလာမယ်၊ ဒီအကြောင်း ကိုပြောရင် ငါ စိတ်ထိခိုက်ရဦးမယ်'

'အဘိုးရဲ့ဇနီးဟာ အဘိုးကို မိုးအဆုံး မြေအဆုံး ရှာနေဦး မှာပါဗျာ'

'အေး၊... မင်းပြောသလိုဆို ငါကလည်း သူ့ကို မိုးအဆုံး မြေအဆုံး ရှာခဲ့တာပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့သားအမိကို ဘယ်ရောက် နေမှန်းကို မသိဘူး'

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် မျက်ရည်ပဲလာ သည်။

'ကောင်လေး၊ ငါစိတ်မကောင်းအောင် ဆွမ်းမနေစမ်း'

ပါနဲ့ကွာ'

'ဘဝဆိုတာ အမြဲထာဝရ ဒုက္ခဘုံကြီး ဖြစ်မနေပါဘူး အဘိုးရယ်'

'မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ'

'တကယ်တော့ အဘိုးဟာ အဘိုးတွေ့ချင်တဲ့လူအတွက် မဖြစ်သင့်ဘဲ အဘိုးရဲ့ ဇနီးနဲ့သားတွေ သမီးတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်သင့် ပါတယ်ဗျာ'

'မင်းရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ' သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာအောင် နုတ်ဆိတ်ပြီး

စဉ်းစားနေကြပြန်၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် အဘိုးဘို၏ သတ္တိကို ကျိတ်ပြီး ချီးကျူး နေမိပြန်၏။

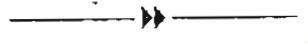
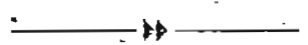
ဤအဘိုးကြီးသည် သူ့ရည်မှန်းချက်အတွက် ဇွန်ပဲကြီးလှ ပေတကား။

မင်ရင်ကြယ်သည် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပြီး စကားစလှာ ပြန်၏။

'ပြောပါရစေ အဘိုး၊ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် အတွက် ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းရဲ့ အရေးတကြီး လိုအပ်တဲ့လူဆိုရင် ယုံမှာ လား အဘိုး'

'ယုံသင့်ပေမယ့်လည်း မယုံသေးဘူးကွာ'

'ဒီလိုဆိုရင် အဘိုးနာမည်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်'

‘အင်း... မင်းကိုတော့ ငါပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက ငါဟာ သေသွားပြီ၊ အခု ငါက အသက်ရှင်နေတာ မှန်ပေမယ့် နာမည် မရှိဘူး’

မင်ရှင်ကြယ်ပြုံးမိသည်။

‘အရင်က နာမည်ကဲ့ပဲ သိပါရစေ အဘိုး’

‘မင်း ငါ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်နိုင်သားပဲ၊ ငါ ကလည်း မင်းကို ခင်မင်မှု ရှိပါတယ်ကွာ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း တွက်ထားပါတယ်။ ဒီတော့ သေသေ ချာချာနားထောင်ပါ။ ငါ့နာမည် ယွင့်လို့ ခေါ်တယ်၊ မျိုးရိုးကတော့ ကျေးကော့’

‘ယွင့်တဲ့လား အဘိုး၊ ဒီနာမည်ကို ပုခက်ထဲမှာ ကြားဖူး သလားပဲ၊ နေပါဦး၊ အဘိုးဟာ မေချိုလီဝူတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း ကြီးလား’

‘အဲဒါ ငါ မသိဘူးကွ’

‘အဘိုးက တစ်သက်လုံး မညာပဲ ခုမှ ညာတော့မှာလား ဟု’

‘ငါ့ရာဇဝင်ကို ငါမဖျက်ပါဘူးကွ၊ မိတ်ဆွေဟောင်းဆိုတာ မှန်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ခုလိုမေးမိတာဟာ ယန်စင်းထွဲ ဝေဟာထဲက ရုပ်တုကြီးသုံးခုလို တွေ့ခဲ့လို့ပါ အဘိုး’

‘ဘယ်သူရုပ်တုတွေလဲကွ’

‘ရှေးတုန်းက နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရှမ်းဟိုင်း သုံးဦးရဲ့ ရုပ်တုတွေပါ’

‘ဩော်... ဩော်၊ လီဝူဟို့၊ ချာမင်နဲ့ ကူဝေ့တို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး’

‘လီဝူဟို့ဟာ ကွယ်လွန်သွားသူဆိုတော့ ရုပ်တုထုထားတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချာမင်နဲ့ ကူဝေ့တို့ရဲ့ ရုပ်တုတွေက’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ အဘိုး၊ ခုထိ တော့ အဖြေရှာမရသေးပါဘူး’

‘ဆက်ပြောစမ်းပါကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမကြီး လီဝူဟို့ရဲ့ ရုပ်တုရှေ့မှာ သစ်သား ဘူးလေးတစ်ဘူး ရှိနေတယ် အဘိုးရဲ့၊ ကျွန်တော်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့် တော့ ကဗျာစာရွက်လေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ ပထမဆုံးတွေတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ လီဝူဟို့ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီ နောက်မှာ ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ်၊ ကဗျာဆုံးတော့ ယွင့်ဆိုပြီး လက်မှတ် ထိုးထားတယ်...’

‘မင်း သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ခဲ့သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်’

‘လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ ယွင့်စာလုံးဟာ ငါ့နာမည် ယွင့် စာလုံးနဲ့ တူသလား’

‘တူပါတယ် အဘိုး’

‘ကျေးကော့ ဆိုတဲ့ စာလုံးကော ပါသလား’

မင်ရင်ကြယ် မဖြေမိတော့။

ကဗျာစာကြောင်း အောက်မှ ယွင့်သည် ဤအဘိုးကြီးသာ
ကေန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၄၀)

အချစ်ကမ္ဘာ ခြားခဲ့သူ

အဘိုးကြီးကား ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အဝေးကို
ငေးသလို ငေးနေလေပြီ။ သူ၏ နှလုံးသားလှုပ်ခတ်သံကို မင်ရင်
ကြယ် ကောင်းကောင်း ကြားနေရလေပြီ။

အတန်ကြာမှ အဘိုးကြီးအသံ ထွက်လာသည်။

'ငါတော့ ဒီလောက်ကြာကြာ သိမ်းဆည်းထားမယ် မထင်

မိဘူးကွာ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအထောက်အထားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သား

အဖိုးတွေအတွက်တော့ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိပါလိမ့်မယ်အဘိုး'

'အိမ်း... မင်းထင်သလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ အမျိုး

သမီးကြီးကတော့ ဒီကဗျာစာရွက်လေးကြောင့် ထာဝရ ရင်နာ
ကြေကွဲနေပါလိမ့်မယ်ကွာ'

'ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဘိုးရယ်'

'ကျေးကော့ယွင့် ဆိုတဲ့လူဟာ အဲဒီအမျိုးသမီးအပေါ်
မေတ္တာကြွေးတွေ ပေးစရာ ရှိနေလို့ပါကွာ'

'ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါပြီ အဘိုး၊ ဒါပေမယ့်'

'မပြည့်စုံသေးဘူးလို့ ပြောချင်တယ် မဟုတ်လားကွ။ မင်း
ဟာ တော်တော်သိချင်စိတ်ရှိတဲ့ သူငယ်ပဲ'

'ကျွန်တော် အဓမ္မ မတောင်းဆိုပါဘူး အဘိုးရယ်'

'ဟား ဟား... မင်းတော်တော် အပြောကောင်းတဲ့
ကောင်ပဲ၊ အရင်တုန်းက ငါနဲ့ အခု မင်းဟာ သိပ်မကွာလှဘူး၊

ဟားဟား... ကဲကဲ... မင်း ခုလိုလာတွေ့ရကျိုး နပ်သွားအောင်
နည်းနည်းတော့ ပြောပြဦးမယ်ကွ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုး'

'ဒီလိုကွ။ တစ်ချိန်တုန်းက ကျေးကော့ယွင့်ဆိုတဲ့ လူဟာ
သိုင်းလောကမှာ ထိပ်တန်းရောက် နံပါတ်တစ် သိုင်းသမား၊ အဲဒီ

ကျေးကော့ယွင့်နဲ့ နာမည်ကြီး မိန်းမချောတစ်ယောက်ဟာ တွေ့ဆုံ
ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်ကွ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီမိန်းမချောဟာ မေချိုလီဝူတို့ မဟုတ်လား

အဘိုး'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီခေတ်အခါတုန်းကတော့ သူ့ကို ရှုန်ဟိုင်

မိနိုလို့ခေါ်ကြတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အဲဒီ မိန်းမချောဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ ရှိနေတဲ့
ယောက်ျားတွေကို ယောက်ျားလို့ မထင်မှတ်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲကွ'

'ဒီနေရာမှာ အဘိုး အထင်မှားနေပြီဗျ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'တစ်လောကလုံးမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ယောက်ျားလို့
မထင်မှတ်တာဟာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေလို့ပါဗျာ'

'မင်း တော်တော်လာတဲ့ကောင်ပဲ၊ မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊

မိဒီ မိန်းမချောဟာ ကျေးကော့ယွင့်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို တဘက်သတ်
ချစ်ခင်နေခဲ့တာပဲကွ'

'ကဗျာစာအရတော့ အဘိုးကလည်း သူ့ကို ကြီးမားတဲ့
မေတ္တာ ထားခဲ့တာပါပဲဗျာ'

'ဟုတ်တယ် ကောင်လေးရဲ့ ငါ့မေတ္တာဟာ စာဖွဲ့မကုန်နိုင်
ခဲ့မေတ္တာပဲ'

'အလေးအနက် ပြောရရင်တော့ အဘိုးရဲ့မေတ္တာဟာ အဲဒီ
ညွှန်းက လေးနက်သင့်သလောက် မလေးနက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ နောင်

သာ...

'မင်းရဲ့မေတ္တာ အယူအဆက တိကျသားပဲကွ ဟား၊

ဟား...

‘ဟဲဟဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ မေတ္တာကံ ခေနေထို သူပါဗျာ’

‘အို... မင်းစကားကို ငါမယုံပါဘူး။ မင်းလိုလူကို မိန်းမ ချောလေးတွေက ရှောင်ကွင်းငြင်းပယ်နေပါမလားကွ’

‘ကျွန်တော့်မျက်နှာကြောင့်လားအဘိုး’

‘ငါသိပါတယ်ကွာ။ မင်းမျက်နှာက ပကတိမျက်နှာ မဟုတ် ပါဘူး။ အဆင့်မြင့်ရုပ်ပြောင်းပညာကို သုံးထားတဲ့ မျက်နှာပါကွ’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။’

‘အတန်ကြာမှ...’

‘အဘိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အံ့ဩရလောက်အောင် စူးရှ ထက်မြက်နေတုန်းပါပဲလားဗျာ’

‘မင်း ဝန်ခံမလား’

‘ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ရုပ်မျက်ထားတာ အမှန်ပါ’

‘မင်းလူကောင်းလေးပဲ။ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်း။ အစက မင်းနဲ့ငါ ခုလို စကားလက်ဆုံ ကျလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးကွ။ ခုတော့... ဟား ဟား’

‘အဘိုးကြီးသည် စောစောကနှင့် မတူတော့ဘဲ ကြည်လင် ရွှင်ပျလာသည်။’

‘ငါ မင်းအရွယ်လောက်တုန်းက ငါ့ချစ်သူနဲ့ ကတိသစ္စာ ပေးခဲ့ဖူးကြီး တိုင်တည်ခဲ့ကြတယ်ကွ။ ဟင်္သာငှက်မောင်နှံလို လည်း ကြည်နူးရွှင်မြူးခဲ့ကြတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ကိုနှစ်ဦးရဲ့ ပျော်ရွှင်

ကြည်နူးရမှုတွေဟာ ကြာကြာမခံခဲ့ပါဘူးကွာ’

‘အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ညှိုးနွမ်းလာ သည်။မင်ရင်ကြယ်က ဘာမျှ ဝင်မစွက်ဘဲ ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေသည်။’

‘ကံဆိုးချင်တော့ တစ်နေ့မှာ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့ တယ်ကွ။ အဲဒီစာဟာ ငါ့အပေါ် တော်တော်ဩဇာကြီးခဲ့တဲ့စာပဲ။ အဲဒီစာ ဘယ်သူ့စာလဲ မင်း သိ... ဟားကွ’

‘ဘယ်သိမလဲ အဘိုးရယ်’

‘ငါ့အဖေ ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ သိုင်းလောကမှာ ကျင့် လည်နေတဲ့ အဘိုးကို အဘိုးအဖေက အိမ်ပြန်လာဖို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ စာမဟုတ်လား’

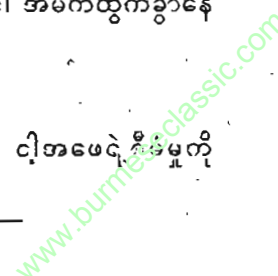
‘မှန်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့အဖေ... စာရရချင်း အမြန်ပြန်လာဖို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ’

‘အဘိုးအဖေက အဘိုးကိုလွမ်းလို့ ခေါ်တာတော့ ဟုတ် မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ’

‘မင်း တော်တော်တွေ့တတ်သားပဲ။ အဖေခေါ်တာ ငါ့ကို လွမ်းလို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မိန်းမပေးစားမလို့၊ ငါ အိမ်ကထွက်ခွာနေ တုန်း သူ့မိတ်ဆွေရဲ့သမီးနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တာပဲ’

‘စဉ်းစားရခက်တဲ့ ပြဿနာပဲ’

‘အိမ်း... အဲဒီတုန်းက ငါဟာ ငါ့အဖေရဲ့ အိမ်မှုကို

၃၆ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မနာခံလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေပဲကွဲ'

'ဒါနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရရော မဟုတ်လား
ဗျာ'

'အေး... ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရခဲ့တယ် ဆိုပါ
စော့ကွာ'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဘိုးရယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် နှလုံးသားကြေကွဲမှုဒဏ်ကို ခံစားလိုက်
ရဟန်နှင့် အသံတိမ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက ရင်လှိုင်းသံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

'အဲဒီတုန်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲဆိုတာ
ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ၊ အဖေပေးစားလို့ ယူခဲ့ရ
ပေမယ့် ငါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်က သူ့ဆီပဲ ရောက်
နေခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ သားလေး တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ ငါ အိမ်က ထွက်
ခဲ့တော့တာမ'

'အဘိုးက လီဝူတို့ကို လိုက်ရှာတာလား'

'အေး... ဒါပေမယ့် ငါ လီဝူတို့ကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး
လီဝူတို့ဟာ ငါ့ကို သစ္စာမဲ့သူဆိုပြီး သူ့အမြဲနေနေတဲ့ နေရာက
ထွက်သွားခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဇွဲမလျှော့ပါဘူး၊ မိုးအဆုံး မြေအဆုံး
လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငါ့ရှာပုံတော်ခရီးဟာ နှစ်ပေါင်း ဆယ်
လေးငါးနှစ် ကြာခဲ့တယ်'

မင်ရင်ကြယ်က ဝင်ထောက်သည်။

'အဘိုး အဲဒီလိုရှာဖွေနေရင်း နန်ဂွမ်းမှာ ချာမင်ဆိုတဲ့လူ
နဲ့ ကူငှော့ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ နန်ဂွမ်း တောင်ပိုင်းဒေသမှာရှိတဲ့ တောလည်
ကောင်မှာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ အဆိပ်သင့်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊
ဘယ်လို ပြန်ကုကု ကောင်းတယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ ချာမင်နဲ့ ကူငှော့တို့ကို
သာ မတွေ့ခဲ့ရင် ငါ့အသက် ခုထိ ရှင်နေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဒါနဲ့ သူတို့က အဘိုးကို ထန်ချန်စန်းတောင်ပေါ်ကို ခေါ်ခဲ့
တယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ချာမင်နဲ့ ကူငှော့ဟာ ငါအိမ်က
ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ငါ့ကို
သိပ်စိတ်နာသွားသတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ပါ အိမ်ကထွက်သွားသတဲ့၊
ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ချစ်သူဟောင်းကလည်း ငါ့ကိုရှောင်တိမ်းသွားရင်း
တ ငါ့အတွက် ငါ့ရင်သွေးလေးတစ်ယောက်မွေးခဲ့သတဲ့၊ သူလည်း
သမီးလေးမွေးပြီးကတည်းက အတော့ကို မကျန်းမာဖြစ်နေခဲ့တယ်
လို့ ပြောပြခဲ့ကြတယ်၊ ငါ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြေကွဲစရာ
ကောင်းသလဲ လူကလေး၊ တကယ်တော့ ဘယ်သူမပြု မိမိပေပဲပေါ့
ကွာ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်နေရင်းက
အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်ခွာမယ်လည်း ကြံရော သူလည်း စိတ်ပြောင်းသွား
ပါလေရောကွာ'

'ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်က အဘိုးကို ဒီမှာ ချုပ်နှောင်ထားပြီး
သိုင်းကျမ်း တောင်းလာတာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါလည်း ငါ့အပြစ်ပါပဲကွာ၊ ငါက သိုင်းကျမ်း
အကြောင်း ပြောပြခဲ့မိတာကိုး၊ ငါက အဲဒီသိုင်းကျမ်းကို နန်ပွမ်းဝဲ
ရခဲ့တာကွ'

'ဒီလိုဆိုရင် သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ယုယပြုရမှုဟာ ညှိုး
ပန်းနိပ်စက်ပြီး ချုပ်နှောင်ထားတာလားဗျာ'

'ဟားဟား... ဒီလိုလုပ်လို့ သူ့ကို ငါ့အပြစ်မတင်ပါဘူး
ကွာ၊ ငါ ခံစားထိုက်တဲ့ဒုက္ခကို ခံစားနေရတာလို့ပဲ သဘောထား
ပါတယ်၊ ငါ့ကြောင့် သူ့အမေ လီဝူဟို ခံစားရတဲ့ဒုက္ခဟာ ငါ
ခုခံစားရတဲ့ ဒုက္ခထက်ပိုပြီး နက်ရှိုင်းကြီးမားရှာပါတယ်ကွာ'

အဘိုးအို၏အသံက ရင်နှင့်သံပါလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကား အဘိုးအို၏အမြင်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိုးကို အခုလို အနိုင်ကျင့်နေတာဟာ
သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လားဗျာ၊ သမီးတစ်ယောက်အနေ
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်လား အဘိုးရယ်'

'ငါက သူတို့သားအမိအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့မိပြီကိုးကွ'

'လီဝူဟိုက အဘိုးကို မုန်းသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

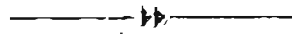
'အေး... သူမမုန်းပေမယ့် သူ့သမီးကတော့ မုန်းမှာပေါ့'

အခန်း (၁၄၁)

ရင်ထဲက ဝမ်းသာမျက်ရည်

'ဒီလိုဆိုရင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် အမျိုးသမီးကြီးက အဘိုးရဲ့
သမီး ဖြစ်နေပြီပေါ့'

ဟုတ်တယ် ငါ့သမီးပဲ၊ သူက ငါ့ရောဂါကို ကုပေးခဲ့တယ်
သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့သူဆိုပြီး မပစ်ပယ်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့ရောဂါကို ဂရုတစိုက်
နဲ့ ပျောက်ကင်းအောင် ကြိုးစားကုပေးတယ်၊ ငါသဘောပေါက်လာ
တာကတော့ သူ့အမေ လီဝူဟိုဟာ ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီး မမုန်းဘူး
ဆိုတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့သမီးကို မပြောဘဲ
ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါ့ရောဂါသက်သာလို့
သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတဲ့ ဇနီးသည်နဲ့ သားလေးကို ပြန်ရှာဖို့

ကွာ၊ သူ့အမေရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာအတွက် တုံ့ပြန်တာ ဖြစ်မှာပေါ့
ဟားဟား

အဘိုးအိုသည် ရယ်စရာ မဟုတ်ပါပဲ၊ ရယ်မောနေပြန်
တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကား ကျေနပ်ခြင်း မရှိချေ။

‘အဘိုးက သူ ဒီလိုလုပ်ထားတာကို မှန်တယ်လို့ ထင်သ
လား၊ သူ မကျေနပ်ရင် အဘိုးကို အဖေလို့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ
နေရုံပဲရှိပါတယ်၊ ခုလိုတော့ အကြာကြီးချုပ်နှောင်ပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်
စက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး’

‘ဒီလိုလုပ်လို့ သူ့ကို အပြစ်မမြင်ပါဘူးကွာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် အဘိုးက သိုင်းကျမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်မဖေ
လဲ’

‘အိမ်း... ဒါ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းပဲ၊ သူ့ကိုယ်
တိုင် ငါ့ဆီကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်လာပြီး သိုင်းကျမ်းပေးဖို့ တောင်း
ကယ်ကွ၊ ပထမတုန်းကတော့ ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပါသေးတယ်
ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ အဘိုး’

‘သူ့ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုးရွားလာတယ်
ကွ၊ ဒါကြောင့် ထုတ်မပေးခဲ့တာ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လုပ်ပုံတွေက ငါ့သမီး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါကွာ’

အဘိုးအို၏ အသံသည် နာကျည်းရွံ့မုန်းသံ ပါလာပြန်

သည်။

မင်ရင်ကြယ်က... .

‘ချာမင်နဲ့ ကူဝေ့တို့က ဒီကိစ္စကို မစွက်ဖက်ကြဘူးလား’

‘သူတို့ တူမလေးပဲကွာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှန်တရား မြတ်နိုးမှုနဲ့

တရားမျှတမှုဆိုတာ’

‘ကောင်လေးကလည်းကွာ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်
ယောက်ကို အပြစ်မတင်သင့်ဘူးကွ’

‘ကျွန်တော်တော့ ဘဝင်မကျဘူးဗျာ၊ မတရားဘူး မမှန်ဘူး
ဆိုရင် ဝင်စွက်ဖက်ရမှ ကျေနပ်တယ်’

‘ဒါက ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါကွာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ မတရားမှုလို့ပဲမြင်တယ် အဘိုး’

‘မင်း ဝင်မစွက်ဖက်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ’

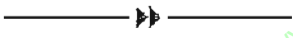
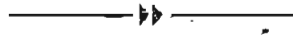
‘ကျွန်တော် အမှန်တွေ ပြောနေတာပါ အဘိုး၊ တရားဘက်
တော်သားဆိုတာ...’

‘မိုက်ရွေးရဲကို သတ္တိနှင့်လို့ ခေါ်ဘူးကွ၊ သူတို့နဲ့ မင်းနဲ့
လက်ရည်တူတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သူတို့ကို တိုက်ကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်အောင် မတိုက်
ရပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော့်စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်’

‘ဘာပြောဘယ်ကွ’

အဘိုးအိုက မျက်လုံးပြူးပြီး တအံ့တဩ မေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က...

'အဘိုး မယ့်ဘူးလာ'

'ငါတောင် ခုထိ သိုင်းအားကောင်းနေသေးရင် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်အောင် တိုက်ရမှာကွ၊ မင်းအသက်က ခုမှဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ချာမင်နဲ့ ကူဝေ့ဆိုရင် ဝါရင့်ပညာရှင်တွေက၊ သိုင်းလောကရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်းတွေလို့တောင် ဆိုနိုင်လောက်ပြီ'

'ကျွန်တော် မငြင်းချင်ပါဘူး အဘိုး၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြားဖူးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

'ဘာကိုလဲ...'

'ရွှီးအော်စိန်ကြံ-နတ်လင်းငါး၊ ဖေးလုံပါစို့-နဂါးလက်ရှင်ဘက်၊ နောက်ပြီး ကျင့်ထန်ကြည်-လက်ညှိုးတိုက်ကွက်'

'ကြားဖူးတယ်၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအတွင်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ မဟာတိုက်ကွက်ကြီးသုံးမျိုးပဲ၊ ဘာလဲ မင်း အဲဒါတွေတတ်နေသလား'

'ကျွန်တော် မကြားပါဘူး အဘိုး၊ ဆယ်ပုံအားလှိုင်းအပြည့်အထိ ကျွန်တော် တတ်ကျွမ်းထားပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် လက်တွေ့လုပ်ပြစမ်းကွာ'

'ရပါတယ် အဘိုး၊ အဘိုးသာ သတိထားပြီး နေပါ'

မင်ရင်ကြယ်သည် မြေကြီးပေါ်၊ ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး အဘိုးအို၏ခြေထောက်ကို ချည်နှောင်ထားသည့် သံကြိုးအား

စားသွားနှင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

သံချင်းထိသည့် အသံကြီး မြည်ဟိန်းသွားပြီး သံကြိုးကြီးထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။

အဘိုးအိုသည် အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးနေတော့သည်။

'နှစ်မျိုးကျန်သေးတယ် အဘိုး၊ 'စမ်းပြရဦးမလား'

'တော်ပြီ၊ မင်း ဆရာက...'

'ချန်ဟိုစန့်'

အဘိုးအို ထိုင်ရာမှ ထခုန်တော့သည်။

'မင်း မင်း ချန်ဟိုစန့်ရဲ့ တပည့်ရင်း'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ဖန်ချိုကိုလည်း သိကယ်ပေါ့'

'အဘိုးလည်း ဝန် ဆိုတာကို သိမှာပေါ့'

'အေး...'

'သူ့ကျေးဇူးရှင်ဟာ အဘိုး မဟုတ်လား'

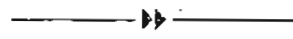
'နေဦး၊ မင်းရဲ့ နာမည်ရှေ့မှာ မိသားစုမျိုးရိုးအမည် မင်

ပါနေတယ်'

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဝန်ရင်မော်၊ ဒါကို စာလုံးတူ အသံတူအောင် ပြောင်းပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မင်ရင်ကြယ်လို့ မှည့်

လိုက်တာပါ'

အဘိုးအို၏မျက်နှာသည် ဝမ်းလာသည်။

မျက်လုံးအရောင် ပိုတောက်လာသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့ မွေးဇာတာဟာ...'

အဘိုးအိုက မွေးရက်၊ မွေးလနှင့် မွေးချိန်ကို ရေရွတ်ပြ

သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး.....

'အဲဒီ နှစ် ရက် မွေးလတွေဟာ ကျွန်တော့်မွေးလနှစ်ရက်

တွေပါ'

'ဟေ့...'

အဘိုးအိုသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ငေးပြီး စိုက်ကြည့်နေတော့

သည်။

အတန်ကြာမှ...

'မင်း ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်ပြဦး'

'မလိုတော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မှန်ကြိုးတစ်လုံး

ရှိနေပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက်ဖြစ်နေပြီး

မျက်ရည်များ ဝဲနေတော့သည်။

ထို့နောက် အဘိုးကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ တော့သည်။

'နေပါဦး၊ အဲဒီမှဲ့ကို ပြစမ်းပါဦး'

မင်ရင်ကြယ်က မှဲ့ကိုကော မျက်နှာဖုံးစွပ်ကိုပါ ခွာပြ

သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို အသေအချာ ပြန်တပ်သည်။

အဘိုးအိုသည် မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းတ

မျက်ရည်ဝဲနေပြီ။

သူ၏ မျက်ရည်သည် ဝမ်းသာကြည်နူးမှု၏ မျက်ရည်များ

ပေးတကား။

အခန်း (၁၄၂)

နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း

'သား သား၊ ငါ့သား လူလေး'

'အဖေ...'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားကြ ပြန်သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုများကို ယိမ်းသိမ်းပြီးသောအခါမှ...

'သား လူလေး၊ ငါဟာ မင်းအပေါ်မှာရော၊ မင်းအဖေ အပေါ်မှာပါ' တာဝန်မကျေခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ခုလို ဒါ့ပြာနိုင်တာကိုမိ ငါ့ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ငါ မသေခင် မင်းကို သိုင်းကျမ်း ပေးခဲ့ပါမယ်၊ ဒီသိုင်းကျမ်းဟာ မင်းအတွက် ရည်စူးထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းပါ'

'ပြောပါ အဖေ၊ ပြောပါ'

'အေးအေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကဲ... သေသေချာချာ နားထောင်၊ နန်ဝမ်းစေသမှာ ယင်းချိုကျန်း သိုင်းငှက်မိုင် ရေတံခွန်ကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီရေတံခွန်ကြီးနဲ့ လိုက်ကွဲကြီး သုံးခုရဲ့ တတိယမြောက်လိုက်ကွဲမှာ ကျောက်ဖျာခုတင်ကြီးရှိ တယ်၊ အဲဒီ ကျောက်ဖျာခုတင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ သိုင်းကျမ်းရှိတယ်၊ မှတ်မိပြီလား...'

'မှတ်မိပါတယ် အဖေ၊ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက အဖေကို ဒီလိုက်ကွဲက ကယ်ထုတ်ဖို့ပါ'

'အဲဒါကို အသာထားဦး၊ ငါဟာ လူပြည်မှာ ကြာကြာနေရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ငါ သိနေတယ်၊ ခုတောင် စိတ်တင်းထား လို့ ခုထိခံနေတာ လူလေးရဲ့၊ ခုတော့ ငါတွေ့ချင်တဲ့ ငါ့သားကို တွေ့ရပြီ၊ ချန်တို့စန့်ရဲ့ တပည့်မှန်းလည်း သိရပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါပြုံး ပြုံးလေး သေရဲပါပြီကွယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားပြောချင်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းတ လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူ့အဖေ အဘိုးအိုဟာ သူ့ကို ပြောခွင့်မပြုဘဲ သူ့ပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

'နေဦးလူလေး၊ ငါ့မှာ အရေးတကြီး ပြောစရာတွေ ရှိနေ နေတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် လီအောင်ရွဲ့ဟာ မင်းရဲ့အစ်မပါ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုချုပ်နှောင်ညှဉ်းပန်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ သူ့ကို အန္တရာယ်

မပြုရဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အများအကျိုးနဲ့ယှဉ်တဲ့ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ မင်းသဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်တယ်'

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မပြုချေ။ သူ့အလောတကြီး ပြောလာသည်ကား...

'အဖေ... ခု ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက ဆရာကြီးချာမင်နဲ့ ကူစွေတို့ ပျောက်နေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကလေးလည်း မရှိဘူး၊ သူတို့လည်း အဖေလို အချုပ်ခံနေကြရပြီလား မသိဘူး...'

'ဟင်... တကယ်လား လူလေး...'

'သား... ညာမပြောပါဘူး အဖေ'

'သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိတောင် ပြောင်းလဲနေတာလဲ'

'အဖေရင်းကိုတောင် ညှဉ်းပန်းချုပ်နှောင်ထားရဲသေးတာပဲ အဖေရယ်၊ တစ်ခြားလူတွေတော့ ဘယ်ပြောဖွယ်ရှိတော့မလဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ'

'အရေးကြီးတာက သိုင်းလောကရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အဖေသိဖို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒါတွေ သိပြီးမှ အဖေဆုံးဖြတ်ပါ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရသည့် ပြဿနာမှစပြီး အဖြစ်အပျက် အလုံလုံကို ပြည့်စုံအောင် ပြောပြတော့သည်။

အလွန်ရှည်လျားသော အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်

နေသည့် အတိုးအိုသည် မင်ရင်ကြယ် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သက်ပြင်း တဟင်းဟင်း ချမိတော့သည်။

'လူလေး... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ချင်ရဲ့ အိမ် မီးရှို့ခံရတာကို ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် လီအောင်ရွဲ့ရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်သလား' အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်သေးပါဘူး အဖေ၊ ထင်ရုံပဲရှိပါသေးတယ်'

'ဘုရား၊ ဘုရား တော်တော်မိုက်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပေကိုး၊ လက်ညှိုးမကောင်း လက်ညှိုး၊ လက်မ မကောင်းရင် လက်မဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲကွ၊ ငါ အဆုံးအဖြတ် မပေးတော့ပါဘူး၊ လူလေး ဆောင်ရွက်သင့်သလို ဆောင်ရွက်ပါ'

'ကျွန်တော့်သဒ္ဓဘာကတော့ အဖေအပေါ် ထားနေတဲ့ စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားမယ်၊ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး၊ အမှားကိုမြင်ပြီး အမှန်ကို ပြင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အစ်မပါလို့ မသိအမှတ်ပြုမှာပါ အဖေ'

'အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ အဖေလည်း ဆုတောင်းပါတယ် သားရယ်၊ အဖေ ဆုတောင်းပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် ခုမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ၊ နက်ရှိုင်းလာသဖြင့် ချုံးပွဲချပြီး ငိုကြွေးတော့သည်။

'မင်ရင်ကြယ်သည် ကျေးတော့ယွင့်ကို အားရပါးရ ဖက်ထားရာမှ၊ ဦးချပြီး တန်တော့လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ပြန်လာတာကို အားတင်းပြီး စောင့်ပါအဖေ၊

သားဆောင်ရွက်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါမယ်
 'အပင်ပန်းခဲမနေပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဖေဖေဟာ
 ကြာကြာမနေရ...ရ...တော့'
 ကျွန်းတော့ယွင့်သည် စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်
 ခဲ့ဝေ။

မင်ရင်ကြယ်ကို ငေးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေရာမှာ
 ခွေခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။
 သားကို အားတင်းမာန်ခဲပြီး စောင့်နေသော ကျွန်းတော့
 ယွင့်သည် စိတ်အား လျော့ချလိုက်သည်နှင့် ဖျော့ခွေကာ ကွယ်လွန်
 သွားခဲ့လေပြီ။

စိတ်ဇောအဟုန်သည် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ကြီးစား
 ဆန်းကြယ်လှသည်တကား။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျွန်းတော့ယွင့်ကို ပွေဖက်ပြီး အားရဝမ်း
 ရ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

'အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား အဖေရယ်၊ ဖေဖေဟာ သားတို့
 စောင့်နေခဲ့တာကိုး၊ သား ရင်ကွဲပါပြီဗျာ၊ ရင်ကွဲပါပြီ'

မင်ရင်ကြယ်သည် အရူးကြီးလို ငိုကြွေးနေတော့သည်။
 အတန်ကြာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး တဟုန်ထိုးဖြေ
 ထွက်ခဲ့တော့သည်။

လိုက်ရုံအပြင်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ညာသံပေးပြီး ဝိုင်း
 လာသည့် ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်များကို တွေ့ရတော့သည်။

သို့သော်...
 မင်ရင်ကြယ် နောက်တွန့်မသွားပါ။
 ဘဝ၏ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားမှုကြောင့် ဒေါသ
 အဆိပ် ဝယ်ထိပ်တက်နေပြီ။

ထို့ကြောင့်
 ရွီးအော်စိန်ကြံ နတ်လက်ဝါးတိုက်တွက်ကို အသုံးပြုပြီး
 ဝရကြမ်း ထိုးဖောက်ထွက်တော့သည်။
 ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ၊ ခြေပြတ်လက်
 တ်များ၊ သွေးကွက်များ စသည်တို့ကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။
 ဘယ်သူ့တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသည်ပင် မသိတော့။

ပြတင်းပေါက်နား ရပ်မိသည်နှင့် 'ဝှမ်းယိလူ၊ ဝှမ်းယိလူ' ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

'ဘယ်သူလဲ'

ဝှမ်းယိလူ၏ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မေးသံပေါ်လာသည်။

'ကျုပ်ပါ ဝှမ်းယိလူ၊ မှင်ရင်ကြယ်၊ မင်ရင်ကြယ်'

သိပ်မကြာပါ။ ပြတင်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

မတ်တပ်ရပ်ပြီး ငေးကြောင်နေသော ဝှမ်းယိလူကို တွေ့ရ

အခန်း (၃၄) သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြတင်းပေါက်ဝမှ ကျော်ဝင်ပြီး တံခါး

ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော

ဝှမ်းယိလူကို မျက်ရည်စိုင်းလျက် တွေ့ရသည်။

ဝှမ်းယိလူသည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေရာမှ ဝမ်း

နောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

'သူ့ရဲကောင်းကြီးမင်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ'

'ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီ၊ ကဲ... အထိဝင်ပါ၊ အေးအေး

အေးအေး ပြောကြတာပေါ့'

'မထိုင်တော့ဘူး ဝှမ်းယိလူ၊ နှင်းအဆောင်ကို သွားချင်

သေး'

'လူ့ လာနေပြီ'

မကျေပွဲသို့ ခြေတစ်လှမ်း

မင်ရင်ကြယ်သည် နောက်ကြောင်းကို လုံးလုံးလှမ်း

မကြည့်တော့ချေ။

ရှေ့ကိုသာတိုးပြီး ပြေးနေသည်။

မကြာမီ ကျုံးဟိုဖုန်းတောင်ပေါ်မှ နီကျင့်ကျင့် မီးရောင်

ကို မြင်ရသည်။

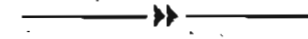
ထိုမှ ဆီးပန်းချောင်စခန်းအတွင်းသို့ ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။

အစောင့်အကြပ်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပညာကုန် သုံးနေရသော

သို့နှင့် ယိလူရှိရာ အဆောင်ခန်းသို့ရောက်လာသည်။

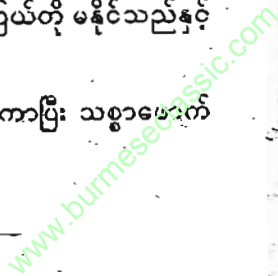
တံခါးပေါက်ရှိရာ မသွားဘဲ ပြတင်းပေါက်ရှိရာ

သည်။

မင်ရင်ကြယ်က အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ကပ်သွားသည်။ မကြာမီ ခြေသံကြားရသည်။
 အခန်းဝင်ပေါက်နားတွင် ရပ်သွားသည်။
 'ဘယ်သူလဲ'
 ဝှမ်းယိုလူက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် လှမ်းမေးသည်။
 'စွန်းပုရွှောက်'
 ဝှမ်းယိုလူအား မင်ရင်ကြယ်က 'ဖွင့်ပေးလိုက်' ဟူသည့် သဘောနှင့် မေးငေါ့ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 ဝှမ်းယိုလူသည် တံခါးရှိုရာ ပြေးသွားပြီး ပိတ်ထားသော မင်းတုပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
 တံခါးပွင့်သည်နှင့် စွန်းပုရွှောက်ကို တွေ့ရသည်။
 စွန်းပုရွှောက်သည် ဝှမ်းယိုလူကို စိုက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။
 ဝှမ်းယိုလူက တံခါးကို ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။
 ထိုအချိန်၌ စွန်းပုရွှောက်နှင့် မင်ရင်ကြယ်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေပြီ။
 စွန်းပုရွှောက်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့သည်နှင့် အံ့ကြဲ ထိတ်လန့်သွားသည်။
 'ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး'
 'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ'
 'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ချောက်ထဲကျသွားတာ မဟုတ်လား'

'ချောက်ထဲကျခဲ့ရင် အရိုးအသားတောင် ရွာလို့တွေ့ပါ့မလား၊ ကျုပ်က ခြေရာဖျောက်ပြီး ဖုတ်နံ့ဆန်းကို သွားခဲ့တာဗျ' 'ဒီလိုဆိုရင်...'
 'အဲဒီတောင်ထိပ် လိုက်ဝူထဲက အဘိုးအိုကိုတွေ့ပြီးပြီလေဗျာ'
 ဟေးစီးစွန်းပုရွှောက်သည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာဖျက် သွားတော့သည်။
 ထို့ကြောင့် နောက်ဆုတ်ပြီး ပြေးရန် ပြင်သည်။
 သို့သော် သူ့အကြံ မအောင်ပါ။
 မင်ရင်ကြယ်က ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားပြီး သူ့နောက်ကြောမှ ပခုံးသွေးကြောကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးလေပြီ။
 ဟေးစီးစွန်းပုရွှောက်သည် ရှုံ့မဲ့သွားရာမှ လက်ဝါးစောင်း ရိုက်ချက်ကို ထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လာသည်။
 သို့သော်...
 ထိုအကြံလည်း မအောင်မြင်ပါ။
 မင်ရင်ကြယ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြန်လေပြီ။
 ဟေးစီးစွန်းပုရွှောက်သည် မင်ရင်ကြယ်တို့ မနိုင်သည်နှင့် ဝှမ်းယိုလူကို မဲတော့သည်။
 'ကောင်စုတ်မ၊ အတွင်းထရံ အပြင်ကာပြီး သစ္စာဖောက် တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာမျှ မပြောမနေတော့ဘဲ သူ့လက်
ကိုသာ ညှပ်အားဖိပေးလိုက်သည်။

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် တအင်းအင်းဖြစ်လာပြီး နုဇွန်
တွင်ချွေးများ သီးထလာတော့သည်။

ကျုပ်မေးတာဖြေ၊ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်၊ စီးမင်ရွန်းနဲ့
မော်လင်တို့ကို ထိန်းသိမ်းထားသလား ပြော

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်က မဖြေ၊ အကြိတ်ပြီး တင်းခံနေ
သည်။

ခင်ဗျား ခေါင်းမာသလား၊ မာ မာ ခင်ဗျားရဲ့သွေးတွေ
ပြောင်းပြန်စီးသွားစေရမယ်

မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ပြော... ပြောပါမယ်
'ပြောပါ'

'ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မေးကြည့်ပါ'
'ခင်ဗျား မသိလို့လား၊ ခင်ဗျားသိပြီးသားဆိုတာ ကျုပ်သိ

တယ်၊ ပြော'
'ကျုပ်ပြောလည်း အပိုပါပဲဗျာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
'ဖြေဆေးက ဝိုဏ်းချုပ်ကြီး လက်ထဲမှာပါ'

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထုပ်ထားရတာလဲ'
'သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လို့'

'ဒါဖြင့် ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိုင်းလောကကို စိုးမိုးဖို့ ကြံနေ

ဆဲပေါ့'
'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်'

'ယန်ကျီးက ကျို့အိမ်တော်ကို မီးရှို့တာ နှလုံးပဲ မဟုတ်လား'
'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝန်ရင့်မော့ဇနီး ရှို့ခဲ့တာပါ'

'ညာတုန်းပဲလားဗျ'
'အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ မယုံတာတော့ ကျုပ်

မတတ်နိုင်ဘူး'
'ကဲ... ကြာတယ်၊ ကျုပ်ကို နှင်းအဆောင်ကို လိုက်ပို့'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ'
'ခင်ဗျားတို့ ဝိုဏ်းချုပ်နဲ့ စကားပြောမလို့'

'သူ့ရဲကောင်းကြီး မင်'
'ဝှမ်းယိလူ့ အထိတ်တလန့် လှမ်းခေါ်သည်၊ မင်ရင်ကြယ်

သဘောပေါက်ပါသည်။
'စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဝှမ်းယိလူ့ ကျုပ်က သူ့ခေါင်းထဲက သိုင်း

လောကကို ဝိုလ်ကျစိုးမိုးချင်တဲ့ အကြံအစည်ကို ပြောင်းလဲခိုင်းမလို့
ပါ၊ နောက်တစ်ခုက အချုပ်အနှောင်ခံထားရတဲ့လူတွေကိုပါ

ပြန်လွှတ်ခိုင်းမလို့'
'ဝှမ်းယိလူ့ စောဒက မတက်တော့ပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်ကို ထပ်ပြော
ပြန်သည်။

'စွန်းပုရွှောက် နှင်းအဆောင်ကို သွားနေချိန်မှာ ခင်ဗျား

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရဲ့ သွေးကြောတွေကို ချုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ မေ့ရင်
သေရပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ပါ'

'ကောင်း... ကောင်းပါပြီ'

မင်ရင်ကြယ်က ချုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အသာဖြေ
လွတ်လိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် သုံးယောက်စလုံး အဆောင်ခန်းထဲမှ မင်
သေသေ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်သွားနေ
ရင်း မကျေမနပ် ပြောနေသည်။

'လက်ဦးတုန်းတော့ နိုင်ထားဦးပေါ့ဗျာ'

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက တုံ့ပြန်ချင်သေးတာကိုး။ အသက်
ရှည်ချင်သလား။ အသက်တိုချင်သလားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
မေးနေစမ်းပါဗျာ'

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် လွတ်လမ်းမမြင်သဖြင့်
ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေတော့သည်။

အခန်း (၁၄၄)

သစ္စာမဲ့သူ

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် ရှေ့ဆုံးမှသွားနေပြီး မင်ရင်
ကြယ်သည် သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်နေသည်။ ယိလူသည် မင်ရင်
ကြယ်နောက်မှ ဖြစ်သည်။

ဆီးပန်းချောင်ကို လွန်သောအခါ အရှေ့ဘက်မှ မီးလင်း
နေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

ထိုအဆောက်အအုံသည် ဖြူဖွေးနေသော ကျောက်သား
များနှင့် ဆောက်ထားသဖြင့် အေးချမ်းပြီး လှပခန့်ညားနေ၏။

ပြောင်လက်နေသော အရောင်သည် လရောင်လား
အောက်မေ့ရသည်။ ထိုအဆောက်အအုံသည် ရွှေကုံးနှင့် အဆောင်

ပင်ဖြစ်တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အစောင့်အကြပ် များစွာကို တွေ့နေရသော်လည်း ပြဿနာ မပေါ်ခဲ့ပါ။

အစောင့်အရှောက်များသည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက် ဦးဆောင်လာသဖြင့် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုကြပါ။

သို့နှင့် ခန်းညားထည်ဝါပြီး လှပလွန်းသည့် ကျောက်ဖြူဂေဟာကြီးထဲသို့ ဝင်မိခဲ့ကြသည်။

ဂေဟာကြီးအတွင်းရှိ ကျောက်လုံး၊ ကျောက်တိုင်ကြီးများသည် ဖောင်းကြွရုပ်လုံးပန်းပုများ ထုလုပ်ထားသဖြင့် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သူ့နေရာနှင့်သူ ရောင်စုံခြယ်မွမ်းမံထားသည့် ပန်းချီကားချပ်များနှင့် အခင်းအကျင်းများသည် နတ်နန်းဆောင်တစ်ခုလေလား အောက်မေ့ရသည်။

အတွင်းသို့ ဝင်မိပြီဖြစ်သော်လည်း လူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသေးချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက် အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေဆဲရှိသည်။ ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် ဧည့်ခန်းဆောင် အတွင်းပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး-

'ခင်ဗျား ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ။ ကျုပ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အကြောင်းသွားကြားဦးမယ်'

'ဟဲ ဟဲ... ညဏ်မများနဲ့ စွန်းပုရွှောက် ဒီလို ကလိန်ကျလို့ ရမယ် ထင်နေသလား တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်'

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် မငြင်းသာတော့ပေ။ မကျေမနပ်နှင့် အံကြိတ်ပြီး လှမ်းအော်ရတော့သည်။

'အစောင့်တစ်ယောက် လာခဲ့စမ်း' အတွင်းပိုင်းမှ 'တယ်သူလဲ' ဟု အသံထွက်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခန်းမဆောင် ထောင့်ချိုး တစ်နေရာမှ အင်္ကျီဖြူဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

သူမသည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်တို့ မြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြူပြီး ပျာပျာသလဲ ဂါရဝပြုသည်။

'ဆရာကြီး ဇေးကိုး' 'ဟုတ်တယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သတင်းသွားပို့ ထိုစဉ် မင်ရင်ကြယ်က ဝင်ပြောသည်။

'မိန်းကလေး၊ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အလောင်းကို ဆရာကြီးဟေး လာပို့နေကြောင်း အမြန်သွားပြောပါ'

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်က 'သွား၊ သွား၊ မြန်မြန်သွား' ဟု ဝင်ငေါက်သည်။

အင်္ကျီဖြူ မိန်းမပျိုသည် ပျာပျာသလဲ အမူအရာနှင့် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသည်။

xxx

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်၏ ပခုံးကို

ဆုတ်တိုင်ထားရင်း ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး၏ အခြေအနေကို အတိအကျခတ်နေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင် ခေါင်းရင်းတွင် ငွေသား ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ကျောက်သား ကုလားထိုင်များ ရှိနေသည်။

ငွေသားကုလားထိုင်ကြီးသည် အလည်မှာ ရှိနေပြီး ကျောက်သားကုလားထိုင်များသည် ဝဲယာဘက် တစ်ဘက်တစ်ချက်အတိုင်း သူ့နေရာနှင့်သူ နှစ်လုံးစီ သုံးလုံးစီတွဲပြီး အစီအရံချထားသည်။

ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသောအခန်းသည် အနီရောင်ကတ္တီပါ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာကျက်မှ ဖန်မီးအိမ်များနှင့် ဖန်ပန်းဆိုင်များသည် ဧည့်ခန်းဆောင်၏ အလှကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးနေစေသည်။

မကြာပါ။ ဧည့်ခန်းမကြီး ခေါင်းရင်းဘက်မှ ငွေတံခါးကြီး ပွင့်လာသည်။

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ် လေးယောက်သည် ပထမဆုံး ထွက်လာပြီး နေရာယူသည်။ ထို့နောက် ပိုးသားအင်္ကျီဖြူဝတ် မိန်းမချောကြီး ထွက်လာသည်။

မျက်နှာကို မီးလွှာသော ဇာပုဝါအုပ်ထားသည်။ သူမဘေးတွင် ပိုင်းစီး ရွှေချန်ခိုး တပ်ပါလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးတွင်မူ ဓားလွတ်တိုင် မိန်းကလေး ဆယ်နှစ်ယောက်ကို ခြောက်ယောက်စီ ခြံရံပြီး လိုက်လာကြောင်း

တွေ့ရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်မှ ပါလာသူများကား အင်္ကျီဝါဝတ် စည်းကမ်းထိန်းကြီး ဆယ်ခြောက်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အမျိုးသမီးကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်မထိုင်ဘဲ မင်ရင်ကြယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းအထိ လျှောက်လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငါးကိုက်အကွာလောက်တွင် ရပ်သွားသည်။

ထို့နောက် နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။

သူမထိုင်သည်နှင့် အစောင့်အရှောက်များက ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူကြသည်။

ဤတွင် မင်ရင်ကြယ်က ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်ကို ရှေ့ကို အသာတွန်းလိုက်သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးသည် ထူးခြားသော အခြေအနေကြောင့် အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် စိတ်မော လူမော ဖြစ်နေရာမှ တောင် အစီရင်ခံသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟိုမှာရပ်နေတာ မင်ရင်ကြယ်ပါ’ ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်၏အသံသည် တုန်ရင်နေသည်။

‘ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းထားပြီးပါပြီ၊ ရှင်သူကို ခေါ်တာလာက’

‘သူ့ ဖုတ်နံ့ဖုန်း တောင်ထိပ်ကို သွားခဲ့လို့ပါ’

‘ဘာ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ မာနေသည်။’

‘ဘေးဖယ်နေပါ’

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်သည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဟန်နဲ့ နောက်ဆုတ်ပြီး ဘေးသို့ ကပ်သွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်လုံးရောင်သည် တဖျပ်ဖျပ်တော့နေသည်။ ဒေါသရောင်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘ယိလူ ရှေ့ကို တိုးခဲ့’

ယိလူသည် အသံမပြုဘဲ ရှေ့ကိုထွက်သည်။ သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က တားထားသည်။

‘ငြိမ်ငြိမ်နေပါ ဝှမ်းယိလူ၊ ကျုပ်စကားပြောပြီးမှ သွားလည်ရပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်ရင်ကြယ်ကို စိန်းစိန်းကြည့်လေ့

‘အဲဒါ၊ ကျွန်မ လက်အောက်ကလေး၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ထားရတာလဲ’

‘အထူးမေးဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဟင်းဟင်း၊ ကျွန်မ သဘောပါက်ပါပြီရှင်၊ ဝှမ်းယိလူက ရှင်လူပဲ၊ ရှင်လူလို့လည်း ကျွန်မက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဟင်းထ

နေပါ၊ နေပါ၊ ရှင်နားမှာပဲ တစ်ဖဝါးမှမကွာ နေပါစေ၊ ဝှမ်းယိလူသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး မျက်နှာတစ်

လုံး နီရဲနေတော့သည်။

သူမ ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ပါ။ ကြမ်းခင်းကိုသာ ငုံ့ပြီး ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်က ဒေါသသံနှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှမ်းပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ယိလူဟာ သစ္စာမဲ့မိန်းမယုတ်ပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်ကို မျက်စောင်လှမ်းထိုးသည်။

‘ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထားပါ၊ ရှင်မဟုတ်တာ လုပ်တာတွေကို ပြန်ပြီး သတိရစမ်းပါ’

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက် ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ပါ။ ဤပြဿနာသည် မိမိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာပင်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စေခိုင်းချက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ညိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျိုအိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့ပါသလား၊ အမှန်
အတိုင်း ဖြေစေချင်ပါတယ်'

'ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်က ပြောမပြခဲ့ဘူးလား'

'သူက ဝန်ရင်မော့ဇနီး ရှို့တာလို့ ပြောပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မေးနေတာလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ နာမည်ကျော် ရှန်းဟိုင်သုံးဦးထဲက
မေချိုလီဝူရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အဖေအဖွားက အဖြေကိုသာ ကြားချင်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မဖြေမယ်၊ ဝန်ရင်မော့ဇနီးကိုယ်တိုင်
ရှို့ခဲ့တာပါ။ အဲဒါ အမှန်ပဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စကားဖြစ်လို့ ကျုပ်ယုလိုက်ပါပြီ'

'ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်၊ ကဲ... နောက်ထပ်
အပြောချင်သေးသလဲ၊ ပြောပါ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါင်းထဲက သိုင်းလောကကြီးကို လက်ဝါး
ကြီးအုပ် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖျောက်ပစ်ပါလို့ မေတ္တာ
ရပ်ခံပါတယ်'

'အဲဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူပြောခဲ့ပါသလဲ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆရာ၊ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ စီးမင်း
နန်းတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့မှုတွေဟာ ခိုင်လုံတဲ့သာဓက ဖြစ်ပါတယ်'

'ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သလဲ'

အခန်း (၁၄၅)

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် မင်ရင်ကြယ်ထံ
စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ...

'သူ့ရဲ့ကောင်းမင်၊ ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်လား
'ဟုတ်ပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်က လေးစားဟန်နှင့် တည်တည်ကြည်ကြည်
ပြောသည်။

'ဘာကိစ္စကြောင့်လဲ'

'ဆွေးနွေးချင်တာနဲ့ မေတ္တာရပ်ချင်တာတွေ ရှိနေလို့
'ပြောပါ။ အန္တရ်ရှိသလို ပြောနိုင်ပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်က ဟေးစီး-စွန်းပုရွှောက်ကို လက်ညှိုးထိုးကြည့်သည်။

‘သူ့ကိုသာ မေးကြည့်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်ကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟေးစီး၊ ရှင် တော်တော် တာဝန်ကျေနေပါလား’

ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်မျက်နှာသည် အိုစာသွားသည်။

‘ကျုပ်ကို သေဒဏ်သာ ပေးလိုက်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ရှင်ကို အပြစ် မယူသေးပါဘူးရှင်၊ ဒီလောက်လည်း

ကြောက်မနေပါနဲ့’

‘ဈေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝန်း

စကား ဆိုတော့သည်။

‘သူ့ရဲကောင်းမင် သိထားတာ မှန်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို

ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်စေချင်ပါတယ်၊ ပြောင်းလဲပစ်ပါလို့လည်း

မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

‘သူ့ရဲကောင်းမင်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သိုင်းလော

ကကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှာကို သဘောမကျဘူးလား၊ မကျေနပ်ဘူး

လား’

‘လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လို့ ဘယ်သူကမှလည်း

ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ သိုင်းလောက ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို မဖျောက်ဖျက်ဘဲ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်မြဲ လုပ်ဆောင်မယ် ဆိုရင်ကောရှင်’

‘ရှင်းပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကကြီး အစ်ခဲလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ဦးထိပ်ထားပြီး ရပ်တည်နေတဲ့ တရား ဆက်တော်သား တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အသက်နဲ့ဆက်ပြီး နှုတ်ဖက်ရပါလိမ့်မယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း၊ ကျွန်မရဲ့ ကြံစည်ဆောင်ရွက်မှုတွေဟာ ရှင်အတွက် ရန်သူလို အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေပါသလား’

‘ကျုပ်အမြင်ကတော့ အဓိက ရန်သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊

ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အဓိက မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းပါသလား ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး’

‘ဟင်း... ဟင်း၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းနဲ့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပါ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ခြားနားမှု မရှိပါဘူး’

‘ဒါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စိတ်အထင်ပါ၊ လက်တွေ့က ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးနဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေအကြားမှာ ခြားနားမှု ရှိနေပါတယ်၊ စကား ညွှန်ပြောရရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ် ဆောင်ရွက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် အတ္တကို ထိခိုက်လာ

သဖြင့် တုန်ခါသွားသည်။

သို့သော် လှုပ်ရှားသောစိတ်ကို ချက်ချင်း ထိန်းသိမ်းလိုက် နိုင်သည်။

‘ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အရည်အချင်းရှိသူလို့ ခေါ်ဆိုပါသလဲ သူ့ရဲကောင်းမင်’

‘ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်နှလုံးရှိသူ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသူ၊ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံမှ အရည်အချင်းရှိသူလို့ ခေါ်နိုင်စိတ်ယ်’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်မကို ဩဇာအာဏာမဲ့သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိသူ မသန့်ရှင်းသူလို့ ဆိုလိုပါသလား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဩဇာအာဏာ ရှိနေပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိပါဘူး၊ သန့်ရှင်းတဲ့စိတ်နှလုံး ရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ခုလို စွပ်စွဲရွတ်ချခံရတာဟာ ခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လို အကြောင်းအချက်တွေပေါ် မူတည်ပြီး စွပ်စွဲရွတ်ချတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြစမ်းပါရှင်’

မင်ရင်ကြယ်က မထိတရီပြုံးပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောလာသည်။

‘ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဝါရင့်ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးချာမင်နဲ့ ဆရာကြီး ကူဝေ့တို့ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ

လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ကျွန်မရဲ့ ဦးလေးတော် ဆရာကြီးအတွဲပဲ’

‘သူတို့ကို ခင်ဗျား လေးစားပါသလား’

‘သိပ် လေးစားရုံသေပါတယ်ရှင်’

‘ဒါဖြင့် ခု သူတို့ ဘယ်မှာရှိနေပါသလဲ၊ သိပါရစေ’

‘ဟင်းဟင်း... သူ့ရဲကောင်းမင်က သူတို့ကို ထိန်းသိမ်း

ထားတယ်ဆိုပြီး အပြစ်မြင်ပါသလား’

‘ဒီလုပ်ရပ်ဟာ သိက္ခာမဲ့တဲ့ စိတ်နှလုံးညစ်ထေးတဲ့ လုပ်ရပ်

ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဒီအချက်ကိုကြည့်ပြီး သိက္ခာမဲ့သူလို့ စွပ်စွဲရွတ်ချတာဟာ

ဗုဒ္ဓကန်တဲ့လုပ်ရပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စည်းကမ်းချိုးဖောက်သူ၊ ဂိုဏ်း

အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်သူ၊ အဲဒီလိုလူတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုး

ဝဲဖြစ်ဖြစ် အရေးယူရမှာချည်းပဲ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ဂိုဏ်းရဲ့ နာယက

ဆရာကြီးတွေဆိုပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်မိုး

မလုံရင် တစ်အိမ်လုံး ရွဲတတ်ပါတယ်၊ စည်းကမ်းဆိုတာ နိမ့်တယ်၊

မြင့်တယ် မခွဲခြားကောင်းပါဘူး’

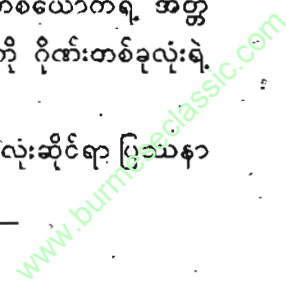
‘ဟားဟား... နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ ဂိုဏ်း

ချုပ်ကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတိစ္ဆာဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တ

ကြီးမှု ကိုယ်ရေးကိစ္စပါ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးရဲ့

စည်းကမ်းနဲ့ ဧရာထွေးပစ်လို့ မရပါဘူး’

‘တကယ် ဖြစ်ရပ်ကတော့ တစ်ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ ပြဿနာ

ခင်ပြပါ

ပါမင်...

'ဒါဖြင့် အဲဒီပြဿနာကို ရှင်းပြပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'မရှင်းနိုင်ဘူး မင်... ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်း'

ရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စပါ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မပြောရင် ကျုပ်ပြောမယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အတ္တလွန်ကဲစိတ်နဲ့ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့

သိုင်းပညာစွမ်းကို အသုံးပြုပြီး သိုင်းလောကက စခန်းတွေ၊ ဂိုဏ်း

တွေ၊ ရဲတိုက်တွေကို အနိုင်ကျင့် ဖိအားပေးပြီး သိမ်းသွင်းခိုင်းခဲ့တဲ့

ပြဿနာ မဟုတ်လား'

'ဒါဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်ပါတယ် မင်၊ ကျွန်မ

တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒကို ဗဟိုပြုပြီး တစ်ဩဇာ၊ တစ်အာဏာ

လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကြိုက်သလို ငြင်းခွင့်ရှိပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီအတိုင်း

ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို မပြုပြင်နိုင်တော့ဘူး ဆိုပါ

တော့...

'ကျွန်မဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ပြန်ပြင်ခွင့်မရှိဘဲ

မရှိခဲ့ပါဘူးရှင်'

'ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ဒီတော့လည်း ကျုပ်

အနေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ စွက်ဖက်ရမယ့်အကြောင်း အသိပေးပါ

တယ်'

'ဟင်းဟင်း... ခုလို ပွင့်လင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်ရှင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကလည်း သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး စိုးမိုး

အုပ်ချုပ်ချင်ရင် သွေးချောင်းစီးလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွက်ပြီးသားပါ။

ရန်သူဟာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကဲ... နောက်

ဆပ် ပြောစရာရှိတာကို ပြောမိမ့်ပါဦး'

'ကျုပ် နောက်ဆုံး တောင်းဆိုချင်တာကတော့ အချုပ်

အနှောင်ခံထားရတဲ့ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ အခြားလူအားလုံးကို

အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်'

'ဒီကိစ္စတွေဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ကိစ္စပါ မင်၊ မင်နဲ့

ဆက်ဆိုင်ပါဘူး'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို မလိုက်လျော

ဘူးပေါ့'

'သူတို့ကို လွှတ်ပေးလည်း ရှင်အတွက် ဘာမှအကျိုးထူးမှာ

မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူတို့က ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားကို လိုက်

လောကြမှာချည်းပါ၊ ဘယ်သူကမှ ဆန့်ကျင်တန်ကွက်ကြမှာ မဟုတ်

ပါဘူး'

'တကယ်ပြောနေတာလား'

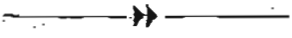
'တကယ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ မဟုတ်တာ ပြောပါမလား၊ သူတို့

က သူတို့အမြင် မှားကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ပြီးပါပြီရှင်'

မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားတော့

သည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ကို ခေါ်ထုတ်ပေးပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘သူတို့က ကျွန်မဆန္ဒကို သဘောတူကြတယ်ဆိုရင် ရှင် ဝင်မစွက်ဖက်တော့ဘူးလား’

‘ခင်ဗျားဆန္ဒကို အားလုံးက သဘောတူတယ်ဆိုရင် သူတို့ ကိစ္စကို ကျုပ် ဘာမှဝင်မစွက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကကြီး သွေးချောင်းစီးမယ်ကိစ္စကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရင်တော့ လက်ပိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ ကိစ္စဟာ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူး’

‘ရှင် စိတ်ကူးယဉ်နေသလား မင်း၊ ရက်စက်မှုမရှိရင် နားခံ ကျိုးနွံမှု ရှိပါ့မလား’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်မက ဂုဏ်ရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိ ဆောင်ရွက်မှာပါရှင်’

‘အင်း... ခင်ဗျားပြောသလို တကယ်ပဲ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားနောက်လိုက် လုပ်ဖို့ မယ်ဗျာ’

‘ဒါ သူ့ရဲကောင်းမင်ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားနော်’

‘ကျုပ် ယောက်ျားပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း သူတို့ကို ထုတ်ပြန်မယ် ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ ပြဿတစ်ခုကို အဆုံးအဖြတ် ပေးပါဦး မင်း’

‘ဘာပြဿနာလဲ’

‘ခုပဲ သိရမှာပါ မင်း’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် စကားဖြတ်ပြီး အစောင့်တစ်ယောက် အား ကျို့ကုံးချွင်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။’

‘မင်ရင်ကြယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှမ်းမေးသည်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျို့ကုံးချွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလဲ’

‘ကျို့ကုံးချွင် ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီးလို့ပေါ့ရှင်၊ ရှင်ကလည်း’

‘ကျို့ကုံးချွင်ကို တောင်းတော့မှာ မဟုတ်လား’

‘မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်သည် နဖူးပေါ် မြင့်တက် သွားသည်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလီအောင်ရွဲသည် အမြင်ကြီးသူ၊ အကင်းပါး သူပေတကား။’

ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ဝန်ရင်မော်
အတူ ကျို့ကုံးချွင် ရောက်လာသည်။ အကျီဝါ စည်းကမ်းထိန်းကြီး
နှစ်ယောက်က သူ့ကိုညှပ်ပြီး ခေါ်လာကြသည်။

ဝန်ရင်မော်အတူ ကျို့ကုံးချွင်သည် ဝန်ရင်မော်အတူ မင်
ရင်ကြယ်ကို မြင်သည်နှင့် ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။

အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး၏အသံ ပေါ်လာသည်။

‘သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျို့ကုံးချွင် ရောက်လာပါပြီ’
ကြားရသော်အသံကြောင့် ကျို့ကုံးချွင် မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။

‘ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား မင်ရင်ကြယ် ဟုတ်လား’
မင်ရင်ကြယ်က အဖြေမပေးပါ။ ကျို့ကုံးချွင်ဒေါသထွက်
လာတော့သည်။

‘ကျုပ်ကို ကျို့ကုံးချွင်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ’
‘ကျွန်မ ပြောတာ၊ ရှင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ဟန်ဆောင်ပြီး
ထန်းရှန်းဂိုဏ်းထဲ လျှို့ဝင်လာတဲ့ ကျို့ကုံးချွင်ပဲ၊ ခု ရှင်ရှေ့မှာ မင်ရင်
ကြယ်ရှိနေပြီ၊ မင်ရင်ကြယ်ဟာ ကျွန်မတို့တိုက်တဲ့ အဆိပ်ဆေးလုံး
မသောက်ခဲ့ဘူး၊ ရှင်လည်း မသောက်ခဲ့ဘူး ခေတ်လား... ဟင်း
ဟင်း၊ ကဲ... ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းကြရအောင်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မတ်တပ်ထပြီး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုး
လာသည်။

အခန်း (၁၄၆)

သေပွဲဝင်သူ

မင်ရင်ကြယ်သည် ပန်းနှစ်ဘက်တွန့်ပြီး သရော်သလို ပြော
ပြန်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ အရာအားလုံးကို ရှာဖွေနိုင်ပေမယ့်
ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို မရှာနိုင်သေးတာကတော့ တော်တော်ခံပြင်း
ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ... ဟဲ ဟဲ’

‘မခနဲပါနဲ့ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့
ဆိုတဲ့စကားဟာ လောကရဲ့ အမှန်တရားပါ။ တစ်နေ့မတွေ့ တစ်နေ့
တွေ့မှာပေါ့ရှင်၊ သူ့နဲ့ ပတ်သက်သူတွေကိုတောင် ဆီးပန်းချောင်ကို
ခေါ်ယူထားနိုင်ခဲ့ပြီပဲ’

ကျိုက်ကုံးချင်သည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်နှင့် ဟာ
တိုက်ရယ်တော့သည်။ ရယ်သံသည် မိုးချုန်းသံလို မြည်ဟိန်း
သည်။

ကျုပ် ရစရာရှိတဲ့အကြွေးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်လှူမယ်
ကျိုက်ကုံးချင်တဲ့ တစ်ချင်တည်း ရှိတယ်။ သေပေရော့ ကဝေမ'

ကျိုက်ကုံးချင်သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ယှံ့ပြီး သိုင်းကွက်နင်းတော့
သည်။ ပိုင်စီး ရွှေချန်ရိုးနှင့် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်တို့သည် ဖျတ်
ပျက်။ မျက်နှာပျက်ဖြစ်ပြီး ခုခံရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ထိုစဉ်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ ထွက်လာသည်။

'ပိုင်စီးနဲ့ ဟေးစီး။ ဘေးမှာရပ်နေ၊ ရှင်တို့ သူ့ကို ဘယ်တော့
မှ အနိုင်မတိုက်နိုင်ဘူး'

ထိုအချိန်မှာပင် ကျိုက်ကုံးချင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခုန်အောင်
တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူ၏ ခုန်အုပ်ချက်နှင့် ရိုက်ချက်သည် မုန်
တိုင်းလို ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပေါ့ဆခြင်း မပြုရဲ့။ ရန်သူ၏ တိုက်
အားကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး ခုခံသည်။

'ဝုန်း' ဟူသော အသံကြီး မြည်ဟည်းသွားသည်။

ကျိုက်ကုံးချင်သည် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ပြန်လွင့်
လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွံ့လည်း ငွေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်
သို့ ပက်လက်လန်ပြီး ထိုင်ကျသွားသည်။

ကျောက်သားနှင့် ဆက်ထားသော ထုထည်ကြီးမားသည့်
ငွေကုလားထိုင်ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ခါယမ်းသွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်၏မျက်လုံးများ နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွား
သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ခုခံတိုက်ကွက်ဟာ တော်တော်ကောင်း
တဲ့ ခုခံတိုက်ကွက်ပဲ'

ကျိုက်ကုံးချင်က အားတင်းပြီး ပြောသည်။
တစ်ဆက်တည်းတွင်. . .

'ကြာတယ်၊ တကွက်လောက် ထပ်စမ်းကြရအောင်လား'
သူ တောင်းဆိုသည်။

မင်ရင်ကြယ် ကြားဝင်ရတော့သည်။
'နေပါဦး သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်း။ ကျုပ် စကားနည်းနည်း

ပြောချင်ပါတယ်'
'အချိန်မရှိဘူး မင်၊ မင်ရဲ့ကြွေးကို ကျုပ် ဆပ်ပေးပါမယ်'

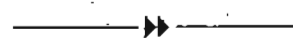
'မလိုသေးပါဘူး သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်း။ ကျုပ်က စကားပဲ၊
ပြောချင်တာပါ'

'ပြောပါ မင်၊ ပြောပါ။ ကျုပ်နားထောင်နေပါတယ်'

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် စာရင်းရှင်းဖို့ အချိန် မရောက်သေးပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေးစရာတော့ ရှိနေပါတယ်'

'မေးပါ၊ မေးပါ'

'သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်းဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေညီလေးကို

ဒုက္ခပေးပြီး သူ့နန်းကို ကြံစည်ခဲ့တဲ့အတွက် လိပ်ပြာသန့်သန့် အိပ်ကောင်းစားကောင်း နေနိုင်ပါသလားဆိုတာပဲ'

'ကျုပ် မကြံသင့် မကြံရာ ကြံမိ လုပ်မိပါတယ် မင်း၊ ကျုပ် သေသွားရင်လည်း ဝန်ရင်မော်ကို...'

'ဝန်ရင်မော်ဟာ ခင်ဗျား ထင်သလို ရူးသွပ်မနေပါဘူး သူ့ရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ဟာ အကောင်းပကတိ ရှိနေပါတယ်'

သတ္တမသူ့ရဲကောင်း ကျွဲကုံးချွင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

'ဘာပြောတယ်'

'သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ အတွင်းအားရော၊ စိတ်ခွဲ အားရော အကောင်းပကတိ ရှိနေပါတယ် သတ္တမသူ့ရဲကောင်း။ သူ့အခြေအနေအရ ဒုက္ခဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေရာက သူ့ရဲ့ဉာဏ်ကို လွှာပြီးသုံးခဲ့ပါတယ် သတ္တမသူ့ရဲကောင်း။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးသူ အစစ်အမှန်ကိုလည်း တိကျသေချာအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လံစုံစမ်းနေခဲ့ပါတယ်'

'ခင်ဗျား ရူးနေသလား မင်း၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကျုပ် မယုံဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့ မယုံရတာလဲ သတ္တမသူ့ရဲကောင်း'

'စကားဆိုတာ လိုသလို လှုပ်ရှားလို့ရတဲ့ လျှာဖျားပေါ်ထဲ လာတာပါ။ မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့လူပြောတိုင်း ကျုပ်က ယုံရမှာလား။ ကျုပ် ကလေးမဟုတ်ဘူး မင်း၊ ကလေး မဟုတ်ဘူး'

'ရပါတယ် သတ္တမသူ့ရဲကောင်း၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးကျမှ သတ္တမသူ့ရဲကောင်း ယုံနိုင်မလဲ၊ ယုံမှာလဲ'

'မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်မှ ယုံမယ်'

ကျွဲကုံးချွင်က မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး လှောင်ပြုံးပြုံးပြု သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

'သခင်လေး ဝန်ရင်မော်၊ ဗျပ်စောင်းစားရှည်စာပေးသမား ဝန်ရင်မော်၊ အဲဒီ ဝန်ရင်မော်ဟာ ခင်ဗျားရှေ့မှာ ရပ်နေပါတယ် သတ္တမသူ့ရဲကောင်း'

'ဘာ'

ကျွဲကုံးချွင်၏ အာမေဓိတ်သံသည် ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခု လုံး ဟိန်းသွားသည်။

သူက ဆက်ပြီး ပြောသည်။

'ခင် ခင်ဗျားဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ညီလေး ဝန်ရင်မော်၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရှေ့မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေပါတယ်'

'ဟားဟား... ခင်ဗျားလား ဝန်ရင်မော်၊ ခင်ဗျားလား ဝန်ရင်မော်... ဟား ဟား ဟား'

'သတ္တမသူ့ရဲကောင်း မယုံဘူးလား'

'မယုံဘူး'

'လိန်ကူးချီဟာ ဝန်ရင်မော်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျို့အိမ်ထဲထဲ ငင်ခဲ့တယ်။ ကံ... ကျပ်မုက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါ သတ္တမသူရဲကောင်း'

ကျို့ကုံးချွင်သည် မင်ရင်ကြယ်၏မုက်နှာကို မုက်တော့မခပ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာ ကျို့ကုံးချွင် မုက်နှာပျက်သတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားနေစွန်းပုံရှောက်နှင့် ရွှေချန်ရိုးတို့ကို မုက်စ ပစ်ပြလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်သွားချိန်တွင် ကျို့ကုံးချွင်အော်သံ ပေါ်လာသည်။

'ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား'

'ယုံပြီလား သတ္တမသူရဲကောင်း။ ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုကြီးအပေါ် တကယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ကောင်းမွန်ခဲ့ပါဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်၏အသံသည် နှလုံးသားထဲမှ ပေါ်ထွက်သောအသံဖြစ်သဖြင့် တုန်ရင်လှိုက်လှဲနေပါ၏။

ရုတ်တရက်...

ကျို့ကုံးချွင်၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဝှစ်ခနဲ မြှောက်ထလိုက်ပြီး သူ့နှားထင်နှစ်ဘက်ကို အားကုန် ညှပ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။
'ဘောင်း...'

ကြောက်စရာကောင်းသော အသံကြီး မြည်ဟည်းသွားပြီးနောက် ကျို့ကုံးချွင်သည် ခန်းမဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုံးချွင်သည် ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်ပြီး ဦးခေါင်းခွဲများ ကြေကာ သေပွဲဝင်သွားလေပြီတည်း။

ခန်းမဆောင်သည် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို့ကုံးချွင်၏အလောင်းကို ငေးကြည့်နေရင်း တုန်လှုပ်နေသည်။

ယိလူသည် မရှုမလှ အလောင်းကောင်ကို မကြည့်ရဲတော့သဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေလေပြီ။

'ကျို့အလောင်းကို ချက်ချင်း သဂြိုဟ်လိုက်ပါ' အကျီဝါ စည်းကမ်းထိန်းနှစ်ယောက်သည် ကျို့ကုံးချွင်၏အလောင်းကို မပြု သယ်ထုတ်သွားကြလေပြီ။

၈၄ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'အေးအေးဆေးဆေး မထိုင်နိုင်သေးပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊
ချုပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကိုသာ အကောင်အထည် ဖော်ပေးပါ'
'ဝန် ဒီလောက်တောင် တောင်းဆိုနေရင် ခေါ်ပေးပါမယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ရွှေချန်ရိုးကို လှည့်ကြည့်ပြီး...
'ရွှေတံဆိပ်အမိန့်နဲ့ ဆရာကြီးတို့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ'
'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
ပိုင်စီးရွှေချန်ရိုးသည် အမိန့်ရသည်နှင့် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ
ထွက်ခွာသွားသည်။

အခန်း (၁၄၄)

ဝှမ်းယီလူသည် မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထိုအချက်ကို ကောင်းကောင်း

သံဝေဂပြုသူများ သဘောပေါက်နေသည့်ဟန်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

'ယီလူ ညည်း ကံကောင်းနေပါပြီ'
ဝှမ်းယီလူသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ကုန်ရင်နေသည်။
'ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
'ငါပြောတာကို ယုံလိုက်ပါ ယီလူ ညည်းကို ဘယ်သူကမှ
အပြစ်မတင်တော့ဘူး၊ သဘောပေါက်ပြီလား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်
ကြည့်နေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအရောင်သည် စောစောကထက် ပို၍
တောက်ပြောင်နေသည်။

'ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိပါဘူး ရှင်၊
သူ့ရဲ့ကောင်းသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို နေရာပေးကြပါ'

ရွှေချန်ရိုးက နေရာပေးရန် ဟန်ပြင်သည်။
မင်ရင်ကြယ်က လက်ကာပြီး တားသည်။
ထို့နောက်...

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'
ဝှမ်းယီလူသည် အပြစ်မှ လွတ်ကင်းပြီဖြစ်သဖြင့် ဝမ်း
မြောက် ဝမ်းသာဖြစ်လာသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းဆောင် ညာဘက်မှ ခြေသံများ

ပေါ်လာသည်။

ပိုင်စီး ရွှေချွန်ရိုးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးသို့ တိုးသွားပြီး အစီရင်ခံသည်။

'ဆရာကြီးတို့ ကြွရောက်လာပါပြီ'
'ကောင်းပြီ'

ရွှေချွန်ရိုးသည် ချက်ချင်းနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။
ချာမင်၊ ကူဝေ၊ မော်လင်နှင့် စီးမင်းရှန်းတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာတွင် တန်းစီပြီး ရပ်နေကြလေပြီ။
သူတို့သည် မင်ရင်ကြယ်ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို ရိုသေလေးစားစွာ ဂါရဝ လှမ်းပြုသည်။

'ဆရာကြီးတို့ ကျမ်းမာချမ်းသာကြပါတယ်နော်'
ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထို့နောက် . . .

ဆရာကြီး ချာမင်က . . .

'မိတ်ဆွေက . . . ' ဟုဆိုပြီး ရပ်သွားသည်။

'ကျွန်တော် မင်ရင်ကြယ်ပါ ဆရာကြီး'

လေးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'မင်ရင်ကြယ် . . . '

ဂိုဏ်းချုပ်ကလေး မော်လင်က အာမေဒိုတ်သံနှင့် ရွှေ့ကို

လာသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် ပါးစပ်ဟပြီး အလွန်အံ့ဩနေသည်။

'မင်ရင်ကြယ်၊ ခင်ဗျား မင်ရင်ကြယ် ဟုတ်တယ်နော်'

ချာမင်က မေးပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးချာမင်'

ထိုစဉ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအသံ ထွက်လာသည်။

'မင်ရင်ကြယ်ဆိုလည်း မှန်ပါတယ်၊ တကယ်လုပ်ကြံခြင်း

ကံကို မခံစားရတဲ့ ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော်

ရင်လည်း မှန်ပါတယ်'

'ဟူး . . . မင်းကြောင့် တို့နှစ်ယောက် ဗျာများ ပင်ပန်းခဲ့ကြ

ဆယ်ကွာ'

အဘိုးပိန်ကြီး ကူဝေက ဝင်ပြောတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပြီး ခေါင်းငုံ့နေလေ

ယိလူသည် စီးမင်ရှန်း၏ ခံစားမှုကို နားလည်နေသဖြင့်

ဗဟိုနဲ့ ပြေးသွားပြီး ဖေးမတွဲကူထားလိုက်သည်။

'ဆရာကြီးတို့အတွက် နေရာခိုင်ခင်း ပေးလိုက်ပါ'

ဆရာကြီးတို့လူစုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အလေးအမြတ်

ပြုသည်နှင့် အသင့်ခင်းကျင်းထားသောနေရာများတွင် ဝင်ထိုင်

စိတ်ကြသည်။

မော်လင်သည် အဘိုးကြီး ချာမင်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

အားလုံး နေရာတကျ ဖြစ်သည်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှမ်း မေးသည်။

‘နာယကဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို ခုလို ပင့်ဖိတ်ခဲ့တာကို သိကြပါသလား’

ချာမင်က...

‘မသိပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ရှင်းပြပါ’

‘သူ့ရဲကောင်းကြီးမင်၊ ပြောပြလိုက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီးလျှင်

တောင်းပန်သည်။

‘ကျုပ်မေးတာကို ဖြေဖို့ ခွင့်ပြုပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘မေးပါ မေးပါ၊ ခွင့်ပြုပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ် ခေါ် ဝန်ရင်မော်သည် ဆရာကြီးနှစ် ယောက်ဘက် လှည့်လာသည်။

ထို့နောက် သိလိုသည်များကို တစ်ခွန်းချင်း မေးတော့ သည်။

‘ဆရာကြီးတို့ ဘယ်က လာခဲ့ကြပါသလဲ’

‘သံဝေဂ လိုဏ်ဂူထဲကပါ’

ချာမင်က လှမ်းဖြေသည်။ ဝန်ရင်မော် အံ့ဩသွားသည်။

‘သံဝေဂလိုဏ်ဂူ... ဟုတ်ပါသလား’

‘မှန်ပါတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေတွက် အမှားပြင် သံဝေဂပြုတဲ့လိုဏ်ဂူထဲကပါ’

‘ကျွန်တော်ကြားသိနေတာက၊ ဆရာကြီးတို့ကို ချုပ်နှောင် ထိန်းသိမ်းထားတယ်လို့ သိထားတာပါ’

‘ဒီလိုပြောတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက် ပြောတာပါ’

ချာမင်သည် ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်ကို ဒေါသမျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘သူပြောတာ တာဝန်မဲ့ ပြောတာပါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သိက္ခာချတာပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ သူ့ကို ပညာပေးပြီးပါပြီ ချာမင်’

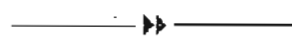
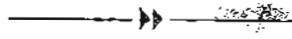
‘အေး... ကောင်းတယ်’

ဝန်ရင်မော်သည် အခြေအနေမှန်ကို အကဲခတ်နေဆဲ ရှိ သည်။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ ကာကွယ်နေကြလေသနည်း။

‘အမှားသံဝေဂ ပြုလုပ်ထားတာ အဖမ်းခံနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆရာကြီး ချာမင်’

‘အဖမ်းခံနေရတယ်လို့ မဆိုသံပါဘူး၊ သံဝေဂပြုတာဟာ သံဝေဂပြုတာပဲ’

ဝန်ရင်မော် ပြုံးနေမိတော့သည်။

'ထားပါ။ ဆရာကြီးတို့ အမှားသံဝေဂပြုရတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သိုင်းလောက စိုးမိုးရေး အကြံအစည်ကို မှားတယ်လို့ဆိုပြီး တားမြစ်ကန့်ကွက်ခဲ့လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် သံဝေဂပြုလုပ်ရတာ'

'စီးမင်ရှန်းနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်လေး မော်လင်တို့လည်း ဒီလိုပဲလား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့လည်းပဲ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေကို မှားတယ်လို့ ပြန်မြင်ပြီး သံဝေဂ ပြုလုပ်ကြတာပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ခုအချိန်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိုင်းလောက စိုးမိုးချယ်လှယ်ရေး လုပ်နေတာတွေကို ဆက်လုပ်ရင်၊ ဆရာကြီးတို့ မကန့်ကွက်ကြတော့ဘူးလား'

'မကန့်ကွက်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကန့်ကွက်တာကို မှားတယ်လို့ ယူဆလို့ပဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် သူ၏ လုပ်ရပ် အောင်မြင်သွားသဖြင့်၊ တဟင်းဟင်း ရယ်နေတော့သည်။'

'ကဲ... ကြားပြီမဟုတ်လား။ သူ့ရဲကောင်းကြီး ဝန်း၊ ကျွန်မညာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

ဝန်ရင်မော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟူးခနဲ မှတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။

'အင်း... ရှန်းဟိုင်ညီနောင်ဟာ အမြော်အမြင်ကြီးမား'

ဘဲပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ဒါပေမယ့်...'

'ဒါပေမယ့် မနေနဲ့ မိတ်ဆွေလေး။ သိုင်းလောကကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ချင်တာဟာ မှားယွင်းတဲ့အယူအဆ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ ဒီလိုဆိုသည်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကိစ္စတွေကို မစွက်ဖက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော်ဟာ သူ့ယုံကြည်ချက်နဲ့သူ ရပ်တည်နေပါလိမ့်မယ်'

ထိုစဉ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှမ်းပြောလာသည်။

'သူ့ရဲကောင်းဝန်း၊ ကျွန်မနောက်ကလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင်'

'ဟဲဟဲ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပါဗျာ'

'ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ၊ ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ပြောပြီးပြီကောရှင်'

'ဟားဟားဟား... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဘယ်လို ဂုဏ်သိက္ခာများ ရှိနေသေးလို့လဲဗျာ'

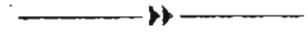
'ဟင်းဟင်း... ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘယ်လို ဂုဏ်သိက္ခာ ခန့်သလဲဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ သူ့ရဲကောင်း ဝန်း'

'ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။ ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေပါ။ ဘိန်းစန်းတောင် လိုက်ဂုထဲက လူဟာ ဘယ်သူပါလဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမျက်နှာ သိသိသာ ပျက်သွားသည်။

'သူ့ရဲကောင်းဝန်း အဲဒီလိုက်ဂုထဲကို ရောက်ပြီးပြီပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အဘိုးအိုက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဆုံးစေ'

ပတ်စေ့ ရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ'

'ဟင်းဟင်း... ရှင် သိပြီးပြီဆိုရင် သူ့ကို ခုလိုချုပ်နှောင်ထားတာကို မမှားဘူးလို့ သဘောပေါက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'ကျုပ် ခင်ဗျား ထင်သလို မယူဆပါဘူး၊ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဖခင်၊ အဖေရင်းတစ်ယောက်ပါဗျ'

'ဟင်းဟင်း... မှန်ပါတယ် ရှင် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဘိုးအိုဟာ သူများအဖေတွေနဲ့ အင်မတန်ခြားနားတဲ့ အဖေတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အဖေလို့ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး'

'ဒါပေမယ့် ခုလိုတော့ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ချုပ်နှောင်မထားသင့်ပါဘူးဗျာ'

'ဒီလိုလုပ်ရတဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မမှာ အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီး ရှိနေပါသတဲ့၊ သူ့ကို ဒီလို လုပ်မထားလို့ မဖြစ်ဘူး'

'ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မဟာရတနာသိုင်းကျမ်းကို ငမ်းငမ်းတက် မက်မောနေတဲ့သူပဲ၊ ဒီသိုင်းကျမ်းတို့ ပိုင်ဆိုင်ရရုံနဲ့ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းကျ စိုးမိုးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်မနေပါနဲ့၊ အဖေရင်းတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားတာ အတ္တလွန်စိတ် မွေးနေတာ၊ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလား'

ဝန်ရင်မော့အသံသည် ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး မြည်ဟိန်းနေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့၏ အတ္တမာနကား ကျိုးကျခြင်း၊ ယိုင်နဲ့ခြင်း မရှိသေးချေ။

'ဘယ်လိုလဲ သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ရှင် ဝင်စွက်ဦးမှာလား၊ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တကိုယ်တော် ကိုယ်ရေးကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး'

'မှန်ပါတယ်၊ ဆက်ပြီးပြောရင် သူ့ရဲကောင်းဝန်ရဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်'

'ဘာ' သူ့ရဲကောင်းဝန်၏အသံသည် မိုးချန်းသံလို မြည်သွားသည်။

ထို့နောက်... 'အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ ခင်ဗျားရဲ့အဖေဖြစ်သလို ကျုပ်ရဲ့ အဖေလည်း ဖြစ်တယ်ဗျ၊ ကျေးကော့ယွင့်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အဖေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဖေ၊ ခု ခင်ဗျားရဲ့ ညည်းပန်းနှိပ်စက်မှုကြောင့် သေပြီ၊ ကျုပ် အဖေ သေပြီ'

၉၄ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝန်ရင်မော်က တဖဲတဖဲရယ်ပြီး 'ရှုန်ဟိုင်းသုံးဦးဆိုတာ ဒီလိုကိုး' ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝန်ရင်မော်သည် သူ၏ဘဝနှင့် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ဝိကာပတ်ကုံး ပြောပြနေတော့သည်။

သူ့စကားကို နားထောင်နေကြသော လူများသည် ရင်ခုန်နေကြလေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာသည် ဝင်းလာလိုက်၊ ညှိုးသွားလိုက်၊ မဲ့သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ ချာမင်၏ ရေရွတ်သံ ပေါ်လာသည်။

'လက်စသတ်တော့ ဝန်ရင်ချိုရဲ့ သားကိုး'

ကူဝေ့က ဘုပြောသည်။

'အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနေရင်းက တဟင်းဟင်း ရယ်သည်။

သူမ၏ရယ်သံသည် ငိုသံအနည်းငယ် ပါနေသည်။

'လက်စသတ်တော့ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ ဗျပ်စောင်းဓားရွည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျွန်မရဲ့ မောင်လေးကိုး'

ထိုအသံသည် နှလုံးသားထဲမှ လှုပ်ခါပြီး ထွက်လာသော

အခန်း (၁၄၈)

ပြောင်းလဲသူ

အဘိုးဝကြီး ချာမင်နှင့်အတူ အဘိုးပိန်ကြီး ကူဝေ့တို့သည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

အကင်းပါးသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝဲစောင်းကြည့်ပြီး...

'ဘယ်လို ဖြစ်သွားကြတာလဲ ဆရာကြီးတို့ရဲ့၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ' ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ခံစားချက်မဲ့နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ပေလော။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် အညှို့ခံထားရသူများကဲ့သို့ ပြန်ထိုင်သွားကြသည်။

၉၆ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အသံမျိုးပင်။

ဝန်ရင်မော်သည် ခုမှ မချိပြုံး ပြုံးလာသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မောင်လေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုနေပြီလား’

‘ဤမေးခွန်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏နှလုံးသားကို လှုပ်ယှက်လိုက်သောမေးခွန်းပင်။

‘မောင်လေး... မောင်လေး၊ မင်းဟာ ငါ့မောင်လေး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့မောင်လေးပဲ၊ ဒါပေမယ့်

ဝန်ရင်မော်က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အသံက ငိုသံပါလာသည်။

“မမ နောင်တရပါပြီကွယ်၊ မမအတ္တကို မမ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါပြီ၊ ခုချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကကြီးကို လက်ဝါးကြီးအုပ် စိုးမိုးချင်တဲ့စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ဖူတိန်စန်းတောင်က လိုဏ်ထဲကိုသွားပြီး အဖေအလောင်းကို ရှိခိုးကန်တော့ပါမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နောင်တ သံဝေဂပြုလုပ်ပါမယ်ကွယ်၊ ပြုလုပ်ပါမယ်မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲများကြောင့် ဝန်ရင်မော်

အံ့ဩသွားတော့သည်။

‘တကယ်လား တကယ်လား တကယ်လား’

ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

‘အမြင်မှန်ရတာ မြန်လှချည်လားဗျာ’

‘အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲမှုဟာ တစ်ခါတစ်ခါ မြန်ဆန်တတ်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့မောင်နှမဟာ ဖခင်ကြီးရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကို အတူတူ ခံစားခဲ့ကြရသူတွေပါ၊ ဒါတောင် မင်းက အဖေကို အဖေလို့ အသိအမှတ်ပြုနိုင်သေးရင် မမကကော ဘာဖြစ်လို့ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ရတော့မှာလည်းကွယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေအလောင်းကို ထိရဝပြုချင်ပါတယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပြီဟန်စို့ စီစဉ်ပါမယ်၊ ပြီးရင် တို့မောင်နှမ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆုံတွေ့ကြမယ်ကွယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဝန်ရင်မော်ကို ပြောနေရာမှ ဘယ်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဟေးစီး စွန်းပုရွှောက်၊ ပိုင်စီး ရွှေချန်ရိုး’

‘အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ကျွန်မ ဖူတိန်စန်းတောင်ပေါ်ကိုတက်မယ်၊ အစစအသင့် ပြင်လိုက်ပါ’

‘စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်းက ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

xxx

ဝန်ရင်မော်သည် အဘိုးဝကြီးချာမင်၏ စိတ်အပြောင်း

၉၈ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အလဲကို ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကလေး မော်လင်၏ အမူအရာကလည်း အလွန် ထူးခြားသည်။

သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်မှုကို ခံစားနေကြောင်း ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသည်။

အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မဟန်နှင့် မော်လင်လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။

နေပုံထိုင်ပုံ ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း ဝန်ရင်မော်စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် မော်လင်အနားသို့ တိုးသွားပြီး...

'သူရဲကောင်းလေး မော်လင်၊ ကျုပ်တို့ အတူတူသွားကြအောင်လား' ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ချာမင် တုန်လှုပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

'နေပါစေ သူရဲကောင်းဝန်၊ နေပါစေ ဝန်သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါ၊ သူ ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်မှာပါ'

ဝန်ရင်မော် အားနာခြင်း မရှိတော့ချေ။

'ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆရာကြီးချာမင်ရဲ့၊ မော်လင်ထံ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ထုတ်ပြောမှာ စိုးရိမ်နေလို့လား'

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတော့သည်။

သိုင်းဇာယာနှင့်သွေးသံစွာ (ဇာတ်သိမ်း) ▶▶

ထိုအချိန်မှာပင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့က ဝန်ရင်မော်အနား တိုးကပ်လာသည်။

'မောင်လေး ဝန်၊ မင်းက မော်လင်အကြောင်း သိပ်မသိသေးဘူးကွယ်၊ သူက မမကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ အဲဒါ မမရဲ့ သိုင်းလောက စိုးမိုးရေးစိတ်ဓာတ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာပဲ၊ သူရင်ထဲမှာ ခုထိ မပြေနိုင်သေးဘူးကွယ်... ဟင်း ဟင်း'

လီအောင်ရွဲ့သည် အဘိုးဝကြီး ချာမင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး 'လွတ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာကြီးချာမင်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ'

အဘိုးဝကြီးချာမင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ထိုစဉ် မော်လင်က အဘိုးဝကြီး ချာမင်ကို မကျေနပ်သံနှင့် ပြောသည်။

'အဘိုးဝကြီးဟာ ပြောပြီးသား စကားကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြင်လိုက်တာလဲ၊ အဘိုးဝကြီးလည်း တော်တော်အပြောင်းအလဲ ပြန်တယ်'

'ဟားဟား... လူကလေးကလည်းကွာ၊ အရင်က အမြင်ကို မှားတယ်လို့ မြင်လာလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အရာကိစ္စတွေဟာ အမြဲမပြတ် ပြောင်းလဲနေတာကွ... ဟားဟား၊ ကဲပါ... မင်းနဲ့ ငါ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခု ဖုတ်နဲ့စန်းတောင်ပေါ် သွားကြရမယ်'

၁၀၀ ▶▶ တက္ကသိုလ်လေးအောင်

ချာမင်သည် မော်လင်ကို ပြောနေရင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျုပ်နဲ့ မော်လင် အတူတူသွား နော်’

‘ဟင်းဟင်း... ဆရာကြီးချာက အဖြစ်သည် လိုက်တာ၊ မော်လင် ဒီကို လာခဲ့’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အပြုံးမပျက် လှမ်းခေါ်သည်။

အဘိုးဝကြီး ချာမင် မငြင်းသာတော့။

‘သွားတော့ မော်လင်... သွားတော့’ ဟု ပြောပြီး ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

အခန်း (၁၄၉)

သံသယအစ

မော်လင်သည် ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီး ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့၏လက်ကို ဆွဲကိုင် လျှောက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

မော်လင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား ပြန်သည်။

‘မေမေကြီး လက်ကလည်းဗျာ၊ အရင်နဲ့ကို မတူတော့ဘူး၊ နေည့်လိုက်တာ အရမ်းပဲ’

‘အရူးလေး ပေါက်ကရေတွေ မပြောမနေနဲ့’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း မော်လင့်
လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မောလင့်မျက်လုံးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏
လက်မောင်းသားပေါ် ရောက်သွားသည်။

'ဟင်... မော်လင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။

'မေမေကြီး...'

'ဘာလဲ'

'ဪ... ဟို ဟို မေမေကြီး လက်မောင်းက အမာရွတ်
ကြီး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ'

'ဘာအမာရွတ်လဲ လူလေးရဲ့'

'မေမေကြီးကလည်း မေတတ်လိုက်တာ၊ စားပွဲပေါ်တင်
ထားတဲ့ မီးပူကြီး ပြုတ်ကျလို့ မေမေကြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တာလေ'

'ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ သားရယ်၊ မေမေဟာ ဆေးပညာ
တတ်ကျွမ်းသူပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ပျောက်သွားတာပါ'

'မေမေကြီး အရင်ကပြောတာက အမာရွတ်ကို ကုလို့မရ
ဘူးဆို'

'အရင်က ဆေးမတွေ့သေးလို့ သားရဲ့၊ ဆေးတွေ့တာ
တောင် သိပ်ကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ကဲ... စကားများ
မှနေစမ်းနဲ့၊ ဆရာကြီးနဲ့ ဦးလေးတော်တွေ စောင့်နေကြရတာ
ကြာရောပေါ့... လာလာ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွံ့သည် မော်လင့်စကားကို ဖြတ်

ရှေ့ကိုလျှောက်ထွက်သွားသည်။

သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားနေရသော ဝန်ရင်
မာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်နေမိသည်။

ချာမင်နှင့် ကူဝေ့တို့လည်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။
ထို့ကြောင့်...

'အမာရွတ်ပျောက်ဆေး ရှိလို့လားဗျာ' ဟု မေးမိတော့
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

'မောင်လေးဝန်ကလည်းကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးနေရ
တာလဲ'

ဝန်ရင်မော်က အဖြေဘဲ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

'မမကလည်းဗျာ၊ ဒါများ အကြောင်းလုပ်လို့၊ နေပါဦး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျုပ်မမဆိုတော့ ကျုပ်မမရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လို
နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ပါရစေလား၊ ဇာပုဝါ မျက်နှာဖုံးစွပ် အမြဲ
ဆပ်ထားတော့'

'မဖြစ်ဘူး မော်လေးဝန်၊ မမယောက်ျား ကွယ်လွန်ပြီး
ဘာတည်းက မမမျက်နှာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်မြင်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူး
သို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် သားလေး မော်လင့်တောင်
ကြည့်မြင်ခွင့် မရခဲ့ဘူး'

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ'
ဝန်ရင်မော်အသံ သရော်သံ ပါနေသည်။

‘ကဲ... ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြရအောင်’
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားလုံးကို လောဆော်ပြီး ရှေ့ကိုတိုး
သွားသည်။

ရုတ်တရက်...
‘မသွားနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အမေ မဟုတ်ဘူး’
မော်လင်အသံသည် မိုးချုန်းသံလို မြည်ဟိန်းသွားသည်။
ဝန်ရင်မော် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချာမင်၏ ငေါက်သံ

ပေါ်လာသည်။

‘မော်လင် စကားကို အရမ်းမပြောနဲ့’
ဝန်ရင်ဘော်က ဝင်ပြောသည်။

‘ပြောပါစေ ဆရာကြီး ပြောပါစေ၊ မော်လင်ပြောချင်သလို
ပြောပါစေ၊ အစစ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်’

မော်လင်သည် ဝန်ရင်မော်၏အသံကို ကြားဟန်မရှိချေ။

‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အမေမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အမေမဟုတ်
ဘူး၊ ကျုပ်အမေဟန်ဆောင်နေတဲ့လူ၊ ခင်ဗျား ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’
ရုတ်တရက်...

ဝန်ရင်မော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်တစ်ဘက်ကို

ဖျတ်အနံ့ ချုပ်ကိုင်လိုက်လေပြီ။

‘မောင်လေးဝန် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အလွန်ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် ထိုအချိန်၌ မော်လင်ကို သူ့ဘေးသို့

ခေါ်ထားပြီးလေပြီ။

‘သည်းခံပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ မော်လင်ကို ကာကွယ် စောင့်
ရှောက်ဖို့ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိနေပါတယ်’

ထို့နောက် မော်လင်ကို လှည့်ပြောသည်။

‘မော်လင် ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြော’

‘ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး ဦး၊ ကျွန်တော့်မေမေကြီးနဲ့

သူ့တာတော့ အမှန်ပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဒေါသသံ ထွက်လာသည်။

‘မော်လင် နင် ရူးနေသလား’

မော်လင် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဘာမှ မပြောရဲတော့ချေ။

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လို ပြောချင်သလဲ ပြောပါ’

ချာမင်က စိတ်ထိန်းပြီး ကြံနေရရ ပြောလာသည်။

‘သူ့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊ မော်လင် ပေါက်ကရဲတွေ

ပြောနေတာပဲ၊ ရူးသွားသလားမှ မသိတာ’

‘ဘာပြောတယ်... ဟားဟား ခင်ဗျားတို့ တော်တော်

ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ မိခင်ရဲ့အကြောင်းကို သားသာ အသိဆုံး

သူ နားလည်လား’

‘ကျုပ် အမြင်မှားနေလို့လား သူ့ရဲကောင်းဝန်’

‘ဆရာကြီး အမြင်မှားနေတယ်လို့ မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ဆရာကြီး

ချာမင်က တစ်ခုခုကို ထိန်ချန်ထားနေပြီလို့တော့ ယူဆမိပါတယ်’

‘ဘာ ထိန်ချန်တာလဲ၊ စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ ဝန်’

www.burmeseclassic.com

‘ဝန်ရင်မော်သည် အဘိုးကြီး ချာမင်ကို လှည့်မကြည့် တော့ပေ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတော့သည်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ မော်လင့် အမေအရင်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဇာပုဝါ မျက်နှာစုံကို ချွတ်ပြပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ် တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောနိုင်ပါ့မလား။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်သည်။

‘မင်းတောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဝါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုဖျက်ပြီး သက်သေပြပါမယ်။’

ဝန်ရင်မော်သည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေကြသည့် စီးမင်းရှန်း နှင့် ယိလူကိုပါ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကော၊ ဘာပြောချင်သေးသလဲ။’

‘ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အစစ်အမှန်ပါ။’

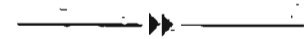
အဘိုးပိန်ကြီး ကူငွေကပါ ဒေါသနှင့် ဝင်ပြောလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ် အစစ်အမှန်ပဲ။’

‘မော်လင့်... ဘာပြောချင်သေးသလဲ။’

ဝန်ရင်မော် လှမ်းမေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ တူတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခက်နေတာက အာကြောင့် မတူတာလည်း ဆိုတာကို ခွဲခြား မပြတတ်တာပဲ။ ကျွန်တော့်အမေ မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲ။’

ဝန်ရင်မော်ပြုံးနေပြီ။ သူ့အပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ကြီးမား သော အပြုံးပင်။

‘ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ စီးမင်ရှန်းနဲ့ ယိလူဟာ အမှန် တို့ မသိတာအမှန်ပဲ။ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ အမှန်ကို သိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်ကို ထုတ်ဖော်မပြောရဲကြဘူး။’

ချာမင်နှင့် ကူငွေသည် ဣန္ဒြေဆည်မရအောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေကြလေပြီ။

ဝန်ရင်မော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေ လေပြီ။

‘ကဲ... ဘာပြောချင်သေးသလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။’

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ရှင့်လို့ အမြင်မျိုး ရှိနေပါ တယ်ရှင်။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲမှုသည် တမုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလွဲသွားလေ၏။

ချာမင်နှင့် ကူငွေသည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကြသော်လည်း စီးမင်ရှမ်းနှင့် ယိလူတို့သည်ကား သိသိသာသာကြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

အခန်း (၁၅၀)

နောက်ကြောင်း

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ယိလူသည် လန်ဖျပ်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်မိ၏။

သူမသည် အခြေအနေမှန်ကို နားမလည်သော မိန်းမဖျို

ပေတကား။

ထိုအခါကျမှ အဘိုးပိန် ကူဝှေ့က အေးစက်စက်ပြောလာသည်။

'မိန်းကလေး၊ ခုမြင်ရတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ခုမြင်နေရတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့လက်ထဲ ကျရောက်နေခဲ့ပြီဟွဲ့ယ့်။'

'အဘိုးပိန် တကယ်ပြောနေတာလား၊ တကယ်ပြောနေတာလား'

ယိလူ၏အသံသည် ထိတ်လန့် တုန်ခါနေလေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အေးစက်စက် ဝင်ပြောလာ၏။

'ဆရာကြီးက ပြောတာ အမှန်ပဲ မိန်းကလေး'

ညှော်ခန်းဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသူများသည် မင်သက်ငေး

ကြောင်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေကြတော့သည်။

'ကျုပ်အမေကို ပြန်ခေါ်ပေး'

မော်လင်၏ ကလေးဆန်သော ဒေါသထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခုန်အုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မော်လင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဖျတ်ခနဲ

ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး တဟ်င်းဟင်း ရယ်တော့သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် မော်လင်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဘေးသို့

တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

'စီးမင်ရှန်းနဲ့ ယိလူ၊ မော်လင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်

ပါ'

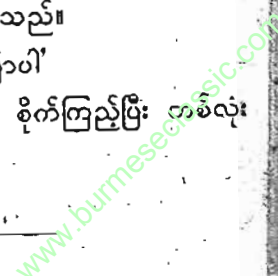
ဝန်ရင်မော်သည် အလောတကြီး လှမ်းပြောပြီးသည်နှင့်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့သည်။

'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝန်ရင်မော်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံး

ချင်း ပြောကြားသည်။

ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာ ရှင် တကယ်မသိသေးဘူးလား
ဟင်းဟင်း၊ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့အတူတူ တစ်အိပ်ရာ တစ်ခြင်ထောင့်
ထဲ အိပ်ခဲ့တဲ့လူလေ၊ သားသမီး မရခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်၊ ရှင် ကျွန်မ
ကို ခုထိ မမှတ်မိသေးဘူးလား'

ဝန်ရင်မော်သည် မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလား အောက်မေ့
လိုက်မိသည်။

'မင်း... မင်း မေမုန့်ချူ'

ဝန်ရင်မော်အသံသည် အခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းသွား
သည်။

သူ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင် ဇနီးမယား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မေမုန့်ချူပေါ့'

'မင်း မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်နေခဲ့တာလဲ'

မေမုန့်ချူက ဝန်ရင်မော်အမေးကို မဖြေ၊ သူပြောလိုရာ
ကိုသာ ပြောလာသည်။

'ကျိုအိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့သူဟာ ဝန်ရင်မော်ဇနီး ဖြစ်တယ်
လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ'

ဝန်ရင်မော်သည် သက်ပြင်းကိုသာ ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိတော့သည်။

'ရှင် ဘာသိချင်သေးသလဲ၊ လောလောဆယ်ကိစ္စလား၊

ကျိုအိမ်ကိစ္စလား'

'နှစ်ခုစလုံး'

ဝန်ရင်မော်အသံသည် မာပြီး ပြတ်နေပြီ။

'ကျိုအိမ်တော်ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့တာဟာ ကျိုကုံး
ချင်ရဲ့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲက လွတ်မြောက်ချင်လို့ ဒီကိစ္စကို
စွန်းပုရှောက်ကို ရှင်းခိုင်းခဲ့ပြီးပါပြီ'

'ဆက်ပြော'

'ကျိုကုံးချင်ကို တစ်ဦးချင်း တိုက်ခိုက်ပြီး ပညာစမ်းချင်
လို့'

'ကျုပ်ကို ကျိုကုံးချင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာကို သိတယ်မဟုတ်
လား'

'သိပါတယ်၊ ကြုံပြီး သိထားခဲ့တာပါ'

ဝန်ရင်မော် ဒေါသ တထောင်းထောင်းထွက်လာတော့၏။

ဤမိန်းမသည် ဇနီးမယား မဖြစ်သင့်သော မိန်းမဆိုးပေ

တကား။

ဝန်ရင်မော်၏ဇနီးအပေါ် ထားခဲ့သောမေတ္တာများသည်
တမုဟုတ်ချင်း ပျက်သုန်းရလေပြီတကား။

'မင်းဟာ...'

ဝန်ရင်မော်၏ စကားလုံးများသည် လည်ချောင်းထဲတွင်
သာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

'ကျွန်မဟာ ရှင်ကို ပြောပြသင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က
ရွေးနေပြီ၊ ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ယုံခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ အနေနဲ့
ဒီကိစ္စတွေကို သိုင်းလောကကို စောစောစီးစီး တင်ပြခဲ့သင့်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်

မေမုန့်ချုန်းသည် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထား
လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ သိုင်းလောကကိုတင်ပြနိုင်လော
တဲ့ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားတွေ မရှိခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ချက်တ
ကျိုးဟာ သိုင်းလောကမှာ ရှင်ကလွဲရင် ထိပ်တန်းရော
နေတဲ့လူ၊ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့စကားကို ဘယ်သူကမှ လက်သင့်ခံ
ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျိုးကုံးခွင့်ကို အများရှေ့မှာ လက်ည
ထိုးပြီး ဝှပ်စွဲရင်လည်း ကျွန်မအသက် ဆုံးရှုံးရုံကလွဲပြီး တ
အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဆက်ပြောပါ။ မေမုန့်ချုန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါမယ် ဝန်၊ ရှင်ရူးပြီး ပျောက်နေတဲ့အ
မှာ၊ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရတဲ့သူပါ။ ကျိုးကုံးခွင့်
လက်တုန်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့ပေမယ့်လည်း ကျွန်မခွန်အားနဲ့
နိုင်တဲ့အခါ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ထန်းရှန်းဖို
ကို အသုံးချခဲ့ရတာပါပဲ’

မေမုန့်ချုန်း၏အသံသည် တုန်ရင်အက်ကွဲလာသည်။

သူမသည် စိတ်ထိခိုက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့

မျက်ရည်ပိုင်းနေလေပြီ။

ဝန်ရင်မော်သည် စိတ်ထဲ ရှင်းလင်းလာသဖြင့် ခေါင်း

စိတ်ညိတ်လုပ်နေတော့သည်။

‘ဒါကြောင့် မေမုန့်ချုန်း ဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာကိုး’

‘ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ရရှိနေမှ
ဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာပေးဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်
ဘဲပါဘူး’

မေမုန့်ချူးသည် သက်ပြင်းငယ်လေး ချလိုက်ပြီး မင်ယေ
သ ပြောလာပြန်သည်။

‘ဝန်ကို ခုနက ချက်ချင်းဝန်မခံခဲ့တာဟာ ကျွန်မ စိတ်ကူး
ပြင်သွားခဲ့တာပါ’

‘ဘယ်လိုစိတ်ကူးယဉ်တာလဲ’
ဝန်ရင်မော်၏အသံသည် မာနေဆဲဖြစ်သည်။

မေမုန့်ချူးက . . .

‘ဒီလိုပါဝန်၊ ကျွန်မစိတ်ကူးက ဘိုးဘိုးကို ဝန်ချတောင်းပန်
တဲ့နောက်မှာ ရှင့်ကို အမှတ်မထင် ‘ဝမ်းသာသွားစေချင်လို့ပါ’
ဝန်ရင်မော်သည် ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ

အခန်း (၁၅၁)

စိတ်ကူးယဉ်မိသူ

ဝန်ရင်မော်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်း
စားနေရင်းက ရုတ်တရက် လှမ်းမေးပြန်သည်။

‘မေမုန့်ချူး၊ ရွှေချန်ရိုးနဲ့ စွန်းပုရောက်တို့က နဂိုမူလ
ကတည်းက မင်းရဲ့လူတွေလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဝန်၊ ကျွဲရဲ့လူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွဲရဲ့
ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်ကို သိလို့ ကျွန်မဘက် ရောက်လာပြီး
ကျွန်မကို ကူညီခဲ့ကြတာပါ’

‘ဒါဖြင့်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ပိုင်စီးနဲ့
ဟေးစီး ဖြစ်နေကြတာလဲ’

မေမုန့်ချူးသည် အနေရအထိုင်ရ ခက်လာဟန်နှင့်
ခေါင်းငုံ့သွားတော့သည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းက စီးမင်ရှန်းနဲ့ ယိလူကို . . .’

‘ဟင်းဟင်း . . . သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်း
အောင်မြင်ရေးကို အများဆုံး ကူညီခဲ့ကြသူတွေပါ ရှင်၊ ဒါကြောင့်

သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ရှင်လက်ထဲ အို . . . ရှင် မကြိုက်
င် ဒီအစီအစဉ်ကို ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်လိုက်ပါမယ်ရှင်’

ဝန်ရင်မော်သည် ချိုသည် ခါးသည် မပြောဘဲ ငြိမ်မြဲငြိမ်
နေပါ၏။ ရွှေချန်ရိုးလည်း မျက်နှာပျက်ခြင်း မရှိပါ။

စွန်းပုရှောက်ကား အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

'ဒီအကြောင်းကိစ္စတွေကို စောစောကတည်းက ပြော
ကြားခဲ့ရင် ထန်းရှုန်းပုဏ်းက အစွမ်းကုန် ကူညီမှာပါဗျာ။ ဝန်ကို
လည်း အပင်ပန်းခံပြီး ဖမ်းခေါ်လာဖို့ မလိုပါဘူး။ ခုတော့...'

ချာမင်က ဝင်ပြောသည်။

ရုတ်တရက် ဝန်ရင်မော်က လှမ်းမေးလာသည်။

'မေမုန့်ချူး... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ'

မေမုန့်ချူးက ချက်ချင်းမဖြေ။ စဉ်းစားသလို လုပ်လိုက်ပြီး

မှ...'

'လိုက်ဝုထဲက ဘိုးဘိုးကိုသာ အမြန်ဆုံး ရှိခိုးကန်တော့ခွင့်
ပြုပါဝန်။ ပြီးရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခေါ်ဆောင်ပေးပါမယ်။ နောက်ပြီး
သူ့ဆီက ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တောင်းခံပါ
မယ်'

'ကောင်းပြီ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ။ ကဲ... ဆရာကြီး

နှစ်ယောက်က ဆရာကြီး လိန်ကူးချိုကို အမြန်ဆုံး ထုတ်ပေးကြပါ'

ချာမင်က...'

'ခင်ဗျားဇနီး... ဟုဆိုပြီး ရပ်သွားသည်။

ဝန်ရင်မော်က...'

'ကျုပ် ဇနီးက ကန်ကွက်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဆရာကြီး

တို့သာ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်လိုက်ကြပါ'

'ကောင်းပါပြီ ဝန်၊ ကျုပ် ခုပဲ အမိန့်ထုတ်ပေးလိုက်ပါမယ်'

အကျီဝါ စည်းကမ်းထိန်းကြီး ငါးယောက်သည် အတိုးဝ

ကြီး ချာမင်ထံမှ အမိန့်ရသည်နှင့် ခန်းမဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွား
ကြတော့သည်။ ဝန်ရင်မော်သည် မေမုန့်ချူးကို သံသယမျက်လုံးနှင့်
ကြည့် နေတုန်းပင်။

'မုန့်ချူး၊ မင်းက လိန်ကူးချိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းဆီး ချုပ်

နှောင်ထားတာလဲ'

'ဟင်းဟင်း... ဝန်ရယ် ထိပ်တန်းရောက် သိုင်းပညာ

ရှင်ကြီး ဖြစ်နေလျက်နဲ့ ဒီလောက်တောင် မစဉ်းစားတတ်တော့
ဘူးလားရှင်၊ ကျွန်မဟာ လိန်ကူးချိုလို လူမျိုးကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်
ထားနိုင်ပါ့မလား။ သိချင်ရင်တော့ သူ့ရောက်လာမှ သေသေချာချာ
မေးကြည့်ပါတော့ရှင်... ဟင်းဟင်း'

ဝန်ရင်မော်သည် မေမုန့်ချူးကို စိုက်ကြည့်ပြီး လှမ်းပြော

သည်။

'အကောင်းဆုံးက လိန်ကူးချိုကို မပြစ်မှားမိဘူးဆိုရင်

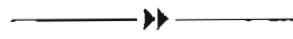
အကောင်းဆုံးပဲ။ ကဲ... ပထမဆုံးလုပ်သင့်တာက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

လီကို ပင့်ခေါ် ထုတ်ယူနိုင်ဖို့ပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့

အစ်မကြီးဖြစ်တယ်'

'ကောင်းပါပြီ ဝန်၊ လိန်ကူးချို ရောက်လာမှ သွားကြတာ

ပေါ'

မေမုန့်ချူးက မင်သေသေ ပြောသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် အဘိုးဝကြီး ချာမင်နှင့် အဘိုးပိန်ကြီး ကူဇော့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရိုရိုသေသေ ဝါရဝပြုသည်။

‘အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်ခဲ့တာတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်လို့ တောင်းပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ဟားဟား... ကိစ္စမရှိပါဘူး ဝန်၊ အချင်းချင်း ဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီး မေမုန့်ချူးက ကျုပ်တို့ကို မနှိပ်စက်ပါဘူးဗျ၊ သူ့လုပ်ကွက်က အင်မတန်ပိုင်တဲ့လုပ်ကွက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတောင် အမှန်ကို သိနေလျက်နဲ့ သက်ပြင်းလေးတော့ မချနိုင်ခဲ့ဘူး’

‘နောက်ကြောင်း ပြန်မနေပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မ မနေတော့ဘူး’

မေမုန့်ချူးက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုပြုသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လိန်ကူးချို ရောက်လာသည်။

ရောက်သည်ဆိုသည်နှင့် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ဝန်ရင်မော်ကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

‘ဟုတ်တယ် ညီလေးဝန်၊ မိန်းကလေးဟာ မင်းရဲ့မေမုန့်ချူးပါကွ၊ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား’

ဝန်ရင်မော် ခေါင်းမညိတ်နိုင်သေးပေ။ လိန်ကူးချိုက ဒုက္ခရောက်နေဟန်၊ ဒုက္ခရောက်ခဲ့သူဟန် မရှိချေတကား။

သို့သော်... .

ဝန်ရင်မော် တောင်းပန်ဖြစ်အောင် တောင်းပန်လိုက်သေးသည်။

‘အစ်ကိုကြီး လိန်ကူးချိုကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’
‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ စောင်းပန်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ နေပါဦး ကျို့ကုံးချင် ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘သူ့ကိုသူ သတ်သေသွားပါပြီ အစ်ကိုကြီးလိန်’

ဝန်ရင်မော်က အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံးပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။ လိန်ကူးချိုသည် တဟဲဟဲရယ်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့မယားကိုတောင် မရှောင်ဘဲ အကြံပက်စက်တဲ့ကောင် သေမှကောင်းတယ်၊ ဒီကောင် ဟာ မင်းတို့လင်မယားကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ကောင်၊ လောကမှာ အညံ့ဆုံး၊ အဖျင်းဆုံးလူပဲ၊ အဲ... သူဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် အနေအထားအရ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ကွ... ဟား ဟား’

ဝန်ရင်မော် အံ့ဩသွားသည်။

လိန်ကူးချို၏ စကားသည် မည်သို့သော စကားပေနည်း။

ဝန်ရင်မော်က . . .

'သူက ဘယ်သူ အသုံးချတာကို ခံခဲ့ရတာလဲ'
'မင့် မိန်းမလေကွာ၊ မေမုန့်ချူးပေါ့'
လိန်ကူးချီက မေမုန့်ချူးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ဝန်ရင်မော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
မေမုန့်ချူးကို လှမ်းကြည့်ပြီး လိန်ကူးချီကို မေးသည်။
'ရှင်းပြစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီး'
'ငါက မင်မိန်းမ မေမုန့်ချူး ပြောတဲ့စကားကို ကြားခဲ့လို့

အခန်း (၁၅) ပါကွ'

သိုင်းကျမ်းနှင့်အသင်

'အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ'
ဝန်ရင်မော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးသည်။
လိန်ကူးချီက မျက်ခုံးချိပြီး ပြောသည်။

'မင်း မသိသေးလို့ပါကွာ၊ ကျွဲကုံးချင်ဟာ အဆင့်မြင့် ထိ
တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူများ အသုံးချတာထက်
ခံခဲ့ရတဲ့လူကွ'

လိန်ကူးချီ၏စကားကြောင့် ရွှေချန်ရိုးကော စွန်းပူရွှေတင်
ပါ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

မေမုန့်ချူးကား တည်ငြိမ်နေဆဲပင်။

'မယ့်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် မေမုန့်ချူးကို မေး'
'မုန့်ချူး'

ဝန်ရင်မော်က လှမ်းခေါ်သည်။
မေမုန့်ချူးသည် အပြုံးမပျက်ပါ။

'လိန်ကူးချီပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မက သူ ကြားမိ
မယ် မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို အသေသေချာချာ ပြန်ပြီးစဉ်းစား
ကြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်မိပါတယ် ဝန်'

'နောက်ပြောင် ပြောမနေနဲ့ မုန့်ချူး'

'ကျွန်မ နောက်ပြောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြော
နေတာပါ။ ကျွဲဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ အင်မတန်တုံးပြီး အင်
မတန်အထဲလူပါ။ ကျွန်မ တစ်ခွန်းထဲ ပြောလိုက်တာနဲ့ တကယ်
လျှောက်လုပ်တော့တာပဲ'

ဝန်ရင်မော်သည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားသဖြင့် နောက်ပင် ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားမိသည်။

‘မုန့်ချူး မင်းကို ငါ မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး၊ မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး’

ဝန်ရင်မော်သည် အဖြေတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ရရှိလာသဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောပြန်သည်။

‘ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူဟာ ကျွဲကုံးချွင် မဟုတ်ဘူးလား ကျွဲကုံးချွင် မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ၊ ပြော... ပြော’

ဝန်ရင်မော်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလေပြီ။

‘ဟား ဟား ဟား... သိရမှာပေါ့ဗျာ၊ သိရမှာပေါ့’

စွန်းပုရှောက်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ရင်း ပြောလာသည်။ ဝန်ရင်မော်၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ဖြူဖပ်ဖြူနေဖြစ်သွားသည်။

လိန်ကူးချိုက ဝင်ရှင်းသည်။

‘မုန့်ချူးဟာ အာဂမုန့်ချူးပဲ ဝန်ရင်မော်၊ အဲ... သူမင်းရဲ့ဖခီးမယားဖြစ်နေတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောချင်ပါတယ်၊ ကျွဲကုံးချွင်ဟာ မေမုန့်ချူးရဲ့ ရမ္မက်ကွန်ထင်မိနေတဲ့လူဆိုတော့ မုန့်ချူး အသုံးချတာကို ခံခဲ့ရတာပဲ၊ အဲဒါဟာ ကျွဲကုံးချွင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ဗိုလ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော်ကတော့ ပေါ်လာတော့ ကျွဲကုံးချွင်အတွက် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီတော့ မုန့်ချူးက သူ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့သူ မင်းကို...’

‘ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် စောစောကတည်းက ပြောပါလားဗျာ’

‘ပြောချင်တာပေါ့ ငါ့ညီရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းလက်ထဲမှာ ကျရောက်နေခဲ့သူဆိုတော့ မင်းရဲ့မယား မေမုန့်ချူးသာ ခုလို ထွက်ပေါ်မလာရင် ဒီစကားကို ခုလို ဘယ်ပြောနိုင်တော့မှာလဲကွာ၊ ငါ့အခြေအနေအထား ငါကြားခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ခုလို မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ယူသွားရမှာကွ’

ဝန်ရင်မော်သည် အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်မိတော့သည်။ မေမုန့်ချူးသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းနှင့် မိမိကို အဆိပ်ခတ်ခဲ့သူ၊ အဓိကတရားခံပေတကား၊ ကျွဲကုံးချွင်သည် သူမ၏ ပရိယာယ်ညွတ်ကွင်းတွင် သက်ရှင်လှုပ်ရှား နေခဲ့ရသူပေတကား။

ဝန်ရင်မော်သည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကိုထိန်းပြီး လိန်ကူးချိုကို မေးပြန်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး လိန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုပြောနေတာလဲ’

‘ငါ့ညီဝန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်စေချင်လို့ပေါ့ကွာ’

‘ခု မုန့်ချူးမှ မသေသေးဘဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့’

‘ဟားဟား၊ သူသေမှ ပြောတာထက် ခုလို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောကြတာ ဘယ်ဟာက ကြောင်းလဲ ဝန်ရဲ့၊ ငါပြောတာ မမှန်ရင် သူငြင်းလို့ ရတာပေါ့၊ အေး... သူအမှန်ကို ရှင်ဆိုင်ရဲ့’

သလား။ မရဲဘူးလား ဆိုတာကတော့ သူ့အပေါ်မှာ မှုတည်နေတာဝဲ
 ဝန်ရင်မော်သည် မေမုန့်ချူးကို စူးစူးရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်နေ
 တော့သည်။ မေမုန့်ချူးသည် တုန်လှုပ်မှု အလျဉ်းမရှိချေတကား။
 'မုန့်ချူး... မင်းနဲ့ငါ ရန်ငြိုးရှိသူတွေလား'
 'ဟင်း... ဟင်း။ နောင်မှ ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်ရှင်'
 ဝန်ရင်မော်ရင်ထဲ ရှင်းလင်းသွားပေပြီ။ မေမုန့်ချူးသည်
 ရဲန်သူ ချစ်ဇနီး ဖြစ်နေလေပြီတကား။ ဝန်ရင်မော်က ထပ်မေးပြန်
 သည်။

'နောင်ဆိုတာ ရှိသေးလို့လား မုန့်ချူး'
 'ရှိတာပေါ့ရှင်။ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဟောဒီမှာ ရှိနေကြတဲ့
 လူတွေဟာ ကျွန်မကို သတ်နိုင်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက် အထင်ကြီးမနေနဲ့ မုန့်ချူး
 လူတိုင်းမှာ သူ့အစွမ်းနဲ့သူ ရှိနေကြတယ်'
 'ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင့်မမ
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်'
 ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားများသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
 ဖြစ်သွားကြသည်။ မေမုန့်ချူးက ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။
 'ကျွန်မကိုယ်မှာ မွဲတစ်ပေါက် စွန်းသွားရင်တော့ အဲဒီ
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်သက်လုံး မြင်ကြရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်
 ကူဇွေ၏ ဒေါသသည် ငယ်ထိပ်သို့ တက်လာတော့သည်။
 'နင် လုပ်ရဲသလား'

'ဟင်းဟင်း... လူတွေဟာ ကိုယ့်အသက်ကို တန်ဖိုးထား
 ကြပါတယ်ရှင်'
 ငြိမ်နေသော ချာမင်က ကူဇွေကို လှမ်းတားသည်။
 'ဒေါသမကြီးနဲ့ ညီလေး။ ဒေါသကြီးရင် မှားမယ်'
 ကူဇွေသည် စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရတော့သည်။
 သို့သော် သူ့မျက်နှာသည် နဂိုထက် အဆများစွာ ကြောက်စရာ
 ကောင်းလာသည်။
 ဝန်ရင်မော် သက်ပြင်းချမိတော့သည်။
 မေမုန့်ချူးက...
 'ကျွန်မ တစ်ခု တောင်းဆိုချင်ပါတယ်'
 'ပြောပါ။ ဖြစ်နိုင်တာဆိုရင် မငြင်းပယ်ပါဘူး'
 မေမုန့်ချူးသည် အပေါ်စီး ရနေသဖြင့် တစ်ခစ်ခစ် ရယ်
 နှိပ်သည်။
 ထို့နောက်...
 'မူလအစီအစဉ်ကတော့ ရှင့်အဖေရဲ့ အလောင်းနဲ့ ဒြိမ်း
 ခြောက်အနိုင်ယူဖို့ပဲ ခုတော့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်
 ခဲ့လဲဆိုတော့ ရှင့်ရဲ့ အဖေတူ မအေကွဲအစ်မကို ကျွန်မ ချုပ်ကိုင်
 တားနိုင်ပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်မအတွက် အလားတူ အကျိုးရှိမယ့် သိုင်း
 ချမ်းနဲ့ ရှင့်အစ်မနဲ့ လဲမယ်၊ ကဲ... အဲဒီ သိုင်းကျမ်း ကျွန်မလက်
 ထဲညှိလိုက်ပါ'
 'ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'မေးရက်လိုက်တာရှင်'

'ဟဲဟဲ... သိုင်းကျမ်းကိုရရင် သိုင်းလောကကြီးကို စိုးမိုးချယ်လှယ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဒါ ရှင်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟဲဟဲ... သိုင်းလောကကို စိုးမိုးချယ်လှယ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေမှတော့ ကျုပ်အသက်ကိုလည်း သတ်ချင်စိတ် ရှိနေမှာပေါ့ဗျာ'

'ရှင် သဘောပေါက်ပြီဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲရှင်'

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားကို သိုင်းကျမ်းပေးမယ် ထင်နေ သလား'

'ဟင်းဟင်း... ရှင်ကော ရှင်မမကို အသက်ရှင်လျက် မလိုချင်တော့ဘူးလား'

'ကျုပ်ဟာ အတ္တအဆိပ် တက်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ကျိုးထက် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးကို ကြည့်ရမယ်။ သူ့အသက်တစ်ချောင်းထက် အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ရ မယ်'

'လေးစားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်မှာ အစ်မဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါရှင်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သိုင်းကျမ်းကိုပေးဖို့ စိတ်ကူး နေပါတယ်'

ချာမင်က အလွန် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသွားသည်။

'သူ့ရဲကောင်းကြီးဝန်...'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာကြီးချာမင်၊ သိုင်းကျမ်းဟာ အင်မ န် ခက်ခဲနက်ခဲတဲ့ သိုင်းကျမ်းပါ။ ရုတ်တရက်ကြီး အစွမ်းထက် ဘာနိုင်ပါဘူး'

'တော်တော်ပိုင်တဲ့စကားပဲ၊ ကဲပါ... အချိန်မရှိဘူး၊ သိုင်း

ကျမ်းကို အမြန်အပ်ပါ'

'ကျုပ်လက်ထဲမှာ အသင့်မရှိသေးဘူး မုန့်ချူး'

'ဘာပြောတယ်'

'ကျုပ်ပြောတာ ရှိုင်းရှိုင်းလေးပါ။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ သိုင်း ကျမ်း မရှိသေးဘူး။ ကျုပ်အဖေရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း မရှိခဲ့ဘူး'

မေမုန့်၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။

'ရှင်အဖေက ရှိနေတဲ့နေရာကိုတော့ ပြောပြနိုင်ခဲ့တယ် ဘုတ်လား'

'ပြောခဲ့တယ်'

'ကျွန်မ မယုံဘူး'

'မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်အစ်မကို ဝယ်ဖို့ စိတ်စောနေလို့ ထုတ်ပြောမိတာပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် သိုင်းကျမ်းရှိနေတဲ့နေရာကို ပြော'

'ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အစ်မကို အရင်ဦးဆုံး...'

'ဟင်းဟင်း... ကျွန်မကို သုံးနှစ်သမီးများ အောက်မေ့ နသလားရှင်၊ သိုင်းကျမ်း ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကိုသာ အရင်ပြော

မိမ်းပါရှင်'

၁၂၈ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'သိုင်းကျမ်းက အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတာဗျ'

'ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သိုင်းကျမ်းကိုသာ ကျွန်မ လိုချင်တယ်၊ ရှင် ယူပေးနိုင်မယ့် နေ့ရက်ကိုသာ ပြောတော့'

'ကျုပ် ပညာအရဆိုရင် လဝက်လောက် သွားရလိမ့်မယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ နှစ်ရက် ပိုပေးမယ်'

'သဘောတူတယ်'

'တိတိကျကျ ပြောရရင် သိုင်းကျမ်းကိုယူဖို့ လပြည့်ညမှာ နှင်းအဆောင်က စောင့်ပါ'

'ဘာဖြစ်လို့ နှင်းအဆောင်ကို ရွေးပြီး ချိန်းဆိုတာလဲ'

'ကျွန်မ အမြတ်မထုတ်ပါဘူး၊ အဲ... ကျွန်မကို လုပ်ကြံလည်း မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူး မှတ်ပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ချိန်းတဲ့အတိုင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်'

'ကတိအတိုင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ် ရှင်၊ တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ တသီးပုဂ္ဂလ ရန်ကြေးဆိုရင် သည်းခံကောင်း သည်းခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ဒီမယ် သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ကျွန်မ သတိပေးပါရစေ၊ ရှင်ဟာ ရှင်အဖေအတွက် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ကိုစွဲကို မေ့မထားပါနဲ့၊ ဒါဟာ ရှင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါရှင်'

ဝန်ရင်မော်သည် မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ခေါင်းနပန်းကြီးပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

မေမုန့်ချူးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လုပ်ကြံမှု

အကြောင်းပြချက်နှင့် မိမိကို ခြိမ်းခြောက်နေသည်လော၊ ဝန်ရင်မော် မသိနိုင်တော့ပေ။

မိမိကို ယခုလို သတိပေးလိုက်ခြင်းအတွက်ကိုကား ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ၏။

'ခုလို သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မုန့်ချူး'

'ဟင်းဟင်း... ကဲ... ကျွန်မသွားမယ်၊ လပြည့်ညမှာ သန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်'

မေမုန့်ချူးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားတော့သည်။

ရွှေချန်ရိုးနှင့် စွန်းပုရှောက်တို့သည် သူမနောက်မှ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

xxx

ကူဇော့သည် မခံမရပ်နိုင်အောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဆတ်မနဲ ထလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းတွင် သိုင်းကွက်နင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဆန်ပြင်လိုက်၏။

'နေပါဦး ဆရာကြီး နေပါဦး'

ဝန်ရင်မော်၏ ဟန့်တားသံကြောင့် ကူဇော့ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

မေမုန့်ချူးနှင့် စွန်းပုရှောက်တို့သည် ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး ပြန်လှည့်လာ၏။

ဝန်ရင်မော်သည် မေမုန့်ချူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ၊ သူ့ရဲကောင်းဝန်’

‘မေမုန့်ချူးက ဟန်မပျက် လှမ်းမေးသည်။ ဝန်ရင်မော်သည်။’

က...

‘ဖေးယွင်ရဲတိုက်က သားအဖနှစ်ယောက်ကိစ္စကို ပြော

ဦး’

‘ဟင်း... ဟင်း၊ ရှင်က ဟိုကောင်မလေးကို စွဲလန်းနေပြန်

ပြီလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဇနီးမယားရှိသူဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့ဦးရှင်

မေမုန့်ချူး၏စကားသည် အသားလွတ် ခော်ကားလိုက်

သော စကားပင်။

သို့သော် ဝန်ရင်မော်သည် ပေါက်ကွဲလုလု ဒေါသထက်

အချိန်မီ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်သည်။

‘အောက်တန်းကျတဲ့စကားတွေကို ပြောမနေနဲ့ မုန့်ချူး

သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်နှောင်ထားတယ် ဆိုတာကိုသာ ပြော

ပါ’

‘ဟင်းဟင်း... ဖုတ်နံ့စန်းတောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်း

တောင်ခုလတ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်လိုက်ဂူထဲမှာ ချန်ချွန်းယင်းနဲ့

အတူတူ ရှိနေကြတယ်၊ ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်...’

ဟင်းဟင်း’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ’

မေမုန့်ချူးသည် သရော်ပြုံးပြုံးပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် သူတို့၏ခြေလှမ်းကို ဝေးကြည့်နေမိ

သည်။

မကြာခင်မှာပင် မေမုန့်ချူးကို သုံးယောက်စလုံး နှင်း

အဆောင်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

ဤလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်မိခဲ့ပါဘူးဗျား၊ ခုတော့...'

ဝန်ရင်မော်၏အသံသည် ကြေကွဲသံ ပါနေသည်။

'လက်တွေ့ဟာ လက်တွေ့ပဲ ညီလေးဝန်၊ မင်းရဲ့ မယား

မေ့မိနေတာ ကျိုးကျိုးချင်ကို အသုံးပြုပြီး မင်းကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ

ဆင်ရှားနေပါပြီ၊ ဒီတော့ မေ့မိနေတာ မင်းရဲ့ရန်သူ ဖြစ်သွားပြီ

ပါကွာ'

'ရန်သူ... ရန်သူ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးလိန်'

'မေးဖို့ လိုသေးသလားကွာ'

'ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာတော့ ခုထိ မရှင်းလင်းသေးဘူး

အစ်ကိုကြီးလိန်'

'မကြာခင် ဖို့ပြီး ရှင်းလင်းလာပါလိမ့်မယ်ကွာ'

'အင်း... ဒီကိစ္စရဲ့ အကြောင်းရင်းကို လပြည့်ညမှာ သိရ

လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးလိန်၊ မေ့မိနေတာ ဘာဖြစ်လို့

မင်းအဆောင်ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့လေသလဲ'

'သူ့ဘက်က ပိုင်ကွက်နိုင်ကွက် ရှိတယ်လို့ ယူဆလို့ပေါ့ကွာ'

'စွန်းပုရောက်နဲ့ ရွှေချန်ရဲ့ ရှိရုံနဲ့ ပိုင်တယ်ဆို ယူဆပါမလား

ဗျား'

လိန်ကူးချီသည် ဖြေရှင်းချက် မပေးတော့ဘဲ အဘိုးဝကြီး

အာမင်ကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဆရာကြီး ချာမင်၊ နှင်းအဆောင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်လို့အ

ခေါင်းတွေ ရှိနေသလား'

အခန်း (၁၅)

အတိတ်မေ့ဆေးထိုး

'တံငါသည် ရေနစ်တဲ့ကိန်းပဲ ညီလေးဝန်'

လိန်ကူးချီက ပြုံးပြီးပြောသည်။ ဝန်ရင်မော်က သက်ပြင်း

ရွိုက်လိုက်သည်။

'လူစိတ်ဟာ မျောက်စိတ်နဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အမှတ်

လို့ ယူဆရတော့မယ်ထင်တယ် အစ်ကိုကြီးလိန်'

'အားလုံးကိုတော့ ဒီလို သိမ်းကြုံးပြီး မပြောသင့်ပါဘူးဗျား'

ကွာ'

'တစ်ယောက်က ဇနီးမယား၊ တစ်ယောက်က ချစ်မိတ်ဆွေ

အစ်ကိုကြီး ကျိုးကျိုးချင်၊ သူတို့တွေ ဒီလောက် စိတ်ထားယုတ်မာ

‘မရှိပါဘူး ဆရာကြီး လိန်ကူးချို၊ နှင်းအဆောင်ရှင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းဟာ အကြောင်းမဲ့ ရန်ရှာတတ်တဲ့ ရန်သူများပြားတဲ့ ဂိုဏ်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

လိန်ကူးချိုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်နေတော့သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသဖြင့် လိန် ကူးချိုကို လှမ်းပြောသည်။

‘မုန်ချူးက ပြောသွားတယ်၊ မိမိရဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် ကိုယ် ရေးကိစ္စဆိုရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်ကောင်း ခွင့်လွှတ်နိုင် ပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိမိမခင်ရဲ့ ရန်ကြွေးကိုတော့ ရှင် ခွင့်မလွှတ်သင့်ပါဘူးတဲ့၊ ခွင့်လည်း မလွှတ်အပ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါကို ကြေအေးဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားပါနဲ့တဲ့၊ မုန်တယ် အတို့ ကြီးလိန်၊ သူပြောသွားတာ အမှန်တွေပါ၊ ကျွန်တော်အဖေဟာ’

ဝန်ရင်မော်သည် ဆို့နှင့်ကြေကွဲလာသဖြင့် စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပေ။

အတန်ကြာမှ အဘိုးဝကြီး ချာမင်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်တော်အဖေဟာ ကြီးမားတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဖူတိန်စန်း တောင်ပေါ်ကို သွားရပါ ဦးမယ်၊ အဖော်နှစ်ယောက်တော့ ထည့်ပေးပါ ဆရာကြီးချာမင်’

‘စိတ်ချပါ သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ညီ လိုက်ခဲ့ပါ မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးချာမင်’
ဝန်ရင်မော်သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နှင်းအဆောင်ထဲ

ထွက်ခွာတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် ဝန်ရင်မော်ကို ငေးပြီး ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူမသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် ကြေကွဲဆို့နှင့်နေသည်။

အရိပ်အခြည်ကို မပြတ် ကြည့်နေခဲ့သော ယိလူသည်

အနားတိုးလာပြီး တိုးတိုးခေါ်သည်။

‘မမရှုန်း’

‘ဘာလဲ ယိလူ’

စီးမင်ရှန်း၏အသံသည် တိုးညှင်းနေသည်။ ယိလူက သတိ

ပေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကလေးကို အခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းလိုက်ပါ မမရှုန်း၊

သူ့ရဲကောင်းကြီးဝန် ပြန်လာမှ ခေါ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ မကောင်း

ဘူးလားဟင်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ယိလူပဲ လိုက်ပို့လိုက်’

ယိလူသည် မော်လင့်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အခန်း

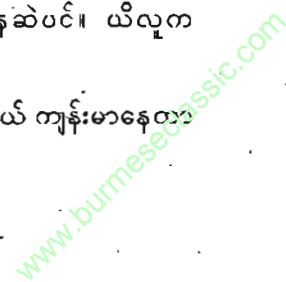
ထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် ယိလူ ပြန်ရောက်လာပြန်၏။

စီးမင်ရှန်းကား ဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေဆဲပင်။ ယိလူက

ကားစသည်။

‘သူ့ရဲကောင်းကြီး ဝန်ရင်မော်က တကယ် ကျန်းမာနေတာ

မမရှုန်း’

စီးမင်ရှန်း ပြုံးလာသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်၊ သူ့ကို ချစ်နေကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့မိလို့'

'ဒါများ မမရှန်းရယ်'

'ယိလူအတွက်တော့ မမရှန်း ဝမ်းသာပါတယ်'

'ယိလူက မမရှန်းအတွက် ရှင်းလင်းပေးမှာပါ'

ယိလူက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်သည်။

'ကျွန်မလည်း သူ့ကို တိမ်းညွတ်နေတဲ့အကြောင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့မိတယ် မမရှန်းရဲ့'

'ဟင်း . . . ဟင်း'

စီးမင်ရှန်း ရယ်မောလာသည်။

'မမရှန်းအတွက်တော့ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကိုပြောပြမှာပါရှင်'

'ယိလူက ဘာပြောမှာလဲ'

'နောင်တဝကျမှ ကြုံရဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ပြောမယ်'

စီးမင်ရှန်း ရင်ခုန်သွားပြန်သည်။

'ဘာသဘောလဲ ယိလူရဲ့'

'ကျွန်မကိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က . . .'

'အို . . . အဲဒါတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါအေ၊ အဲဒီပြဿနာ မရှိတော့ဘူးလို့သာ သဘောထားစမ်းပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်က

တို့ဂိုဏ်းချုပ်အစစ်မှ မဟုတ်တာ'

'သိပါတယ် မမရှန်းရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခြေအနေကစပြီး ကျွန်မ စကားလွန်ခဲ့မိလို့ပါ'

'ဒါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဖြစ်ရတာပဲဟာ၊ ခု အဲဒီ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့စကားကို နာခံစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ညည်းဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ပေါ့ . . . ဟင်းဟင်း'

'မမရှန်းကလည်း ပြောရော့မယ်၊ နေပါဦး . . . မမရှန်း သဘောကို ပြောစမ်းပါ၊ ယိလူ သိချင်လို့ပါ'

'ဒီဘဝမှာတော့ ဒီမျှနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ရမှာပါ ယိလူရယ်၊ တိတ်တခိုးအချစ်ဆိုတာ . . .'

'ဟော ခြေသံကြားတယ်'

ယိလူက သတိပေးသည်။

မှန်သည်။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသော ခြေသံများ

ပင်။

မကြာမီမှာပင် လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယွင်းကို တွေ့ရတော့သည်။

ချန်ချွန်းယွင်းသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် လှမ်းဝင်လာရင်းက . .

'စီးမင်ရှန်းတို့ပါလား' ဟု ဆိုသည်။

'ဟော . . . နယ်လှည့် စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် ချန် လွတ်လာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ'

ယိလူက အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုသည်။

‘အားလုံး ကျမ်းမာကြတယ်နော်’

ချန်ချွန်းယင်းက နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

‘ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲရှင်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ သူ့ရဲကောင်းဝန်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး၊ သူ့ရဲကောင်းဝန်နဲ့ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကြောင့် ခုလို လွတ်လာခဲ့တာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးတို့ သားအဖကော ချန်’

စီးမင်ရှန်းက မေးသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက . . .

‘သူတို့လည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ လွတ်လာပါပြီ၊ ခု ယန်စင်း ကဲ့ အဆောင်မှာ အနားယူနေလောက်ပါပြီ’

‘ဒါဖြင့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ချန် သိပြီးပြီပေါ့’

‘သိပြီးပါပြီ သခင်မလေး၊ ခုလည်း ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က လွတ်လိုက်လို့ပါ’

‘ဘာကိစ္စများလဲ ချန်’

စီးမင်ရှန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက . . .

‘လပြည့်ရက်အတွင်း သတိကြီးကြီး ထားနေကြဖို့ သတိ ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကလေးကိုလည်း အထူးစောင့်ရှောက် ထားပါတဲ့’

‘လိုအပ်ရင် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားရမှာပဲ’

‘မကြာခင်မှာ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်လာကြ ပါလိမ့်မယ်၊ အပြင်မှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စည်းကမ်းထိန်းကြီး ရှိနေပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

ထိုစဉ် ယိလူက လှမ်းမေးသည်။

‘နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် ချန်၊ ခု သူ့ရဲကောင်းဝန် ဘယ်မှာ ရှိနေပါသလဲ’

‘သူ့ရဲကောင်းဝန်နဲ့ ဆရာကြီး လိန်ကူးချိုတို့ ထိန်းဖုန်းကန်း အဆောင်မှာ အနားယူနေကြပါတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ သိုင်းကျမ်းစာ အုပ်ကို သွားယူကြပါလိမ့်မယ်’

‘ရှင် သူတို့က မိုးလင်းလင်းချင်း သွားကြမှာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ယိလူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်သည်။

‘ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် စစ်ဆေးရေးမှူး ချန်၊ ဂိုဏ်းချုပ် ကလေးကို ခဏစောင့်ပေးပါ၊ ကျွန်မ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ယိလူ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမရှန်း၊ ကျွန်မဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို တန် ဝါတည်းခေါ်ခဲ့ပါမယ်လို့မလေး လီယွင်ဟုန်နဲ့လည်းတွေ့ချင်လို့ပါ’

၁၄၀ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘အေးအေး မြန်မြန်သွားပြီ မြန်မြန်ပြန်လာ’

‘စိတ်ချပါ မမရှုန်း’

ယိလူသည် ချန်ချင်းယင်းနှင့် စီးမင်ရှုန်းတို့ကို ဂါရဝပြုပြီး
သည်နှင့် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားသည်

အခန်း (၁၅၄)

အပြုံးပန်းပိုင်ရှင်

တကယ့်တကယ်၌ကား သူမသည် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်
ရှိနေသည့် ယန်စင်းကို အဆောင်သို့ သွားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူမ သွားနေသည်မှာ ထိန်းဖုန်းကန်း အဆောင်သို့
သွားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ ထိုအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အတွေးနက်နေကြသော ဝန်ရင်မော်နှင့်
လိန်ကူးချိုကို တွေ့နေရသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သောအသံကြောင့် ဝှမ်းယီလူ

တုန်သွားသည်။

‘ကျွန်မပါ ဆရာကြီး လိန်ကူးချီ’

ဝန်ရင်မော်သည် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ယိလူပါလား၊ ဝင်ခဲ့ပါ၊ ဝင်ခဲ့ပါ’

ဝှမ်းယိလူသည် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဝန်ရင်မော်တို့

ကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင်...

‘သူ့ရဲကောင်းဝန်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါရှင်’ ဟု တင်ပြ

လိုက်သည်။

အကင်းပါးသော လိန်ကူးချီက တဟားဟား ရယ်ပြီး...

‘ကဲ... ပြောစရာရှိတာ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြာ

ကျုပ် အပြင်ခဏ ထွက်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု ဆိုကာ ထထွက်သွား

တော့သည်။

ဝှမ်းယိလူက ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံသဖြင့် မျက်နှာကြီး

နီရဲနေတော့သည်။

‘ယိလူ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောပါ ပြောပါ’

‘ဪ... သူ့ရဲကောင်းဝန် မိုးလင်းတာနဲ့ ခရီးထွက်တော့

မယ်လို့ ကြားမိလို့ပါ’

‘ဟုတ်တယ် ယိလူ၊ သိုင်းကျမ်း သွားယူမလို့ပါ၊ နေရာက

နန်ဝှမ်း’

‘ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲ ဝန်’

‘ချိန်းရက်မတိုင်မီ အရောက်ပြန်ခဲ့မှာပါ။ ကိစ္စရှိလို့လား’

‘ဟင်းဟင်း... မှာစရာလေးရှိနေလို့ပါ ဝန်’

‘ဘာများလဲ’

‘နန်ဝှမ်းက လက်ဆောင်ပစ္စည်းပါ’

‘ရှင်းရှင်းပြောပါ ယိလူ’

‘သောက မေ့ဆေးပင်ပါ။ အဲဒီအပင် နန်းဝှမ်းကလွဲပြီး

ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိပါဘူး’

‘ကျုပ် မကြားဖူးပါလား’

‘ဝန် မကြားဖူးပေမယ့် တကယ် ရှိနေပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ပုံစံကို ပြော’

‘အသည်းပုံအရွက်နဲ့ ဆေးပင်ပဲ’

ဝှမ်းယိလူသည်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဆေးပင်ပုံစံကို ရှင်းပြ

နေသည်။

‘အဲဒီအပင်ကို သောကမေ့ ဆေးပင်လို့လည်း ခေါ်တယ်၊

အတိတ်မေ့ ဆေးပင်လို့လည်း ခေါ်တယ်’

ဝန်ရင်မော် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဆိုလိုချက်ကို

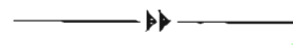
သိသလိုလို။

‘ယိလူအထွက်လား၊ သိပ် အရေးကြီးသလား’

‘မမရှုန်းအထွက်ပါ။ အရေး သိပ်ကြီးပါတယ်’

‘ဆေးဆရာတွေ ကုလို့မရတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပါ’

ဝန်ရင်မော် ရင်ခုန်သွားသည်။

'အချစ်ရောဂါ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ'

ဝန်ရင်မော်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးရောင်သည် ပိုပြီး တောက်ပြောင်လာသည်။
'ယိလူစကားက...'

'မမရှန်းရဲ့သဘောထားကို ကျွန်မကလွဲပြီး အနီးကပ် သိသူ မရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်း၊ မမရှန်းဟာ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မာနလည်း ကြီးတယ်၊ အပေါ်ယံကြည့်ရင် ပျော့ပျောင်းဟန် ရှိပေမယ့် အင်မတန် အသည်းမာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီဆေးပင်နဲ့ ကုဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ'

'အဲဒီဆေးပင်က ပြောသလို စွမ်းသလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ စွမ်းတယ်လို့တော့ ကြားဖူးပါတယ် ဝန်'

'သူ့ရောဂါက အဲဒီဆေးပင်နဲ့ ကုမှ ပျောက်မယ်တဲ့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ မမရှန်းဟာ ညီအစ်မအရင်းလို ရင်းနှီးချစ်ခင်သူတွေပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်တော့ ဘူး။ သူ့ရင်ထဲက သောကဝေဒနာဟာသူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းနေပါတယ် ဝန်'

'စီးမင်ရှန်းဟာ ဒီလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'

'မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခံစားချက်ဟာ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ မတူပါဘူး ဝန်။ သိပ်ထူးခြား ဆန်းကြယ်ပါတယ်'

'ဒီပြင်နည်းနဲ့ ကုလို့မရတော့ဘူးလား'

'အချစ်ရောဂါ ဝေဒနာကား ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတဲ့။ ၆

စကားကို ဝန် ကြားဖူးပါလိမ့်မယ် ရှင်'

'ဘယ်လိုသဘောတွေလဲ ယိလူရဲ့'

'အမြင်ဆုံးကပန်းကိုမှ မမိတမိ လှမ်းနေခဲ့မိလို့တဲ့ရှင်၊ သိပြီလား'

'ဟဲ့... ဟဲ့ ဒါဖြင့် လမင်းကြီးကို လိုချင်တယ်ဆိုပြီး ငိုနေတာမျိုးပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မမရှန်းရဲ့ ဝေဒနာဟာ အဲဒီဝေဒနာမျိုးပါ'

'တော်ပါသေးရဲ့ ယိလူရယ်'

'မမရှန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အမှောင်ထဲမှာ ကျရောက်နေသူလို တစ်ဘက်သတ် ယူဆနေသူပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်ကလည်း လမင်းရဲ့ အေးမြမှုအလင်းရောင်ခြည်ကို နှစ်ရှည်လများ တောင်တနေတဲ့သူပါ'

'ယိလူက သူ့ဘက်က တစ်ဘက်တည်းကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါ'

'ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ကောင်းဝန် ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ'

'ကျုပ်တွေ့နေတာက သူ့လိုအတွေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အမှောင်ကို မြင်နေပေမယ့် ကျုပ်က အလင်းကို မြင်နေသူပါ'

'ရှင် သူ့ရဲ့ကောင်းဝန် တကယ်ပြောနေတာလား'

'ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ ညာမပြောခဲ့ဖူးဘူး'

'ဒါဖြင့်ရင် ဝန်က'

'လမင်းကြီးဟာ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ထာဝရ ဝန်းဝိုင်းပြီး

ထွန်းလင်းတောက်ပနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယိလူ ဒါပေမယ့် သူ့ထက်
လူသားတွေရဲ့ရင်ကို အမြဲထားဝရ အေးမြစေခဲ့ပါတယ်'

'သူ့ရဲ့ကောင်းဝန်က လမင်းကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
တစ်ခြမ်းပဲဖြစ်ပြီး တိမ်ဖုံးတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ် ယိလူ'

'မမရှုန်းကတော့ အဲဒီလမင်းကြီးကို အမြဲထားဝရ တိမ်ဖုံး
နေတယ်လို့ ယူဆနေပါတယ်'

'ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ ယိလူ'

'မမရှုန်းက ဝန်ရင်မော်ဟာ သာမန်ယောက်ျား မဟုတ်
ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာသူ လမင်းကို မကြည့်ရဲဘဲ အမှောင်
ထဲနစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေသူပါရှင်၊ ဒါကြောင့် သောကမေ့ ဆေးဝါး
ကိုသာ ရှာယူခဲ့ပါရှင်'

'ယူမလာခဲ့မိရင်ကော ယိလူ'

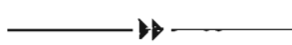
'မမရှုန်းဟာ တမလွန်မှာတောင် ငိုရွှက်နေရမှာပါရှင်၊
ဝန်ရင်မော်သည် အချိန်အတော်ကြာအောင်ငြိမ်ပြီး စေ့
စားနေတော့သည်။

အဆောင်ခန်းသည် ချောက်ချားဖွယ် တိတ်ဆိတ်နေပြန်
သည်။

အတန်ကြာမှ...

'သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားတွေးခေါ်နေတာလဲ'

'သူ့အမြင် မကြည်လင်လို့ပေါ့ရှင်'

'ယိလူက သူ့ဒုက္ခကို ကယ်ချင်နေသလား'

'မမရှုန်း စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အသက်ကို
တောင် ပေးရဲပါတယ်ရှင်'

'ကောင်းပြီ ယိလူ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာကို ကျုပ် ယူဆောင်
လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်ရှင်'

ဝှမ်းယိလူသည် အဆောင်ခန်းထဲမှ ချက်ချင်းပြေးထွက်ခဲ့
တော့သည်။

သူ့မနှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးတစ်စသည် ပီသကြည်မြဲသော
အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ် လန်းဆန်းလှပနေလေသတည်း။

ထိုအပြုံးပန်းသည် စီးမင်ရှုန်းပန်ဆင်ရန် အပြုံးပန်းပင်
ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

သူရဲကောင်းဝန်နှင့် လိန်ကူးချီတို့သည် အရုဏ်တက်သည်
 နှင့် ခရီးထွက်ခွာကြတော့သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှင်းတွေခဲနေသည့် တောင်မော်
 လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေကြသည်။
 သူတို့သည် ယခုလို ထွက်ခွာလာခြင်းကို မည်သူမျှ မသိ
 ထင်နေကြသည်။
 သို့သော်
 အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကား သူတို့နှစ်ယောက်ကို မှုန်စွာ
 သေးငယ်ပြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေခဲ့
 သည်။

အခန်း (၁၅၅)

သိုင်းကျမ်းနှင့် အထွတ်

သို့နှင့် . . .
 ထိုနေ့တစ်နေ့သည် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့လေ
 သတည်း။

x x x

ကုန်ခဲလှသည်ဟု ထင်နေရသော နေ့ရက်တို့သည် တစ်နေ့
 နှစ်နေ့၊ တစ်ညပြီးတစ်ည ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ကြသည်။
 စီးမင်ရှန်းသည် ကျုံးဟိုဖုန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှနေ၍
 စိတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လွမ်းမောတသသ
 ခံရုံနေသည်။
 ကြာသော် ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်
 မှီပြန်သည်။
 ရုတ်တရက် . . .
 မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် စီးမင်ရှန်းရင်ထဲ
 တစ်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။
 ထို့နောက်
 ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာတော့သည်။
 ထို့နောက်
 သူမသည် မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ တောင်အောက်သို့
 ပြေးဆင်းလာတော့သည်။
 သူမ ဤသို့ပြေးဆင်းလာရခြင်းအကြောင်းရင်းသည်
 ရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်နှင့် လိန်ကူးချီတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့်တည်း။

မှန်သည်။

ဝန်ရင်မော်နှင့် လိန်ကူးချီတို့သည် ခရီးပြင်းထွက်သွားရာ

မှ ပြန်ရောက်လာကြလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ . . .

ဆရာကြီးနှစ်ယောက်၊ ဂဠုန်လေးကောင်နှင့် အမျိုးသမီး

ဓားသမားဆယ်နှစ်ယောက်။

နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးများနှင့် စည်းကမ်းထိန်း ဆရာ

ကြီးများ စသည်တို့သည် တာဝန်ကျနေရာမှာ နေရာအသီးသီး

တရကြမ်း ပြေးဆင်းလာကြလေ၏။

သူတို့နောက်မှ ပြေးလာကြသူများကား အကျီပြာဝတ်များ

နှင့် သာမန်ဂိုက်သားများပင် ဖြစ်ကြပါ၏။

အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် ဝန်ရင်မော်တို့ အနား ရောက်

သည်နှင့် တဟားဟား ရယ်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့ကြတယ် ထင်တယ်’

‘ပင်ပန်းတယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာကြီးတို့လည်း

တထိတ်ထိတ်နဲ့ မျှော်နေကြရတယ် ထင်ပါတယ်’

လိန်ကူးချီက အဆင်ပြေအောင် ပြန်ပြောသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခရီးရောက်

မဆိုက် မေးလိုက်သည်။

‘မော်လင်တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား ဆရာကြီး’

‘ပူမနေပါနဲ့၊ သူ့ရဲကောင်းဝန် နှင်းအဆောင်ထဲမှာ ရှိနေပါ
တယ်၊ ကျုပ်က စည်းစိမ်ရှိရှိနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံနေရမအောင် ပို့ထားတာပါ။

အပြင်ကိုထွက်ခွင့်မပေးဘဲ ထားထားလို့ပါ’

‘ကောင်းပါတယ်ဆရာကြီး၊ ကောင်းပါတယ်’

‘ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်သေးသလဲ၊ အားလုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း

ချမ်းပဲ မဟုတ်လား’

‘လိန်ကူးချီက ပူပူပင်ပင် ဖြတ်မေးသည်။

‘အေးစေးဆေးဆေးပါပဲ’

ချာမင်က ရယ်ရယ်မောမော ဖြေသည်။ ဝန်ရင်မော်က

မေးပြန်သည်။

‘ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးတို့ သားအဖကော’

‘ပြန်သွားကြပြီ ဝန်၊ ဘယ်လိုမှ တားမရလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်

ရပါတယ်၊ သုံးရက်တောင် ရှိသွားပါပြီ ဝန်’

‘ဪ . . .’

ဝန်ရင်မော်နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည်။ ဝန်ရင်
မော်သည် မည်သည့်မေးခွန်းကိုမျှ ထပ်မမေးတော့ပါ။

သို့နှင့် . . .

လိန်ကူးချီနှင့်အတူ နှင်းအဆောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း
လာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုလူစုတွင် စီးမင်ရှန်းသည် ငြိမ်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

နှင်းအဆောင်ထဲ ဝင်မိသည်နှင့် မော်လင့်ကို တွေ့ရသည်။

မော်လင်သည် ဝန်ရင်မော်ကို မြင်သည်နှင့် ချန်ချင်းယင်းနှင့် အကို
ဝါနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာသည်။

‘ဦးဦးဝန် ရောက်လာပြီနော်၊ ဟိုဟာ ရခဲ့ပြီလား’

‘ရခဲ့ပါတယ် မော်လင်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါလား’

ဝန်ရင်မော်က ပင်ပင်ပန်းပန်း ခက်ခက်ခဲခဲ ယူလာခဲ့ရ
သော သိုင်းကျမ်းကို ထုတ်ယူပြီး ထောင်ပြလိုက်သည်။

‘ဟင်း... တော်တော် ပြုပြန်ပေးတဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ၊ ကျုပ်
တော့ မြင်တာနဲ့ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်’

မော်လင်က ခံစားချက်ရှိရှိ ကလေးဆန်ဆန် ပြောလိုက်
သည်။

ဝန်ရင်မော်က ရယ်လိုက်မိသည်။

‘ဒီသိုင်းကျမ်းဟာ အနုပညာထိုက်တဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ မော်လင်၊
သိုင်းလောကသားတွေ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ဒါပေမယ့် ဒီသိုင်းကျမ်း
ကြောင့် မေမေကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတော့’

ကူဝှေ့က ရယ်ပြီး ဝင်ပြောတော့သည်။

‘ဒီသိုင်းကျမ်းဟာ မင်းအမေရဲ့အသက်ပဲ မော်လင်၊ ဒီ
သိုင်းကျမ်းကိုသာ မရရင် မင်းအမေကို ကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် မေမေကြီးကို ကယ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လုယူပေါ့’

ဗျာ

‘ကျုပ်သတောကတော့ ပေးပြီးတာကို ပြန်လုမယူဘူး’
မော်လင်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

ဝန်ရင်မော်က အချိန်လုပြီး သတိပေးစကား ပြောလာသည်။
ဆရာကြီးတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်ပါ

တယ်’

‘ကောင်းပြီ သူ့ရဲကောင်းဝန်’

ချာမင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီး...

‘ကဲ... ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နိုင်ကြပါ
ပြီ’ ဟု အော်လိုက်တော့သည်။

မော်လင်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ပြီး
ထွက်ခွာသွားသည်။

ယိလူသည် စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝန်ရင်မော်ကို
နှုတ်ဆက် မလာသည့်အတွက် သံသယ ဖြစ်နေပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မပျက်မတွက် ဆောင်ရွက်မှာပါ။ နောက်တစ်ချက်ကေတော့ သူတို့
သုံးယောက်ကို ပြန်ပြီးထွက်ခွာခွင့် မပေးတော့ဘူး၊

‘ကျုပ်သဘောတူပါတယ်။ ဝန် ဘာတွေ သိချင်သေးသလဲ’
ချာမင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးသည်။

‘မုန့်ချူးဟာ ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ နှင်းအဆောင်ကို
ရွေးပြီး အလဲအလှယ် လုပ်တာလဲဆိုတာကို လေ့လာချင်တယ်။ ဒီနေ
ရာမှာ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေကြမယ်ဆိုတော့ သူ့စိတ်
ကူးအကြံကို လျော့တွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ညီအစ်ကိုလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေမိ
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးကို နှင်းအဆောင်မှာ ရပ်တည်
ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး၊’

‘သူကတော့ သူ့အတွက်နေရာလို့ ယူဆနေတာ အမှန်ပဲ’
ချာမင်သည် မျက်မိမှာကြုတ်ပြီး အလေးအနက် စဉ်း
စားတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...
‘ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ သူ့ရဲ့
ကောင်း ဝန်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တွက်မိနေတာကတော့’
‘ပြောပါ... သူ့ရဲ့ကောင်းဝန် ပြောပါ’

‘သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟန်ဆောင်ပြီး ရက်လမျှားစွာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ပြီး သိုင်းအားကျင့်နေတဲ့ကိစ္စပဲ’

အခန်း (၁၅၆)

တာဝန်ကိုယ်စီ

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းရှိ ဝဟိုချက်မတွင် ဝန်ရင်မော်၊
လိန်ကူးချီနှင့် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိုင်
မိကြလေပြီ။

ချာမင်သည် တုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် စကား
စသည်။

‘သူ့ရဲ့ကောင်းဝန်၊ ဘာပြောစရာ ရှိနေပါသလဲ’
‘မနက်ဖြန်ညဟာ လပြည့်ညပဲ ဆရာကြီး’
‘ဒီတော့၊ လိုအပ်တာကို ပြောပါ သူ့ရဲ့ကောင်းဝန်’
‘ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ဆွေးနွေးထားတဲ့အတိုင်း’

‘အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ဝန်၊ ဘယ်လို စဉ်းစားမိသလဲ’
 ‘သိုင်းလောတမှာ လပေါင်းများစွာ သိုင်းကျင့်စဉ် ကျင့်တာ’
 ကို ကြားဖူးပါသလား’
 ‘ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ထိုင်တည်း လပေါင်းများစွာ ကျင့်တယ်လို့
 တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး’
 ‘ဒီအချက်ဟာ အားနည်းချက် တစ်ခုပဲ၊ သူ ဒီလိုလုပ်နေ
 တာဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးဖို့ တိတ်
 တဆိတ် လှုပ်ရှားနေတာလို့ မြင်တယ်’
 အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် ဖျောင်းခနဲ လက်ခုပ်တီးလိုက်
 မိသည်။
 ‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအချက်ကို ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားမိခဲ့သလဲ’
 ‘အဲဒီလိုသာ စဉ်းစားမိရင် လူတိုင်းလူတိုင်း လူတော်တွေ
 ချည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျ၊ လူညံဆိုတာ ဘယ်ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ’
 ကူဝေ့က အားမနာတမ်း ပြောတော့သည်။ ‘ဝန်ရင်မော်
 ပင် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။
 ‘ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ညီရဲ့’
 ‘ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါဗျ’
 ‘ကောင်းပြီ၊ အချိန်ရတုန်း ရှာဖွေစစ်ဆေးကြရအောင်’
 လား’
 ‘ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရှာဖွေမှုကို လူမသိဖို့ အရေးကြီးတယ်
 ဆရာကြီးချာမင်’

‘စေ့စပ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် လူများဖို့တော့ လိုတယ်’
 ‘အိုး... လူများရင် သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာပေါ့’
 ကူဝေ့က မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောသည်။
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီး ကူပြောသလို
 သဘောရပါတယ်’
 ‘ဟဲဟဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကူဝေ့အမြော်အမြင် ကြီးလာပြီလို့
 ဆိုရမယ်’
 ချာမင်စကားကြောင့် လိန်ကူးချီ ရယ်တော့သည်။
 ‘မှန်သပေါ့ဗျာ၊ မှန်သပေါ့’
 ကူဝေ့က ရယ်သွမ်းသွေးသည်။
 ချာမင်က...
 ‘ငါ့ညီက အသက်သာကြီးတယ်၊ ကလေးစိတ် မကုန်သေးပဲ
 ကိုး’
 ‘ဟား... ဟား... ဟား’
 လိန်ကူးချီသည် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိတော့
 သည်။ ဝန်ရင်မော်က အစီအစဉ်ကို ချက်ချင်း ပြောတော့သည်။
 ‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ပဲ တာဝန်ယူ စုံစမ်း
 ကြမယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာခွဲပြီး လေ့လာမယ်၊ သုံးနှာရီပြည့်ရင်
 ဒီနေရာမှ ပြန်ဆုံကြမယ်’
 ‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်အရှေ့ဘက်ကို သွားမယ်’
 ကူဝေ့က...

‘ကျုပ်ကတော့ တောင်ဘက်’

လိန်ကူးချီနှင့် ဝန်ရင်မော်သည် အနောက်ဘက်နှင့်
မြောက်ဘက်ကို တာဝန်ယူလိုက်ကြသည်။

လိန်ကူးချီသည် မြောက်ဘက်ဖြစ်ပြီး ဝန်ရင်မော်သည်
အနောက်ဘက်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅၇)

ခန်းမအလည်မှ အန္တရာယ်

သုံးနာရီ ဟူသော အချိန်သည် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မကြာ
ခင်မှာပင် ကုန်ဆုံးသွားတော့သည်။

ချာမင်၊ ကူဝေ့နှင့် လိန်ကူးချီတို့သည် ဝန်ရင်မော်နှင့်
ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဝန်ရင်မော် ပြုံးနေမိသည်။

ထို့နောက်...

‘ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တာကတော့ အနောက်ဘက် တောင်
ကြောက ဆီးပန်းတောအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ မြေ
အောက်လိုက်ခေါင်း ရှိနေတယ်။ နဂိုကတည်းက ရှိနေတဲ့ လိုက်

ခေါင်းလား ဆရာကြီး'

ချာမင်နှင့် ကုဝေ့တို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

ချာမင်က...

'ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား သူရဲကောင်း ဝန်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ချာမင်၊ သေချာပါတယ်၊ အဲဒီလိုက်ခေါင်းဟာ နှင်းတွေ ဖုံးနေပါတယ်၊ လိုက်ခေါင်းပေါ်မှာ သစ်သားအပြားကြီးတစ်ခု ဖုံးထားပါသေးတယ်'

'ဟုတ်လား၊ အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ကုဝေ့ မင်းကော သိသလား'

'မသိဘူး အစ်ကိုကြီး၊ နောက်ပေါ် လိုက်ခေါင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'အင်း... အဲဒီလိုက်ခေါင်းဟာ တော်တော်ဝေးဝေးအထိ ခရီးပေါက်မယ့် လိုက်ခေါင်းပဲ၊ မည်းလိုက်တာလဲ မှောင်လို့'

'ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီမြေအောက်လိုက်ခေါင်းဟာ ဒီမြေအောက်လိုက်ခေါင်းဟာ...'

ချာမင်သည် အလွန်အံ့ဩနေတော့သည်။ ကုဝေ့က ဝင်မေးသည်။

'ဘယ်အထိတောင် ရောက်ခဲ့သလဲ'

'အထဲတော့ ဝင်မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှ ထွက်ပေါက် ရှိမှာတော့ သေချာတယ်'

'အထောက်အထားက...'

'တစ်ဘက်မှာ အပေါက်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်ထွက် လို့ရမှာလဲ၊ တစ်ဘက်က ပိတ်ထားရင် တစ်ဘက်က ဖွင့်ထားရမယ်' ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တောင်ကလပ်ပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်...'

'တောက် ကျုပ် တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ' ဝုန်း...'

ကုဝေ့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ကြမ်းခင်းကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ဝစ်လိုက်တော့သည်။

ထူးခြားသောအသံကြောင့် ချာမင် အံ့ဩသွားသည်။

'ဟ... ဒီမှာလည်း လိုက်ခေါင်း ရှိနေပြီ'

ချာမင်သည် တအံ့တဩပြောရင်း ကြမ်းခင်းကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝန်ရင်မော်က ကမန်းတတန်း တားသည်။

'မလုပ်နဲ့'

ချာမင်လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။

'ဒါ ပိုမကောင်းဘူးလား'

'တစ်ခြားမှ ထွက်ပေါက် ဝင်ပေါက် ရှိနေပြီဆိုတော့' ဝန်ရင်မော်သည် ငြိမ်ငြိုး စဉ်းစားနေပြန်သည်။

မကြာခင်မှာပင် အသိတစ်ခု ဝင်းခနဲ လက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးကလေးတစ်ပွင့် ပွင့်လာသည်။

‘ဆရာကြီးချာမင်၊ ခေါင်းစေးအေးထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ကူညီပါ’

‘ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ’

‘ဟောဒီနေရာက ကျောက်ပြားကြီးကို ခြေစွဲလက်ရာ မပျက်အောင် ထုတ်ယူချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရာတွေ လည်း ကျန်မနေစေရဘူး’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

သို့နှင့် ခန်းမဆောင် ဗဟိုချက်မမှ ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို ချီမကြတော့သည်။

‘သတိထား...’

‘စိတ်ချ သူ့ရဲကောင်းဝန်’

‘ကူငှေ့နှင့် လိန်ကူးချီတို့သည် ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။’

မကြာခင်မှာပင် ကျောက်ပြားချပ်ကြီး ကြွတက်လာသည်။

ကျောက်ပြားချပ်ကြီးအပေါ်သို့ ကြွလာသည်နှင့် သတိ

ထားပြီး ဘေးတွင် ချထားလိုက်ကြသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျောက်ပြားကြီးအောက်တွင် လိုက်ခေါင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။

သူတို့အားလုံး လိုက်ခေါင်းကို လေ့လာကြသည်။

လူတစ်ရပ်ခန့် နက်သည့်နေရာတွင် ကျောက်လုံးကြီး

လို မည်းနေသော ငွေလုံးကြီးလိုလို အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ချာမင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘တော်တော် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ပဲ’

‘ဟား... ဟား၊ ကျုပ်တို့တွေ အမျိုးတခြား အသားတခြား စိမယ့်ကိစ္စပါလား၊’

‘ကူငှေ့စကားကြောင့် ကျန်သုံးယောက် ပြူးသွားသည်။

‘သူ့ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ မလွန်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဝဲ ဟဲ...’

‘ခင်ဗျား တော်တော်သဘောကောင်းပုံရတယ်... ဟဲဟဲ’

ကူငှေ့က ရယ်ရယ်မောမော လှမ်းပြောသည်။

ဝန်ရင်မော်က အခြေအနေကို စေ့စေ့ပစ်ပစ် လေ့လာနေ

အား... ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြိုကျပျက်စီးစေပြီး

သူတွေအများကြီးကို သေကြေပျက်စီးစေနိုင်တဲ့ လက်နက်ပုန်းပဲ၊

ပေါက်ကွဲအားကြီးသလောက် မီးလောင်တိုက်သွင်းနိုင်တဲ့ လက်

နက်ပါလား၊ ဒီလက်နက်ပုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ကြိုးဟာ ဘယ်

အထိ ရှိနေသလဲ’ ဟု ပြောနေတော့သည်။

ထို့နောက်... .

ထိုလက်နက်ပုန်းကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ယမ်းမှုန့်

များနှင့် ကျစ်ထားသည့် ကြိုးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

စိတ်ချသွားသည်နှင့် ထိုအလုံးကြီးကို မယူလိုက်သည်။

လက်နက်ပုန်းသည် လူခေါင်းလောက်ကြီးသော လက်နက်ပုန်းပင်။

ဝန်ရင်မော်သည် လက်နက်ပုန်းကြီးကို ဆရာကြီးကူကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဘေးတွင်ချထားသော ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို ချာမင်နှင့်အတူ မပြီး နေသားတကျ ပြန်ချသည်။

လိုက်ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် ခြေရာလက်ရာမတူအောင် ချွတ်ယွင်းချက်မရှိအောင် ပြန်လုပ်ကြသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်သည်။
မေမုန်ချူး ဤအဆောင်ခန်းမကို ရွေးချယ်ခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းသော အကြံအစည်ဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်းပေးတကား။

အခန်း (၁၅၈)

ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်း

လပြည့်ညပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထန်းချွန်စခန်း တောင်ပေါ်၌ကား လရောင်ဝင်းဖြာခြင်း

မရှိပါ။

ထို့တောင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင်လည်း လပြည့်ဝန်းကြီးကို ခွန်မှုန်မွှားမွှားလေးသာ မြင်ရပါသည်။

လရောင်သည် တဖွဲဖွဲကြွေသက်နေသော နှင်းကမ္မလာကို

ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် နှင်းကမ္မလာကြီး ဖြန့်ကျက် လှမ်းမိုး

နေသဖြင့် မှိုင်းမှုန်ပြီး အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းအဆောင်အတွင်း၌ သင့်တင့်နေရာယူပြီး ထိုင်နေသူများနှင့် မတ်တပ်ရပ်နေသူများ ပြည့်နေသည်။

ခန်းမဆောင် ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် ရှိနေသူများကား... သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်၊ ထန်းရှန်း ဝိုက်ချုပ်ကလေးမော်လင်၊ နာယက ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချာမင်နှင့် ကူဝေ။

ဂဠုန်လေးကောင်ဘွဲ့ ရလေးယောက်၊ အမျိုးသမီးဓားသမား ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ ချန်ချင်းယင်းနှင့် အင်္ကျီဝါ စည်းကမ်းထိန်းကြီးများဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်ကား ထိုလူစုထဲတွင် လိန်ကူးချီကို မတွေ့ခြင်းပင်။

မော်လင်သည် အမြင့်ဆုံး ငွေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး သူ့ဘေးတွင် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ရံပြီး ထိုင်နေသည်။ ဆရာကြီးချာမင်၏ဘေးတွင်မူ ဝန်ရင်မော်ဖြစ်သည်။

သူတို့နောက်တွင် ရပ်နေသူများကား ဂဠုန်လေးကောင်ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး၏ ဝဲယာတွင်မူ အမျိုးသမီး ဓားသမား ခြောက်ယောက်စီ ရပ်နေသည်။ စီးမင်ရှန်းကော ဝှမ်းယီလူဝါပါသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ လူများသည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ဤသို့ ငြိမ်သက်နေကြခြင်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေသည်။

မှန်သည် ခန်းမဆောင် အတွင်းရှိ လူများသည် နှုတ်ငြိမ်နေကြသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အားလုံးထဲတွင် ဝန်ရင်မော်တစ်ယောက်သာ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ မရှိဘဲ လေးနက်တည်ကြည်နေသည်။

ဤညသည် ထန်းရှန်းဝိုက်ချုပ်ကြီးနှင့် သိုင်းကျမ်းကို အလဲအလှယ်ပြုကြသည့် ညပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ညသည် ကုန်လွန်ခဲ့သော ညပေါင်းများစွာထက် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းနေခြင်းပင်။

အဆင်မသင့် အကြောင်း မညီညွတ်လျှင် ဤခန်းမဆောင်၌ သွေးချင်းချင်း နီရဲပေလိမ့်မည်။ သွေးချောင်း စီးရပေလိမ့်မည်။

မည်သို့သွေးသည် ဤခန်းမဆောင် ကြမ်းခင်း၌ အိုင်ထွန်းပေမည်နည်း။ တပ်အပ်သေချာ ပြော၍မရပေ။

သွေးနှင့်အသက်၊ အသက်နှင့်သွေး၊ တရားမှုနှင့် မတရားမှု၊ သွေးနှင့်သစ္စာ၊ ဓာယာကလဲ့စာ။ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ညပေတကား။

ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်သည် တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာပြီတည်း။

အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ချိန်းဆိုထားသူ၏ အရိပ်အရောင်၊ အသံအရိပ်ကိုပင် မမြင်ရသေး။ မကြားရသေး။

သို့နှင့် ညဉ့်ဦးယံပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ မော်လင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုဒဏ်ကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် အဘိုးကြီးချာမင်ကို လှည့်ပြောတော့သည်။

‘အဘိုးကြီး၊ သူ့ရောက်မလာသေးပါလားဗျ၊ ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ’

အဘိုးကြီးချာမင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ငါလည်း ဘယ်သိမှာလဲကွ၊ ဆန္ဒစောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ အချိန်တန်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့’

မော်လင်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသဖြင့် ဝန်ရင်မော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် မော်လင်တုန်လှုပ်မှုကို သိမြင်နေသဖြင့် ထိမထင်ဟန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မော်လင်၊ ကျုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမှာပါ သိုင်းလောကမှာ ‘မဟာရတနာသိုင်းကျမ်း’ ကို မမက်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ သူ့ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦးဝန်၊ ဒါပေမယ့် ခုထိရောက်မလာသေးတာ ခက်တယ် ဦးဦးရဲ့’

‘သူ့ လာနေလောက်ပါပြီ၊ အချိန်နည်းနည်းစောသေးလို့ပါ’

ဝန်ရင်မော်သည် ဒါပဲပြောပြီး စကားဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ မော်လင်သည် ဝန်ရင်မော်စကားကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်၌ကား မိခင်ကြီး၏မျက်နှာကို တရစ်ဝဲဝဲ မြင်ယောင်နေသည်။

ရင်ခုန်ဖွယ် ကောင်းလေစွတကား...။

ဝန်ရင်မော်၏ ရေရွတ်သံကို ချာမင် ကြားလိုက်ရသည်။
မကြာပါ။ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ် အစောင့်တစ်ယောက် ပြေးဝင်
လာသည်။

ခန်းမ အဝင်ပေါက်တွင် ရပ်ပြီး အသံပြုသည်။

* 'ဝိုက်ချုပ်ကလေးခင်ဗျား..'

'ဝင်ခဲ့ပါ။ ဝင်ခဲ့ပါ'

မော်လင်က အလောတကြီး လှမ်းခေါ်သည်။

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် ရှေ့ကိုတိုးလာသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဂါရဝပြုပြီးသည်နှင့် အစီရင်
လာသည်။

'ချိန်းဆိုသူ ရောက်လာပါပြီခင်ဗျား'

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်
ဆုတ်သွားသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ယမ်း
ပြလိုက်သည်။

သတင်းပို့သူ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင်
ခြေသံများကို ကြားရတော့သည်။ ခြေသံသည် လေးယောက်ထက်
ပိုလွန်သော ခြေသံများ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ
သူများကား လေးယောက်သာဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မေမုန်ချူး၊ ရွှေချန်ရိုး၊ စွန်းပုရွှေကန်နှင့်
မော်လင့်မိခင် ဝိုက်ချုပ်မိန်းမချောကြီးတို့ဖြစ်သည်။ ရွှေချန်ရိုးနှင့်

အခန်း (၁၅၉)

သားနှင့်အမေ

ရုတ်တရက်...

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သော ခရာမှုတ်သံ ပေါ်လာ
သည်။

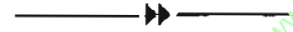
ထိုအသံကြောင့် မော်လင့်ရင်ထံ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။
ထိုင်နေသူများသည် ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဝန်ရင်မော်ကား ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေဆဲပင်တည်း။

'လာပြီ'

မော်လင့်အသံ ထွက်လာသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး မလာတာလဲ'

စွန်းပုရွှောက်တို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်မိန်းမချောကြီးကို သူတို့ နှစ်ယောက်
ကြားတွင် ညှပ်၍ တွဲခေါ်လာခြင်းဖြစ် သည်။

မော်လင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မြင်သည်နှင့် 'မေမေကြီး'
ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

'မော်လင်... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ'

ဝန်ရင်မော်ငေါက်သံကြောင့် မော်လင် ငြိမ်သွားသည်။
မငြိမ်၍မဖြစ်။ အခြေအနေသည် အမှားမခံသည့် အခြေအနေ
ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် 'မေမေကြီး မေမေကြီး' ဟု ရေရွတ်နေမိသေးသည်။
မေမုန့်ချူးသည် ထိုအသံကို ဂရုပြုခြင်း မရှိပေ။ သူမ၏

အမူအရာသည် သောကမဲ့ဟန်အပြည့်နှင့် တည်ငြိမ်နေသည်။
ဝန်ရင်မော်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

သူမသည် ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာအောင် ပြုံးသည်
ထက် ပြုံးနေသည်။

အလှဆုံး အပြုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းပင်။

ထိုအပြုံးသည် ချစ်စရာကောင်းသလောက် စွဲမက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းသလောက်၊ ကြောက်စရာကောင်းသော အပြုံးဖြစ်သည်ကို
ဝန်ရင်မော် သိပြီး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၆၀)

မာနဝက်ပါ

မကြာပါ။
မေမုန့်ချူးထံမှ ချိုလွင်သောအသံလေးထွက်လာသည်။
'မဟာရတနာသိုင်းကျမ်းကို ယူလာနိုင်ခဲ့ပြီလား ဝန်'
'အသင့် ရှိနေတယ်'
ဝန်ရင်မော်အသံ အနည်းငယ်မာနေသည်။
မေမုန့်ချူးက အောင်နိုင်သူလို ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။
'ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေလားရှင်'
'ကြည့်ရပါတယ်၊ ကြည့်ရပါတယ်'
ဝန်ရင်မော်က သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ထောင်ပြ

လိုက်သည်။

'ဒီမှာ အဲဒါ မဟာရတနာသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ပဲ' မေမုန့်ချူး၏ မျက်လုံးအရောင် ပိုပြီး ဝင်းလက်တောက် ပြောင်လာသည်။

'အတုလား၊ အစစ်လားဆိုတာကို ခွဲခြားဖို့ လိုအပ်ပါသေး တယ်ရှင်'

ဝန်ရင်မော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ပြုံးနိုင်လာသည်။ သိုင်းကျမ်း၏ ရှေ့ဆုံးတစ်မျက်နှာကို ရွမ်းခနဲ ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လုံးချေကာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

မေမုန့်ချူးသည် စက္ကလုံးကလေးကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ပြန် ကြည့်သည်။ စာသားများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြုံးသည်။

'ဒီစာရွက်ကို ပြန်ပေးဖို့ လိုပါသေးသလား'

'မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ယူထားလိုက်ပါ'

မေမုန့်ချူးသည် စာရွက်ကလေးကို ကျကျနနခေါက်ပြီး အကျီရင်ဘတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

'ကဝေမကြီး...'

မော်လင့်အသံ ထွက်လာသည်။ မေမုန့်ချူးက ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် မထီတရီ ပြုံးသည်။

'ကဝေမကြီးတဲ့လား... ဟင်းဟင်း အရင်တုန်းကတော့ မေမေ မေမေလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သေးတယ်နော်၊ ခုတော့... ဟင်း

ဟင်း'

မေမုန့်ချူးက မလိုအပ်သောစကားကို ပြောရင်း တဟင်း တဟင်း ရယ်ပြန်သည်။

သူမ၏ ပြုံးရယ်မှုကို မည်သူကမျှ လှသည်ဟု မယူဆကြ ချေ။ မော်လင့်သည် ပြင်းထန်သော သောကဝေဒနာကို ခံစား နေရသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်။

'မော်လင့် ထိုင်နေစမ်း'

ချာမင်၏ မာကျောခက်ထန်သော အသံကြောင့် မော်လင့် ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ မေမုန့်ချူးက ပြုံးပြီး အရေးဆိုပြန်သည်။

'ကျွန်မ ပြောချင်တာ ရှိနေပါသေးတယ်'

'ပြောပါ။ ဘာပြောချင်လို့လဲ'

ချာမင်က စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

မေမုန့်ချူးသည် သရော်ပြုံးပြုံးပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက် ပြန်သည်။

'ဒီလိုပါ။ ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ချုပ်ကိုင် ထားသူဖြစ်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ မဟာရတနာ သိုင်းကျမ်းလဲလှယ် ရေးကိစ္စကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်နေသူဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ဂိုဏ်းချုပ်နေရာမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုသင့်တယ်'

မေမုန့်ချူးစကားကြောင့် ချာမင်ကော ကူဝေ့ပါ မျက်စိ ပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားသည်။

'ဆရာကြီး ချာမင်၊ လိုအပ်သလို စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ'

ဝန်ရင်မော်၏ အကြံပေးမှုကြောင့် ချာမင်သည် မတော့
မနပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ချာမင်သည် မော်လင့်ဘေးတွင် သွားရပ်ပြီး အခြေအနေ
ကို စောင့်ကြည့်သည်။

ဝန်ရင်မော်ကား နေမြဲအတိုင်းပင်။

မေမုန့်ချူးသည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ လျှောက်လာရင်း ဂိုဏ်း
ချုပ်နေရာ ငွေကုလားထိုင်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

စွန်းပုရွှောက်တို့သည် သူမနောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။
သတိလစ်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့မူ ချုပ်ကိုင်ထားဆဲ

ဖြစ်သည်။

မေမုန့်ချူးသည် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ခြင်းမပြု
ချေ။

မတ်တတ်ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

ချထားသော ကုလားထိုင်များသည် နီးကပ်ခြင်းမရှိသဖြင့်
သူမနှင့် ဝန်ရင်မော်သည် ဆယ်တောင်ခန့် ကွာနေသည်။

မေမုန့်ချူးသည် မတ်တတ်ရပ်နေရင်းက ခန်းမဆောင်ထဲ
မှ လူများကို ပြုံးကြည့်နေပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ... .

‘အားလုံး မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ
အကောင်းပကတိ ရှိနေပါတယ်။ သတိလစ်နေတာကတော့ သွေး
ကြောပိတ်ထားလို့ပါ’

မေမုန့်ချူး သတိလစ်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုးပြီး ပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အဆိပ်သင့်အောင် လုပ်ထားသလား’

ဝန်ရင်မော်က ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် လှမ်းမေးသည်။

‘ကျွန်မကို ဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား’

‘ခင်ဗျားဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါဘူး’

မေမုန့်ချူးရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤစကားသည်
သူမ၏အတ္တကို ထိခိုက်စေသည့် စကားပင်။

သို့သော်... .

သူမ ပြုံးနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။

‘မယုံကြည်ရင် သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ နောင်မှ
နောင်တရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး’

မေမုန့်ချူးအသံက မာသည်။

ဝန်ရင်မော်က ထပ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ သွေးကြော ဖွင့်မပေးသေးတာ
လဲ’

‘အချိန်တန်ရင် ဖွင့်ပေးမှာပေါ့ရှင်’

မေမုန့်ချူးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး၏ သွေးကြောများကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး သတိပြန်

ရလာသည်။

သူမသည် သတိရလာသည်နှင့် 'မော်လင်' ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

မော်လင်သည် မျက်ရည်များ ဝဲနေရင်းက 'မေမေကြီး' ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ရှေ့ကို တိုးထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ရှေ့ကို တိုး၍ မရပေ။

ချာမင်နှင့် ကူဇော့ကိုက ချုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့်ပင်၊ 'ငြိမ်ငြိမ်နေ မော်လင်၊ ငါ့ဆီ တိုးမလာနဲ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့က ချက်ချင်း သတိလှမ်းပေးသည်။

ထို့နောက်...

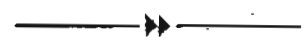
ချာမင်နှင့် ကူဇော့တို့ကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဝန်ရင်မော်ကို မြင်သော်...

'ဒါ သူ့ရဲကောင်းကြီး ဝန်ရင်မော် မဟုတ်လား' ဟု မေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့၏ မျက်နှာသည် လပြည့်ဝန်းကြီးလို ဝင်းပလာသည်။

'မင်း... မင်း ဟာ ငါ့မောင်လေးပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မမလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတွင်းအား ကျင့်စဉ်နဲ့ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး'

'အားလုံးကောင်းနေပါတယ်၊ ဘာအဆိပ်သင့်မှုမှ မရှိပါဘူး'

'သေချာပါသလား'

'သေချာပါတယ် ငါ့မောင်'

ဝန်ရင်မော် ကျေနပ်သွားသည်။

မေမုန့်ချူးအသံ ထွက်လာသည်။

'အားလုံးကျေနပ်မှု ရှိပြီဆိုရင် အလဲအလှယ် လုပ်ကြရအောင်လား'

'အချိန်တန်ပါပြီ မုန့်ချူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က သိုင်းကျမ်း'

စစ်ပေးလိုက်မယ်'

မေမုန့်ချူး ခေါင်းယမ်းသွားသည်။

'ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲရှင်၊ ရှင်က လေဟာနယ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို လီအောင်စိန်ကဲ့ နတ်သိုင်းစွမ်းအား'

ပြန်ဆွဲယူသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မြွေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်'

ဝန်ရင်မော်သည် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ရှင်ပြောတဲ့ နည်းလမ်းထက်ကောင်းတာ မရှိတော့ပါဘူး ရှင်’

‘ဟဲဟဲ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ၊ ကျုပ် ပြန်ဆွဲယူမှာ မကြောက်တော့ဘူးလား’

‘ကျွန်မ အနံ့ အအ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင် ပစ်ပေးလိုက်တဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် လမ်းခုလတ်ရောက်မှသာ ကျွန်မက ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ’

‘ရပါတယ်၊ ကဲ... အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား’

‘ဖြစ်ပါပြီ’

‘ပစ်တော့မယ်နော်’

‘ပစ်ပါ’

‘ရော’

မဟာရတနာသိုင်းကျမ်းသည် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး မေမုန့်ချူးဆီ လွင့်လာသည်။

‘ဝိုဏ်းချုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဝန်ရင်မော်က လှမ်းပြောသည်။

မေမုန့်ချူး လက်မြှောက်လိုက်သည်တွင်၊ စွန်းပုရှောက်နှင့်

ရွှေချန်ရိုးတို့က ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဝန်ရင်မော်ရှိရာသို့ လှစ်ခနဲ တိုးလာ

သည်။

သူမသည် ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော သိုင်းကျမ်း

အခန်း (၁၆၁)

ရွှေလင်ဗန်းပေါ်က လက်ဆောင်

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားလို စိတ်ကူးမျိုးကို နေရာပေးထားဘူး မုန့်ချူး’

‘လေးစားပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စပါပဲ၊ သတိမမူ ဂူမမြင်ပါဘူးရှင်၊ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဟာ အရာရာကို သတိရှိလိုပါတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့’

‘ကြိုက်သလို ပြောပါ’

မေမုန့်ချူးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ... .

ကို လှည့်ပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။

သူမ ဝန်ရင်မော့နောက် ရောက်သွားချိန်တွင် သိုင်းကျွမ်း
စာအုပ်လည်း မေမုန့်ချူးလက်ထဲ ရောက်နေလေပြီ။

ထိုစဉ် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားများ လှုပ်ရှားလာကြသည်။

'ဘယ်သူမှ မလှုပ်နဲ့နော်'

မေမုန့်ချူးက ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဟိန်းဟောက်သည်။

ဝန်ရင်မော်က

'လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလှုပ်ကြနဲ့ဦး၊ သူပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါ

ဘူး'

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားများ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ မေမုန့်ချူးက

တဟင်းဟင်းရယ်သည်။

'အပြောမကြီးပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ထွက်လို့ ရ၊မရ စောင့်ကြည့်

စမ်းပါ'

မေမုန့်ချူး အချက်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဝန်ရင်

မော်က ဖြတ်ပြောလာပြန်သည်။

'ခဏနေပါဦး မေမုန့်ချူး၊ လက်ဆောင်ပေးစရာ ရှိလို့ပါ'

မေမုန့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ရင်လည်း

ထိတ်သွားသည်။

'ဘာလက်ဆောင်လဲ'

'မကြာခင် သိရမှာပေါ့ မုန့်ချူး'

ဝန်ရင်မော်က လက်မြှောက်ပြလိုက်စဉ်မှာပင် ဝန်ရင်

မော့ဘေးထောင့် တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသော မီးခိုးပြာ အကျီဝတ်
လူတစ်ယောက်သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။

သူ့လက်မတွင် ရွှေလင်ပန်းတစ်ခု ပါလာသည်။

ရွှေလင်ပန်းပေါ်တွင် ကတ္တီပါ အနီစနှင့် ထုပ်ထားသော

အထုပ်တစ်ထုပ် ရှိနေသည်။

မီးခိုးပြာ အကျီဝတ်သည် လင်ပန်းကို ကိုင်ပြီး ဝန်ရင်မော့

ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဝန်ရင်မော်က မေမုန့်ချူးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကတ္တီပါစကို

ဖယ်လိုက်သည်။

'ဟဲ့က၊ လူခေါင်းလောက်ရှိသော၊ ကျောက်တုံးကြီးလို

မည်းနေသော ငွေလုံးကြီးကို အလုံးကြီးတစ်လုံး ဘွားခနဲ ပေါ်လာ

သည်။ ဤအရာသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ပေါက်ကွဲအား ကြီး သော

လက်နက်ပုန်းကြီးပင်။

မေမုန့်ချူးသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ မျက်စိဖျက်

မျက်နှာဖျက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဤအလုံးကြီးသည် သူမ၏ အပြုံးကို ဖျက်ဆီးချေမှုလိုက်ပြီ

ဟည်း။

အခန်း (၁၆၂)

သူသေ ကိုယ်သေ

'လက်နက်ပုံနံ့'

ရွှေချန်ရိုးနှင့် စွန်းပုရွှောက်တို့၏ လန်အော်သံ ပေါ်လာ
၏။ မေမုန်ချူးသည် ချက်ချင်း ကြွေပြန် ဆည်လိုက်သည်။

'သူရဲကောင်းကြီး ဝန်၊ ရှင်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ခေါင်း
ဆောင် ပီသပါပေတယ် ရှင် . . . ဟင်း ဟင်း'

ဝန်ရင်မော်က ခေါင်းခါပြီး ပြောလာသည်။

'မချီးကျူးပါနဲ့ မုန်ချူး၊ ဒီပစ္စည်းကို ဆရာကြီးချာမင်နဲ့
ဆရာကြီးကုဝေတို့ကြောင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပါ'

'ဒီလိုဆိုလည်း အားလုံးကို လေးစားပါတယ်ရှင်၊ ကဲ

. . . ကျွန်မ ပစ္စည်းကို ကျွန်မလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ'

ဝန်ရင်မော်က သူ့ပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောလာသည်။

'ကျုပ် ပြောချင်ပါသေးတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
ယူခဲ့တာပါ။ ခုချိန်မှာ ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ပစ္စည်း
ဖြစ်နေပါပြီ။ လိုချင်ရင်တော့ အဆန်မရှိတဲ့ အခွံကြီးကို ကြိုက်သလို
ယူသွားနိုင်ပါတယ်'

'အသုံးမကျတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်နေမှတော့ ဘာလုပ်ဖို့ အလေးခံ
ပြီး ယူနေရမှာလည်းရှင်၊ ရှင်ပဲ ယူထားလိုက်ပါတော့'

ဝန်ရင်မော်သည် ကိစ္စတစ်ခုပြီးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး ပြုံးလာသည်။ ထို့နောက် မေမုန်ချူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်
သည်။

'ကျုပ် မေးချင်သေးတယ် မုန်ချူး'

'ကျွန်မမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးနေဖို့ အချိန်မရှိ
ဘူး'

'ရသင့်သလောက်တော့ ရပါသေးတယ်လေ ဟဲဟဲ. . .

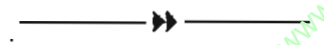
ကျုပ် မေးတာသာဖြေပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်ငြိမ်းရန်သူတွေ
လား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးခဲ့တာလဲ'

'နောက်မှ ရှင်းပြပါမယ်ရှင်'

'နောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားအတွက် မရှိတော့ဘူး'

'ရှင်က ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်တော့မှာလား'

'ခင်ဗျားပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဖခင်ရဲ့ ရန်ကြွေးကို မဆပ်

ဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ မှန်တယ်၊ ကျုပ်အဖေအတွက် ကျုပ်
စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်'

'ဟင်းဟင်း... ကျွန်မကလည်း နှင်းအဆောင်ထဲကနေ
အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထွက်မယ့် မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး'

'ခင်ဗျားတော်တော် အပြုံးကြီးချင်နေတာကိုး၊ တစ်ခုတော့
ပြောချင်ပါတယ်၊ လိန်ကူးချီတစ်ယောက် ဒီအဆောင်ခန်းမထဲမှာ
မရှိတာကို သတိပြုမိသလား'

မေမုန့်ချူး၏ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်သည် နဖူးပေါ် မြင့်တက်
သွားသည်။

ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဝေ့စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လိန်ကူးချီကို မတွေ့။

'ဟုတ်တယ် သူ မရှိဘူး'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ... ဟင်းဟင်း'

'သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား မသိချင်ဘူး
လား'

'ပြောသင့်ရင် ပြောပြစမ်းပါရှင်'

မေမုန့်ချူးသည် မခိုးမခန့် လုပ်နေပြန်သည်။ ဝန်ရင်မော်
က ပြုံးပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောတော့သည်။

'လိန်ကူးချီဟာ သူ့အဖော်တွေနဲ့ မြေဒေသက်လိုက်ခေါင်း
တစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းပြီးသွားပါပြီ၊ အခုဆို အနောက်ဘက် ဆီးပန်း
တောအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နားက နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ လိုက်ခေါင်း

ပေါက်မှာ ရှိနေပါတယ်'

'ဟင်...'

မေမုန့်ချူးနှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံသည် အလွန်ကျယ်
လောင်လွှားသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်
ချားသွားပြီး မျက်နှာပျက်နေတော့သည်။

သူမသည် အလွန်ဒေါသထွက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရယ်ခြင်း
ပြုံးခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။ ဒေါသ ပျက်လုံးရောင်သည် ကြောက်စရာ
ကောင်းအောင်တောက်နေလေသည်။ ညာဘက်လက်ထဲတွင် မည်း
မည်းအလုံးလေးတစ်လုံးကို အသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေပြီ။

အတန်ကြာမှ ထိုအလုံးလေးကို ကိုင်မြှောက်ပြီး...

'ဒါ ဘာလဲ ဝန်ရင်မော်' ဟု မေးတော့သည်။

ဝန်ရင်မော်က...

'လူတွေကို သေကြေပျက်စီးအောင်လုပ်နိုင်တဲ့၊ ပေါက်ကွဲ
စေတတ်တဲ့ ခေတ်သစ်လက်နက်ပုန်းတစ်ခုပေါ့ဗျာ' ဟု ဖြေလေ
သည်။ သူမပြည်သည် အေးစက်စက်နိုင်သော ဖြေသံဖြစ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ သေးသေးငယ်ငယ်လေး ဖြစ်ပေ
မယ့် နှင်းအဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုတော့ ကြေမှုပျက်စီးသွားနိုင်
စွမ်း ရှိပါတယ်ရှင်'

'ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ သွားမယ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို
စောင့်ကြပ်ပြီး လိုက်ပို့ပါ'

ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ အငြိုးထားနေသလဲဆိုတာကို ဖြေပါ'

ဝန်ရင်မော်အသံ သိသိသာသာ မာကျောလာသည်။

'ဟင်းဟင်း... ရှင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သံတုံးသံခဲတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အများသူငါကို အသွေးနဲ့အသား နဲ့လူပါ'

'မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ပုန်းဟာ ဘယ်လိုပစ်ခင် ကျုပ်ကို ပစ်ခင်ပါဘူး'

'ဒီလိုလား၊ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မ စမ်းသပ်ကြည့်ပါမယ်၊ ချန်ရိုးနဲ့ စွန်းပုရွှောက် ဘေးဖယ်'

မေမုန့်ချူးက သူ့ဘက်သားကို ချက်ချင်းအမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက်... လှေကားထစ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသည်။ ရွှေချန်ရိုး နှင့် စွန်းပုရွှောက်က သူမနောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

'ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားအားလုံး နောက်ဆုတ်သေးဖယ်ပေး ကြပါ'

အားလုံးနောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ အဆောင်ခေါင်းရင်း ကုလားထိုင်တွင် ဝန်ရင်မော် တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့သည်။

သူ့နောက်တွင်လည်းလူမရှိတော့။ သူ့ဘေးတွင်မူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့ ရပ်နေဆဲရှိသည်။

'မမကြီး နောက်ဆုတ်ပေးပါ၊ ဘေးဖယ်ပေးပါ'

'အို... ငါ့မောင် ဇွတ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ အဖေကြီးရဲ့

ရန်ကြေးကို နောင်မှယူလည်း ရပါတယ်၊ ခု သူ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ' မဖြစ်ဘူး မမ မဖြစ်ဘူး၊ မဟာရတနာသိုင်းကျွမ်း သူ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှု ကြီးနေသဖြင့် ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘေးဖယ်နေပါ'

မေမုန့်ချူးက ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးပြီး သတိပေးသည်။ ဝန်ရင်မော် မတတ်သာတော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဆောင်ပြီး

တွန်းထုတ်ရတော့သည်။

'စီးမင်ရှန်း... ဖမ်းထား'

ဝန်ရင်မော်အသံသည် တစ်ဆက်တည်း ထွက်သွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် နောက်သို့ လွင့်ထွက်သွား သည်။

စီးမင်ရှန်းက လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူပြီး ထိန်းပေးလိုက်သည်။

ဂဠုန်လေးကောင်ကလည်း စီးမင်ရှန်းကို ဝိုင်းကူကြသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားများကို ဂရုမပြုနိုင်

တော့၊ မေမုန့်ချူးကိုသာ အာရုံစိုက်ရတော့သည်။

အခန်း (၁၆၃)

အပြုံးရှင်၏ သွေး

အားလုံး ရင်ဟထိက်ထိတ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်ရင်မော်ထံမှ လေးနက်သော အသံ ထွက်လာသည်။

‘မေမုန့်ချူး... ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဖြစ်ပါစေနဲ့’

‘ဟင်းဟင်း... စိတ်ချပါ သူ့ရဲကောင်းဝန်၊ ရှင် မုချ

သေစေရ မှာပါ’

‘ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဇွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ခင်ဗျား လွတ်ထွက်မသွားဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်နေတယ်’

မေမုန့်ချူး ရင်ခွန်နေပါသည်။

သူ့အသံသည် ဝမ်းနည်းသံ ပါလာသည်။

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ အသက်ရှင်နေပေမယ့် ပေါင်းဖက်ခွင့် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း နောင်ဘဝကျမှပဲ ပေါင်းဖက်ကြပါစို့ လို့ ပြောပါရစေ’

ဝန်ရင်မော် သဘောပေါက်သည်။

ဤစကားသည် မာယာထွေပြားသော စကားပင်တည်း။ မိမိ စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ကြိုးစားနေသော စကားသာတည်း။

ဝန်ရင်မော်သည် ထူးခြားစွာ တည်ငြိမ်နေပေပြီ။

ရွတ်တရက်၊ မေမုန့်ချူးသည် ကြောက်စရာတောင်းသော လက်နက်ပုန်းကို ဝှစ်ခနဲမြည်အောင် ပစ်လွှတ်လိုက်လေပြီ။

‘ပစ်ပြီ၊ ရှောင်ကြ၊ ဘေးဖယ်ကြ’

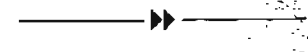
ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်လိုက်သောအသံများ ဆူညံသွားသည်။

စီးမင်ရှုန်းနှင့် ဝှစ်ယိလူသည် ရွှေချွန်ရိုးနှင့် စွန်းပုရွှောက် တို့ကို ဝုန်းခနဲ ခုန်ထုပ်လိုက်သည်။

သို့သော် နဂါးယုံ လက်ရှစ်ဘက် တိုက်ကွက်နှင့် ရပ်ဆိုင် လိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ပြီး လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်ရင်မော်၏ ခွီးအော်စိန်ကုံး နတ်သိုင်း စွမ်းအား တိုက်ကွက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝန်ရင်မော်၏ နတ်သိုင်းလက်ဝါး ရိုက်ချက်သည် မေမုန့်ချူး၊ ရွှေချွန်ရိုးနှင့် စွန်းပုရွှောက်တို့ကို လွင့်စဉ်သွားစေခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ချာမင်နှင့် ကုဋေတို့၏ လက်ဝါး
ရိုက်ချက်သံများ မြည်ဟည်းသွားသည်။

မေမုန်ချူး၊ စွန်းပုရှောက်နှင့် ရွှေချန်ရိုးတို့ထံမှ 'အင့်...
အား အိုး' ဟူသော အသံများ ထွက်လာပြီး သုံးယောက်စလုံးသည်
ခန်းမအလယ်သို့ ဆက်တိုက် လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်၌ မေမုန်ချူး ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်း
သည် ဝန်ရင်မော် လက်ထဲ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

အဖြစ်အပျက်သည် လျှပ်မြက်သလိုမြန်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်း
ဖြစ်ပွားသွားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချိန်တိုသလောက် ကြောက်စရာ
ကောင်းလှသည်။

မေမုန်ချူးတို့သည် အစွဲနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် ခန်းမ
အလယ်တွင် ရပ်နေကြရဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း
ထွက်နေကြဆဲ ရှိသည်။

မေမုန်ချူးသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တန့်လာနိုင်သည်
နှင့် ဝန်ရင်မော်ကို အမုန်းကြီးစွာ စိုက်ကြည့်တော့သည်။

'ဘာပြောချင်သေးလဲ မုန်ချူး'

ဝန်ရင်မော်က ထိုင်မြဲနေရာတွင် ထိုင်ရင်း လှမ်းမေး
သည်။

မေမုန်ချူး၏ ဒေါသသံကြီး မြည်ထွက်လာသည်။

'မုန်းတယ်၊ ရှင်ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတယ်၊ အသည်းနာ
တယ်၊ အရင်က မေတ္တာရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် အခု မရှိတော့ဘူး။ နောင်

လည်း တယ်တော့မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး'

'ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါ မုန်ချူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အပြားတွေ အမုန်း
တွေကို ပြောပြစေချင်သေးတယ် မုန်ချူး'

မေမုန်ချူးသည် ဘာမျှပြန်ပြောခြင်း မရှိချေ။

ပြောချင်လျှင်လည်း ပြောနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစား

နေရသောကြောင့်သာတည်း။

ဝန်ရင်မော်သည် ပြုံးနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

'ပြောလေ မုန်ချူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်'

မေမုန်ချူးက ကြေကြေကွဲကွဲပြုံးလာသည်။

ထိုစဉ် နှုတ်ခမ်းထောင့် တစ်နေရာမှ သွေးများစီးကျလာ

သည်။

ဝန်ရင်မော်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သွေးကြောကို ပိတ်ပေးရန် ထလိုက်မိသော်လည်း ဝန်ရင်

မော် နောက်ကျသွားလေပြီ။

မေမုန်ချူးပါးစပ်ထဲမှ သွေးများသည် ဝေါခနဲ အန်ထွက်

လာလေသည်။

မေမုန်ချူးသည် မတ်တပ်ရပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့၊

အများရှေ့မှာပင် ခူးညွတ်ပြီး ခွေကျသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ရွှေချန်ရိုးနှင့် စွန်းပုရှောက်တို့သည် မေမုန်ချူး
ကို တွဲထူဖေးမခြင်း မပြုတော့ဘဲ တရကြမ်း ပြေးသွားသွားကြ

တော့သည်။

သူတို့အခြေအနေကို ကြည့်နေကြသော ချာမင်နှင့် ကူဝေ တို့သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြပြီး တရကြမ်းပြေးလိုက်ကြတော့ သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် မေမုန့်ချူးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငူငူကြီး ရပ်နေဆဲရှိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် ဝန်ရင်မော်ကို အကဲခတ် နေရာမှ အနီးသို့ ကပ်လာပြီး... .

‘သောက ရောက်မနေပါနဲ့တော့ မောင်လေးရယ်’ ဟု ပြော လာသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော် စိတ်သောကရောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဝေ ကြီး။ ဒါပေမယ့် မေမုန့်ချူးဟာ ကျွန်တော်သိချင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အငြိုးကြီးနေခဲ့တာ လဲ’

‘လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ မောင်လေး၊ ဒါပေ မယ့်... .’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် အလွန် စိတ်လှုပ်သွား တန်နှင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လှုပ်လိုက်ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ... .

‘အင်း... မမလည်း ဘယ်လိုမှ အဖြေရှာမရပါဘူးကွာ

ထိုအချိန်၌ နှင်းအဆောင်အနောက်ဘက်မှ ငယ်ဘဲပါ အောင် အော်လိုက်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဝန်ရင်မော်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထိုအသံများကို အာရုံ စိုက်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ။ ချာမင်နှင့် ကူဝေတို့ အဆောင်ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာကြသည်။

‘ရွှေချန်ရိုးနဲ့ စွန်းပုရွှောက်ကော’
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့ လှမ်းမေးသည်။ ဆရာကြီး နှစ်ယောက်က ဂါရဝပြုပြီး အစီရင်ခံလာသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ကဲ... .’
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အမျိုးသမီး ဓားသမားဆယ့်နှစ် ယောက်ကို လက်ဖြုတ်ပြီး လှမ်းမိန့်သည်။

‘မိန်းကလေးတို့ မေမုန့်ချူးအလောင်းကို သယ်ယူသွားကြ ပါ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပြုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထား လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’
အမျိုးသမီး ဆယ့်နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်း လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး လေး

၁၉၆ ▶▶ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လေးစားစား ပြောသည်။

‘ခုလို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ စီစဉ်တာကို လေးစားပါတယ် မမ’

‘မောင်လေးရယ်၊ မေမုန့်ချူးဟာ မင်းရဲ့ဇနီးပါ။ မလွဲသာ မရှောင်သာတဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ပေမယ့် မောင်လေးရဲ့ဇနီးဟာ မောင်လေးရဲ့ဇနီးပါပဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပြေဟိမ့် တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်’

ထိုအချိန်မှာပင် အမျိုးသမီး မားသမား ဆယ်နှစ်ယောက်က မေမုန့်ချူး၏ ရုပ်အလောင်းကို သယ်မလာကြသည်။

ထိုစဉ် မေမုန့်ချူး၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်အတွင်းမှ မဟာရတနာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်နှင့် အလံလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာသို့ လျှပ်ပြက်သလို လှစ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ဝန်ရင်မော်လည်း သူမနောက်မှ ကပ်ပါသွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မဟာရတနာသိုင်းကျမ်းနှင့် အလံငယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ဝန်ရင်မော်ကို လှည့်ပြောသည်။

‘မောင်လေး ဝန်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီဟာ ဘာလဲ သိလား’

ဝန်ရင်မော်သည် အလံလေးကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြာ

သွားသည်။

‘ဗြဟ္မာဂိုဏ်းက အလံပဲ မမကြီး’

‘ဟုတ်တယ်၊ တီဝက် နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ဗြဟ္မာဂိုဏ်း အလံပဲလက်စသတ်တော့ မောင်လေးမိန်းမ မေမုန့်ချူးဟာ ဗြဟ္မာဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ပေကိုး’

ဝန်ရင်မော် ခေါင်းထဲမှ အရှုပ်အထွေးသည် ယခုမှ ရှင်းလင်းသလို ဖြစ်လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလာသည်။

‘မေမုန့်ချူးဆီမှာ ဒီအလံလေး ရှိနေပြီဆိုတော့ မောင်လေးနဲ့ မေမုန့်ချူးကြားမှာ ရန်ငြိုးတွေရှိဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး။ မေမုန့်ချူးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေနဲ့ ကြံစည်ချက်တွေဟာ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပုဂ္ဂလိက ဆောင်ရွက်ချက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီအလံကလေးက တို့ခေါင်းထဲက အရှုပ်အထွေးတွေကို တိတိကျကျ ရှင်းလင်းလိုက်ပြီ မောင်လေးဝန်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ’

‘ဗြဟ္မာဂိုဏ်းဟာ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက နယ်ချဲ့ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ မေမုန့်ချူးဟာ နယ်ချဲ့သိုင်းဂိုဏ်းရဲ့ လက်ပါးစေဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ပဲ။ သူမရဲ့ လုပ်ဆောင် ကြံစည်မှုတွေဟာ နယ်ချဲ့ဗြဟ္မာဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ကြံစည်မှုပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ မေမုန့်ချူးဟာ နယ်ချဲ့သိုင်းဂိုဏ်းရဲ့ သားကောင် လက်ပါးစေ ဘဝ

နဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းဂိုဏ်းရဲ့ တုံ့ပြန်တွန်းလှန်မှုအောက်မှာ ကြေပြိုနိုးသွားရတဲ့ အမိုက်မကလေးပေပဲ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့၏စကားသည် လေးနက်တည်ကြည်သော ဩဝါဒ စကားများပင်တည်း။

ဝန်ရင်မော်သည် တည်ကြည်လေးနက်စွာ နားထောင်နေရင်းက...

'ကျွန်တော် တိဗက်ကို သွားမယ်မမ၊ အဲဒီအခါကျရင် ပိုပြီး တိကျတဲ့အဖြေကို ရဦးမှာပါ'

'မမ မတားပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပြီဟ်ပြီးမှ သွားပါကွယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ မမကြီး ကောင်းပါပြီ'

အခန်း (၁၆၄)

မင်္ဂလာလက်ဆောင်

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် လူစုံတက်စုံ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီအောင်ရွဲ့သည် ဘဝသစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်စတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့် သူ့အမည်ကို လီအောင်ရွဲ့အစား ကျေးကျော့အောင်ရွဲ့ဟု ပြောင်းလဲကြောင်း ကြေငြာလိုက်သည်။

ဝန်ရင်မော်ကလည်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော်အစား၊ ဗျပ်စောင်းဓားရှည်စာပေသမား ကျေးကျော့မော်ဟု ပြောင်းကြောင်း ကြေငြာသည်။

ဤတွင် ဂိုဏ်းသားအပေါင်း၏ လက်ခုပ်သံတဖြောင်း
ဖြောင်းသည် သောင်းသောင်းညံ့အောင် မြည်ဟိန်းသွားသည်။

ထိုစဉ်... .

မော်လင်က သူ့အမေ ကျူးကော့အောင်ရွဲ့ကို လှမ်းပြော
သည်။

‘မေမေ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း ပြောင်းချင်တယ်၊
ဘယ်လိုပြောင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပေးပါဦး’

‘အို... သားကလည်း၊ သားနာမည်က မျိုးရိုးမှန်ပေးထား
တဲ့ နာမည်ကွယ်၊ ပြောင်းဖို့ မလိုပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မော်လင်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့သားရဲ့’

‘မေမေကလည်းဗျာ’

‘သားကလည်းကွယ်၊ ဒီနာမည်ဟာ မင်းဖေဖေစိတ်ကြိုက်
ပေးခဲ့တဲ့နာမည်ကွယ်’

‘ဖေဖေ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အဖေ ရှိသေးလို့လား’

မော်လင်သည် သူ့အဖေအကြောင်းကို တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့
ဖူးသဖြင့် အလွန် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

‘ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ သူ့ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါသေး
တယ်၊ သားကို မွေးပြီးကတည်းက မေမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ထွက်သွား

တာပါ၊ မေမေကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာပါကွယ်’
‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဖေဖေကို မြေလှန်ပြီး လိုက်ရွာ

မယ်မေမေ၊ တွေ့ရင် ဒီကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့မယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မေမေ့ကိုတွေ့ရင် သူ့တစ်ခါတည်း
လိုက်လာမှာပါ၊ သား ဘိုးဘိုး ဈာပနကိစ္စပြီးတာနဲ့ မေမေ့ကိုယ်တိုင်

လိုက်ရွာပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်’
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ခင်ပွန်းသည်ကို တမ်းတလာမိသဖြင့်

မျက်ရည်ဝဲလာသည်။
မော်လင်ကား ဖခင်ကိုတွေ့ရတော့မည်ဟူသော ဆန္ဒစွဲ

နှင့် ဝမ်းသာအားရ ထခုန်တော့သည်။
ထိုစဉ်... .

ကျူးကော့မော်က ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို သတိပေး
စကား လှမ်းပြောသည်။

‘ဆရာကြီးချာမင်နဲ့ ဆရာကြီးကျူး ကျွန်တော်တို့ ကူညီဖို့
အချိန်ကျပြီခင်ဗျ’

‘ဟားဟား... တို့စောင့်နေတာ တစ်ရက်နဲ့တစ်ည ရှိပြီကွ
... ဟားဟား’

ချာမင်သည် တဟားဟားရယ်ရင်း စီးမင်ရှုန်းကို ကျူး
ကော့မော်အနား သွားခိုင်းသည်။

ကျူးကော့မော်သည် စီးမင်ရှုန်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။
ထို့နောက်... .

စီးမင်ရှုန်းလက်ထဲသို့ ကျောက်မျက်ရတနာထုပ်တစ်ထုပ်
ကို လှမ်းဝေးသည်။

‘အဲဒီပစ္စည်းကို ယူသွားပါ စီးမင်၊ အကြောင်းကိစ္စကို နောက်မှ ပြောပြပါမယ်’

စီးမင်ရှုန်းသည် အလွန်အံ့ဩနေရာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက်. . . .

ကျားကော့မော်သည် သူမဘေးတွင်ရပ်နေသော ဝှမ်းယီလူကို ပြုံးကြည့်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့်လက်ကောက်တစ်ရံကို လှမ်းပေးလှူပါသည်။

ဝှမ်းယီလူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လာပြီး ရိုရိုသေသေ လက်ခံယူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌. . .

ကျားကော့မော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှိရာ လျှောက်သွားပြီး လေးစားစွာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

‘စီးမင်ရှုန်းနဲ့ ယီလူတို့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အများရှေ့မှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် တောင်းခံပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျားကော့အောင်ရွဲ့တ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးသည်။

ထို့နောက်. . . .

ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘နာယကကြီးနှစ်ယောက်၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် သဘောတူ

ကြည်ဖြူပြီး အစစဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြပါသလား’

‘ဟားဟား. . . ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တူရိယာတို့က မင်္ဂလာအရက်ကို တစ်ဝကြီးသောက်ဖို့ စောင့်မျှော်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါဗျ. . . ဟား ဟား ဟား’

အဘိုးဝကြီး ချာမင်၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စီးမင်ရှုန်းနှင့် ယီလူတို့သည် မျက်နှာများ နီရဲပြီး ရင်တဆတ်ဆတ် ခုန်သွားကြတော့သည်။

ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ဝန်းအိမ်တွင်ပင် ဝမ်းသာမျက်ရည်များ ဝဲနေကြတော့သည်။

အခန်း (၁၆၅)

ပြုံးပန်းတဝေဝေ

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသူဂိုဏ်းသားများသည် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ
လို လိုက်ဘက်ညီလှသော မင်္ဂလာစုံတွဲသုံးယောက်ကို ကြည့်နေ
ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

အဘိုးဝကြီးချာမင်က စီးမင်ရှန်းကို ပြုံးကြည့်နေပြီး ရယ်
ရယ်မောမော ပြောပြန်သည်။

‘ကောင်မလေး မင့်ရင်ထဲက အချစ်ရောဂါတွေ ပျောက်
သွားပြီ မဟုတ်လား... ဟား ဟား ဟား’

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝကို နှုတ်ခမ်းစု မျက်စောင်းထိုးပြီး
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အဘိုးကလည်း ပြောရော့မယ်’
‘အောင်မာ၊ ခုမှ ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့... ဟား ဟား’
စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝနှင့် စကားနိုင်လှ၍ မဖြစ်မှန်း
သိသဖြင့် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော မော်လင်
က စီးမင်ရှန်းဆီ ပြေးလာပြီး ဝမ်းသာစကား ပြောပြန်သည်။

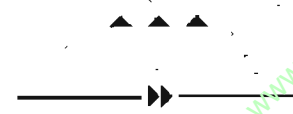
ဂဠုန်နှစ်ကောင်ဘွဲ့ရသူများကလည်း အနားကပ်လာကာ
ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြပြန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပါ။ ရှေ့ကိုတိုး
လာပြန်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောလာသည်။

‘ကျွန်မက ကျွန်မမောင်လေးအတွက် မိန်းကလေးရွှင်
အဖြစ် သဘောတူ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ရှင်၊ မောင်လေးရဲ့ ဘဝ
ကြင်ဖော်တွေဟာ အားကိုးလောက်တဲ့ နှင်းဆီနီလေးနှစ်ပွင့်ပါပဲ
ဟင်းဟင်း’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း ကိုယ့်လူတွေဆိုပြီး လျှာပြတ်
အောင် ချီးကျူးနေတော့တာကိုးဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီပွဲမှာ
ကျွမ်းထောင်အောင် သောက်ပြီး ကပြ အသုံးတော်ခံကြမယ်ဗျာ၊
ဟားဟား’

ချာမင်စကားကြောင့် ကူဇော့ပါ တဟားဟား ရယ်ခဲတော့
သည်။

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁၆၆)

မျိုးချစ်သိုင်းသမားတို့၏ ဓရီး

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျေးကော့ယွင်၏ အလောင်းကို ဝူသွင်းပြီး ခမ်းခမ်းနားနား သဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

သူ့အလောင်းကို ကျေးဟိုဖုန်း တောင်ထိပ်ဖျားတွင်ပင် သဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာမှ ဝံ့ကြည့်လျှင် တောင်အောက်ကို စီးမြင်ရလေသည်။

တောင်ခုလတ်တွင် ဖြူပွေးနေသော အုတ်ဂူလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုဂူသည် မေမုန့်ချွန်၏ဂူပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် . . .

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ဟူသော အချိန်သည် ကုန်လွန် ပြည်မြောက်လာခဲ့သည်။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဆီးပန်းချောင်ထဲမှ လူတစ်အုပ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သုံးယောက်တွဲအစုသည် စီးမင်ရုန်း၊ ကျေးကော့မော်နှင့် ယိလူတို့ဖြစ်သည်။

နောက်လူစုကား ကျေးကော့အောင်ရွဲနှင့် မော်လင်တို့ဖြစ်သည်။

သူတို့နောက်တွင် အစေခံမလေး ချင်းချိနှင့် ယိလန်တို့ဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့်အတူ ဂဠုန်နှစ်ကောင်လည်း ပါသည်။

နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် ချန်ချွန်းယင်းနှင့် အကျီဝါစည်းကမ်းထိန်းကြီး ရှစ်ယောက်တို့အစုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အဘိုးဝကြီး ချာမင်နှင့် အဘိုးပိန်ကြီး ကူဝေတို့က ချောင်စခန်း ထိပ်အထိ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ကြသည်။

အားရပါးရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကျေးကော့မော် ဦးဆောင်သည့် ဤသိုင်းဂိုဏ်းအဖွဲ့သည် နယ်ချဲ့သိုင်းဂိုဏ်း ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ချောင်စခန်းကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်လာကြခြင်းပင်။

ချာမင်နှင့် ကူဝေတို့သည် 'အစစ အောင်ပွဲခံနိုင်ကြပါစေ'

၂၀၈ ► တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဟု ဆုတောင်းရင်း လက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် လူအုပ်စုနှစ်စုသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသည်ထက် ဝေးကွာသွားကြသည်။

ထို့နောက်...

နယ်ချဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းဆန့်ကျင်ရေး မျိုးချစ်သိုင်းအုပ်စုသည် ဖြူဖွေးနေသော နှင်းကမ္ဘာလအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ သတည်း။

ပြီးပါပြီ

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

